

Αναρχία

Αρ. φύλλου 9 Δρχ. 100. 14 Ιούνη 1988

Ταχ. Θυρ. 20050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Ο αγώνας εναντία
στην ηρωική είναι
αγώνας εναντία
στο κράτος

Συλλήψεις στη Θεσ/νίκη

Δύο σύντροφοι, ο Πέτρος Παπαϊωάννου και ο Γρηγόρης Τσιμισιάς συνελήφθησαν στις 15 Μάη γιατί συμμετείχαν σε συμβολική ενέργεια συμπαράστασης στους 4 αναρχικούς φυλακισμένους. Τη σύλληψή τους ακολούθησαν έρευνες με το πρόσχημα «την ανεύρεση όπλων».

Στο αυτόφωρο που οδηγήθηκαν υπερασπίστηκαν την ενέργειά τους (παρεμπόδιση της λειτουργίας Τραπεζών και καταστημάτων της πόλης βάζοντας κόλλα στις κλειδαριές) λέγοντας ότι ήθελαν να δημοσιοποιήσουν το γεγονός της συνεχιζόμενης πολυήμερης προφυλάκισης των 4 συντρόφων. Το δικαστήριο αναβλήθηκε και αφέθηκαν ελεύθεροι. Σε βάρος τους εκκρεμούν και μηνύσεις για αποζημιώσεις εκατοντάδων χιλιάδων.

Την σύλληψή τους και τις έρευνες κατήγγειλε η «Πρωτοβουλία Αναρχικών ενάντια στην Κρατική καταστολή». Δημοσιεύουμε και δική τους σχετική καταγγελία.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλουμε την μεθόδευση της Ασφάλειας κατά την διάρκεια της σύλληψής μας (15-5) μετά από απλή συμβολική ενέργεια συμπαράστασης στους αναρχικούς της υπόθεσης «Καλογρέζα». Το γεγονός ότι θελήσαμε να ευαισθητοποιηθεί η κοινωνία ενάντια στις σκευωρίες κατά των συντρόφων, και το γεγονός ότι είμαστε αναρχικοί, αποτέλεσε την ικανή και αναγκαία συνθήκη για να εκδοθεί ένταλμα έρευνας στα σπίτια μας με τον χαρακτηρισμό «πιθανώς να υπάρχουν όπλα». Φυσικά η Ασφάλεια όχι μόνο δεν μας εξήγησε τους λόγους και το σκεπτικό που την οδήγησαν σ' ένα τέτοιο συμπέρασμα, αλλά επιπλέον εφόρμωσε την τακτική «δεν έχεις δικαίωμα να ρωτάς αλλά μόνο να απαντάς». Έτσι ψάχναν για «όπλα» ανάμεσα σε ρωτάδες βιβλίων, εφημερίδων, σε προσωπικά γράμματα διοντάς μας την εντύπωση πως τα «όπλα» που ήθελαν είχαν μέγεθος καρφίτσας. Μετά από μια ώρα εξαντλητικής έρευνας διαπίστωσαν πως «ουδέν ανευρέθηκε και ουδέν κατασχέθηκε».

Το γεγονός αυτό μας αποκαλύπτει τα νέα τρομοκρατικά σχέδια των δικτακτικών αρχών που αποβλέπουν στην γενική τρομοκρατία όσων θέλουν να αντισταθούν στις επιλογές του κράτους, και στην ειδική τρομοκρατία αυτών που θέλουν να συμπαράσταθούν στους φυλακισμένους κοινωνικούς αγωνιστές, κάνοντας την αναγωγή αναρχικός = όπλα = «τρομοκράτης».

Μια τέτοια αναγωγή καταστρατηγεί το αναφαίρετο δικαίωμα της αλληλεγγύης και αφήνει ανοιχτή την απειλή για την ποινικοποίηση της. Η τακτική είναι μια γνωστή: χτες «ακουμπούσαν τους τρομοκράτες», σήμερα «ακουμπούν τους αναρχικούς» αύριο θα «ακουμπούν ολόκληρη την κοινωνία». Αν στην προοπτική αυτή δεν αντισταθούμε τότε μας περιμένουν εξελίξεις πιο τραγικές και πιο τρομακτικές απ' αυτές του παρελθόντος.

Μητροστά σ' αυτή την απειλή 3 πράγματα μπορούμε να προτείνουμε: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ενάντια στην καταστολή και στον έλεγχο του κράτους.

ΟΙ 4 ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΟΥΤΕ ΜΟΝΟΙ ΟΥΤΕ ΑΝΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΙ

Π.Π., Γ.Τ.

• Η δίκη έγινε στις 2 Ιούνη, και ο μιν πρώτος καταδικάστηκε σε 12 μήνες (κατηγορούμενος εντός από φόβους και για απλοφορία) ο δε άλλος σε 9 μήνες!

από σελ. 2

καμίνες στα Δικαστήρια του Αγρινίου.

Η Ασφάλεια, αμέσως μετά, μιλάει για «ύπουλους» στο χώρο των Αναρχικών και κάνει έρευνες σε σπίτια δύο συντρόφων μας. Στις χαφιέδικες φασιστοφυλάδες «Δημοκρατικό λόγο» και «Αυριανή», διοχετεύει «πληροφορίες» ότι, «ίσως» να είναι υπεύθυνη, η «ομάδα Πρόεκα» (ποιά είναι αυτή, μπορούν να μας πουν;) για την έκρηξη στα Δικαστήρια. Κατά την Ασφάλεια πάντα, σύμφωνα με τις πληροφορίες των παραπάνω εφημερίδων, αυτή η ενέργεια έγινε, (πάντα υποθετικά), σε αντίποινα για την απόρριψη αίτησης αποφυλάκισης του συντρόφου μας Γεράσιμου.

Όλα αυτά, τη στιγμή, που αύριο μεθαύριο, κατατίθεται κι άλλη αίτηση αποφυλάκισης, συνοδευόμενη, από ψήφισμα του Δημοτικού Συμβουλίου της πόλης μας, που ζητά την επίλυση της δίκης του και την αποφυλάκιση του.

Είναι ολοφάνερο, τι ήθελε να πετύχει αυτή η βρώμικη ενέργεια στα Δικαστήρια του Αγρινίου. Η κρατική ασφάλεια υπό τις υποδείξεις των παρώντων της (γιατί μόνο CIA μυρίζουν αυτές οι μεθοδεύσεις), προσπαθεί να μεθοδεύσει την εξόντωση ενός κοινωνικού χώρου, που αντιστέκεται στην κρατική κτηνωδία, και να δημιουργήσει μια εικόνα, που να δικαιολογεί την κράτηση των τεσσάρων Κοινωνικών Αγωνιστών και ιδιαίτερα του Γεράσιμου Μπουκουβάλα, βλέποντας ότι, τουλάχιστον η κοινωνία των Αγρινιωτών, δεν εννοεί να δεχτεί το αίτημα της φυλάκισης του, θεωρώντας τον (επίσημα και το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης), έντιμο πολίτη και δικαίωμα μόνο για τις αρχές του.

Καταγγέλλουμε τις βρώμικες και ύπουλες διοχετευμένες υπονοίες της ασφάλειας, που στόχο έχει να δημιουργήσει άσχημη εικόνα, δύο μέρες πριν την κατάθεση αίτησης αποφυλάκισης του Γεράσιμου Μπουκουβάλα.

Αυτή η μεθόδευση, αποδεικνύει το μέγεθος της σκευωρίας κατά των συντρόφων μας και τις μεθόδους, με τις οποίες προσπαθούν οι αρχές να τη «δέσουν», στα μάτια του κόσμου, υπό την καθοδήγηση του αρχιβασιτιστή Σουλιάτη.

Καταγγέλλουμε την ασφάλεια και την πολιτική της καθοδήγησης, που διαβλημένη από μεθόδους ξένων μυστικών υπηρεσιών, προσπαθεί να εξοντώσει κάθε μορφή αντίστασης και ανθρώπινης αξιοπρέπειας, προετοιμάζοντας το έδαφος, στον αθέμιτο για τον άνθρωπο ολοκληρωτισμό της κοινωνίας.

Δηλώνουμε, πως παρα την ολομέτωπη επίθεση των κρατικών μηχανισμών, θα συνεχίσουμε τον Αγώνα ενάντια στην βαρβαρότητα του κράτους.

Η αναστροφή της σκευωρίας ενάντια στους τέσσαρες κρατούμενους αναρχικούς, είναι αγώνας ενάντια στο κρατικό σχέδιο εκμηδένισης κάθε κοινωνικής Αντίστασης.

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Αγρίνιο 25 Μάη 1988

— Άνετος, από ντυμένος, με κολιέ στο λαιμό, βιβλία στο χέρι με συνοδό το ίδιο άντη και παρὰ άλλο ένα ζευγάρι το ίδιο στυλ καθόταν για ώρες στην πλατεία ή περιφέρονταν ένα γύρω.

Μέχρι την στιγμή που άρχισε ο βορρακισμός ενός περιστεριού στην πλατεία και ενδοφρόνησε να παρακολουθήσει τη σκηνή. Άφρονες την κατάσταση — ασφάλισα στην Καφετέρια να κβέει κίνηση εντός του καπνίσματος και χώθηκε στον κόσμο.

Στις πρώτες σφαλιδές που άρπαξε την έκανε στα γρήγορα. Όμως ήταν ήδη αργά. Οι κλωτσιές και οι γροθιές που έφαγε σε μίσην χρόνο τον έκαναν να παρακαλάει και να κλαίγεται πεσμένος στην πλατεία.

Σηκώθηκε, και όσο του επέτρεπαν τα σπασμένα του πλευρά και το στραγγελεμένο του μούτρο έπεισε να μπει σε ασφάλισα, που πε-

Βαρια καταδικηκή αντιρρηση

Πέντε χρόνια δικάστηκε από το Στρατιωτικό δικαστήριο Καβάλας ο Θανάσης Μακρής, ο δεύτερος μετά τον Μιχ. Μαραγκάκη, που κλείνεται στις φυλακές, ενώ συνεχίζονται συζητήσεις εκδηλώσεων συμπαράστασης σ' όλη την Ελλάδα.

— Άλλος ένας αντιρρησίας συνείδησης, από την Θεσσαλονίκη τονίζει σε επιστολή του όπου αρνείται ολικά τη στράτευση:

ΔΗΛΩΣΗ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΜΠΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 7 ΜΑΡΤΗ 1988

Σήμερα, 7 Μάρτη 1988, καλούμενος να παρουσιαστώ για κατάταξη στον ελληνικό στρατό, το ΑΡΝΟΥΜΑΙ δημόσια, συνειδητά και υπεύθυνα.

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να υπηρετήσω ένα στρατό που λειτουργεί ως κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός και ως θεσμός κοινωνικοποίησης του ατόμου στο σύστημα των κυρίαρχων αξιών της σημερινής κοινωνίας, αποτελώντας έναν από τους κύριους εξουσιαστικούς θεσμούς της...

Διαπαίδωνται τους νέους στον αυταρχισμό, στην ιεραρχία, στη βία, στον παραλογισμό, στο γλύψιμο, στο σεξισμό, στις εξουσιαστικές σχέσεις...

Συμβάλλει στην ιδεολογική, ψυχολογική και σωματική εξόντωση μέχρι την ολοκλήρωση της υποταγής της προσωπικότητας...

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να συμβάλλω στην άμυνα μιας κοινωνίας στην οποία κυριαρχεί η μεγαλύτερη βία, η εκμετάλλευση και ο ταξικός διαχωρισμός της...

Μιας κοινωνίας στην οποία η ανώτερη αξία είναι το χρήμα, καθημερινή πραγματικότητα ο καταναλωτισμός, γεγονός η αριθμοποίηση του πολίτη...

Μιας κοινωνίας στην οποία το ψέμα, η απάτη, οι κομπίνες είναι καθημερινό φαινόμενο...

Μιας κοινωνίας στην οποία επιβάλλονται οι εξοπλισμοί, οι εχθρότητες των λαών και τα милитарιστικά ιδεώδη...

ΑΡΝΟΥΜΑΙ την άμυνα εκείνης της κοινωνίας που η ιδέα ισοπεδώνει η περιθωριοποιεί τις όποιες ιδιαιτερότητες των μελών της και δεν αφήνει την ελεύθερη οικονομική προσωπικών ηθικών ζωής και αυτοδιαχείριση ζομένων κοινοτήτων δράσης (και έτσι υπερασπίσει των)...

ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ το ενιαίο και τη συνοχή της κοινωνίας στην οποία κυριαρχεί η ποινικοποίηση της κάθε αντίστασης στην καθημερινότητα της κρατικής εξουσίας και του κοινωνικού φασισμού και ρατσισμού. Σ' αυτήν την κοινωνία όπου ίδιος είναι ο σωφρονισμός: στο στρατό, στο σχολείο, στην οικογένεια, στα αναμορφωτήρια, στις φυλακές. Ίδια και καθημερινά ο θάνατος μέσα στις σημερινές νεκρές πόλεις...

ΑΜΦΙΒΗΤΩ το σύνολο των εγκαθιδρυμένων κοινωνικών σχέσεων κυριαρχίας, των κοινωνικο-οικονομικών όρων συντήρησης και αναπαραγωγής του συστήματος, και ΑΠΟΡΡΙΠΤΩ συνολικά το προβαλλόμενο μοντέλο ζωής...

ΑΡΝΟΥΜΑΙ κάθε μορφής θητεία, γιατί ως επιβαλλόμενη είναι ασυμβίβαστη με την ελευθερία και αυτοδιαχείριση της ζωής και δεν μπορεί να δεχτεί την όποια κρατική ή άλλη μορφής παρέμβαση...

Αυτή μου η στάση είναι μια πράξη ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ ενάντια στη σιγή νεκροταφείου, που σπάει με κραυγές όπως οι αυτοκτονίες, τα ψυχιατρεία, οι εξόριστοι ανυπότακτοι, η φυγή του λιποτάκτη, του τρελλόχαρτου, των πολιτικών αντιρρησιών και του φυλακισμένου και καταδικασμένου σε 2 χρόνια και 2 μήνες Μιχάλη Μαραγκάκη, καθώς και των σημάτων των φαντάρων για ελευθερίες, καλύτερες συνθήκες και μείωση του χρόνου θητείας... που κάθε άλλο παρά θρίαμβος των «πατριωτικών» ιδεωδών μπορεί να θεωρηθεί...

Μια προσωπική, και γι' αυτό πολιτική, στάση για να μπορέσει να γίνει η ουτοπία πραγματικότητα...

για μια ζωή στα μέτρα της καρδιάς μας...

Σ.Σ.: Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη το 1959 — Είμαι 28,5 χρόνων. Η αναβολή, που είχα λόγω σπουδών, έληξε 31 Δεκεμβρίου 1987.

Απαγόρευση Συναυλίας

Στις 7 Μάη, η Αστυνομία απαγόρευσε την συναυλία αλληλεγγύης στους ανήλικους φυλακισμένους πουχε οργανωθεί από νεολαίους του Ρήγα Φεραίου έξω από τις Φυλακές Κορυδαλλού. Δυναμίες των ΜΑΤ απώθησαν βία τους νεολαίους, που πραγματοποιήσαν την συναυλία στην πλατεία Ελευθερίας Αιολογία για την απαγόρευση υπήρξε η επιδοτικότητα διασάλευσης της Τάξης στις φυλακές.

Έτσι μετά τις απαγορεύσεις συγκεντρώσεων των αναρχικών ήρθε και η σειρά νεολαίας κοινοβουλευτικού κόμματος, που βέβαια όταν γίνονταν εκδηλώσεις για την αντιμετώπιση της καταστολής και των απαγορεύσεων α-

πό τους αναρχικούς αδιαφόρησαν. Να που ήρθε και η σειρά τους όταν για δικούς τους, εδαγικούς βασικά λόγους, θέλησαν να ασχοληθούν με ένα χώρο κοινωνικά εξεγερμένων ανθρώπων.

Την προηγούμενη είχε γίνει εκδήλωση με μηχανές και μαυρες κόκκινες σημαίες στις φυλακές από την Επιτροπή Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης, που λειτουργούσε θετικά στους φυλακισμένους και εξαγριώσαν τους ΜΑΤδες που στη διαδρομή της πορείας, η οποία κράτησε γύρω στις δύομιση ώρες, χτύπησαν άγρια έναν από τους διαδηλωτές, που ξεκίνησε από την υπόλοιπη πορεία στο σταθμό Πελοποννήσου και εγκλωβίστηκε από τα ΜΑΤ.

— Κυκλοφόρησε στην Κυψέλη

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ

ΜΑΙΟΣ '88

Η Πανούκλα των Εξετάσεων ή οι Εξετάσεις της Πανούκλας

Συμμεταθέτες-Συμμεταθήτριες

Για μια ακόμα φορά καλούμαστε να εξεταστούμε στους ναούς που θυσιάζουν τα εφηβικά μυαλά για τις ανάγκες της διαχείρισης της αστικής εξουσίας, για μια ακόμα φορά καλούμαστε να αποστηθίσουμε όλο εκείνο το πλαίσιο των άχρηστων και διαστρεβλωμένων γνώσεων για να καταταγούμε στην βαθμίδα της κοινωνικής ιεραρχίας.

Για μια ακόμα φορά μας καλούν να υποκλιθούμε στους Ιεροεξεταστές της σκέψης μας για να μας επιλέξουν, να μας ταξινομήσουν, να μας επιτηρήσουν. Να αποφασίσουν για μας, ποιους θα στείλουν στους χώρους της παραγωγικής απονέκρωσης και ποιους θα προετοιμάσουν για τους μελλοντικούς διευθυντές αυτής της κοινωνίας.

Για μια ακόμα φορά μας καλλιεργούν τον καριερισμό (τι όνειρο θέε μου, μια θεοσύλα και εγώ στο Πανεπιστήμιο), την ανταγωνιστικότητα, τις στερείρες φιλοδοξίες. Γι' αυτό και μας επιβάλλουν την λογική της εντατικοποίησης, είτε με φροντιστήρια, είτε με χάπια που βοηθούν την μνήμη, είτε με οποιονδήποτε άλλον τρόπο που μπορεί να εφεύρει η αρρωστημένη φαντασία της σημερινής αποχαινευμένης κοινωνικής πραγματικότητας. Αργότερα στους επιτυχόντες θα φορέσουν το χρομόγελο της επιτυχίας και στους αποτυγχόντες θα δείξουν τον δρόμο για την εξασφάλιση ή το νυστέρι για μια πιθανή αυτοκτονία. Έτσι κι αλλιώς όλοι θα γίνουμε εν δυνάμει «θύτες» ή εν δυνάμει «θύματα» στην καρδιά ενός κόσμου που δεν επιτρέπει συναισθηματικές πολυτέλειες. Η αποξένωση της σημερινής κοινωνίας που απομονώνει τα βλεμμάτα μας αναγκάζοντάς τα να κοιτάζουν γρήγορα τα εμπορικές βιτρίνες μη μονώνοντας να αντικρύσουν τίποτα άλλο έξω απ' τα εμπορεύματα και την τιμή τους, εκφράζει μονάχα την μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι προορίζουν εμάς να γίνουμε οι «κοούκλες» που θα λανσάρουμε τα όποια προϊόντα σε κάθε λογής καταναλωτή μπροστά στην όψη αυτής της βιτρίνας. Εργάτες και διανοούμενοι, «ειδικά» και «ανεπίδοτοι», εντολές και εντολοδόχοι, θα πάρουμε διαδοχικά ο καθένας τη θέση που μας ταιριάζει στο σύγχρονο κοινωνικό κάτεργο. Να λοιπόν που ο βαθμός των εξετάσεων, αυτός ο τεράστιος δικαστής με τον δείκτη του χεριού του προτεταμένου, λες και εκείνη την στιγμή απαγγέλει την κατηγορία ή βγάζει την καταδικαστική ποινή, επιβεβαιώνει λιγότερο απ' ό,τι νομίζουμε το κοστούμι μας μέλλον.

Να λοιπόν, που οι επιτηρητές - καθηγητές, αυτά τα μαντρόσκυλα της αστικής εκπαίδευσης δεν προσδίδουν και πολλά διαφορετικά στοιχεία στην όλη διαδικασία. Ακόμα και οι ένστολοι υπηρέτες της Αστυνομικής Υπηρεσίας που επιμένουν να μας τονίζουν το σκεπτικό του μαρτυρίου, ακόμα και οι τεράστιες καγκελόπορτες που θα διαβούμε στην είσοδο του σχολείου, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να προσδίδουν μια καφκική εικόνα στην μυθιστορική τελική. Όλα αυτά όμως δεν αποτελούν την ουσία στην λογική των Εξετάσεων. Γιατί ο πραγματικός εφελκυστής παίζεται στο παρασκήνιο. Η απόφασή τους είναι ήδη καταδικαστική για όλους μας.

Ένα τεράστιο κοπάδι νέων προορίζεται για να διακινώσει τους κοινωνικούς θεσμούς και να χορεύει στο ρυθμό της αλλοτρίωσης. Για να διακινώσει το αξίωμα της κοινωνίας: «παραγωγή για την παραγωγή» και «κατανάλωση για την κατανάλωση» μέσα στη γενικευμένη σιωπή της αποδοχής. Κι όταν οι σημερινοί επιτυχόντες θα έρπονται αύριο στα πόδια των σημερινών επιτυχόντων δείχνοντας την μοναδική τους ικανότητα που βρίσκεται στο μέγεθος της γλώσσας τους, οι σημερινοί συμπαθητές τους και τα αυριανά αφεντιά τους θα τους τρέψουν σε ένδειξη «γενναδιωρίας» ένα πεντοχρόνο στην μούρη τους γελώντας με απίστευτη ικανοποίηση. Κι έτσι οι ρόλοι που μας έβαλε το σύστημα να παίζουμε θα αναπαράγονται και πάλι.

Και πίσω απ' αυτό το «μαύρο χρομόγελο» της αμοιβαίας συγκατάβασης θα είναι οι λακέςδες του κεφαλαίου που θα τρέψουν τα χέρια τους από ευχαρίστηση. Με την σημερινή μας προκήρυξη ελπίζουμε να χαλάσουμε κάτι απ' αυτό το μακάβριο σενάριο. Ας κοιταχτούμε και πάλι στα μάτια. Θα αφήσουμε να μας καταπνίξουν έτσι; Ας αρνηθούμε την λογική τους.

ΚΑΤΩ Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ας χειροφτείσουμε τις επιθυμίες που οι λογικοί συμβιβασμοί και η μικροαστική υποκρισία ανέκαθεν καταδικάζαν. Δεν θέλουμε άλλους τεχνικούς, δέσμους, εξεταστές ή δούλους. Η φωνή μας είναι εκείνη που θα σπάσει τις αλυσίδες της απρομύνης. Ας τρέξει το Κράτος μια ενδεχόμενη αντίστασή μας. Εμείς έχουμε να προωθήσουμε την πρόκληση για ένα χώρο που θα αυτοδιαχειριζόμαστε την μόρφωση, την έρευνα και κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΝΕΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ:

Η εξαγγελία του νέου σωφρονιστικού κώδικα χαροποίησε όλους τους χαμαιλέοντες του ανθρωπισμού και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όλους εκείνους που πιστεύουν στη δικαιοσύνη του κράτους, αυτούς δηλαδή που έχουν αναλάβει εργολαβικά να επικαλύψουν την σάπια και την βαρβαρότητα της φυλακής με τα κούφια και αφηρημένα ιδεώδη του προοδευτισμού.

Σκοπός του κειμένου αυτού δεν είναι να κάνει απλώς μια κριτική στο νομοσχέδιο αλλά να καταδείξει τους μεγάλους κινδύνους που επιφυλάσσει, σ' αυτούς που ποτέ δεν συμβιβάστηκαν με τον θεσμό της φυλακής, με τον εξευτελισμό και την ρουφιανιά, σ' αυτούς που παλεύουν για την αξιοπρέπεια τους, ονειρευόμενοι συνεχώς, πίσω απ' τα κάγκελα, μια άλλη ελευθερία.

ΤΙ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

α) Θεσμός παροχής αδειών απουσίας

Οι άδειες αυτές είναι μικρής ή μέσης διάρκειας και θα δίνονται σε κρατούμενους ΟΧΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΓΙΑ ΔΡΑΣΤΕΥΣΗ Ή ΥΠΟΤΡΟΠΗ

β) Θεσμός ημιελεύθερης διαβίωσης

Οι κρατούμενοι αυτοί θα μπορούν να εργαστούν ή να σπουδάσουν μένοντας σε ειδικά καταστήματα μακριά απ' τις φυλακές

γ) Θεσμός κοινωνιολογικής εργασίας

Όσοι έχουν μικρές ποινές (τροχαία, μεθυσμένοι, κλπ) θα μπορούν να εργάζονται εθελοντικά και δωρεάν σε κοινωνικές εργασίες

δ) Σύστημα μεταδιδραματικής αγωγής και μέριμνας

Ιδρύεται στο ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ κέντρο επεξεργασίας αποφυλακισμένων για την κοινωνική επαναστοχαστική των αποφυλακισμένων

ε) Ψυχολογικό κέντρο

Ιδρύεται εντός της φυλακής κέντρο παρατήρησης για την διάγνωση των βιοκοινωνικών και ψυχολογικών αιτιών «αντικοινωνικής» συμπεριφοράς των κρατούμενων. Στο κέντρο αυτό θα συμμετέχουν επιστήμονες και τεχνικοί, ειδικοί στην «αντικοινωνική» συμπεριφορά.

στ) Συμβούλιο φυλακής

Στο συμβούλιο αυτό θα συμμετέχουν το επιστημονικό και διοικητικό προσωπικό της φυλακής. Η αρμοδιότητα του εκτείνεται σε όλα τα κρίσιμα θέματα διαβίωσης και μεταχείρισης των κρατούμενων. Ακόμη θα είναι ΥΠΕΥΘΥΝΟ για την χορήγηση αδειών εξόδου ή για τις διάφορες μορφές ημιελεύθερης διαβίωσης.

«ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΣΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ»

Τα σημεία ε) και στ) του νομοσχεδίου μετατρέπουν τους φυλακισμένους σε πειραματόζωα. Όλοι οι ειδικοί της ψυχολογικής βίας (κοινωνιολόγοι, ψυχίατροι) θα μπορούν να πειραματίζονται πάνω στους κρατούμενους και μάλιστα στα ανήλικα και στους εφήβους, προκειμένου να τους επανεντάξουν στην «ελευθερία» κοινωνίας, που πέρα απ' τον εφησυχασμό, την παθητικότητα, την εκμετάλλευση, την δουλικότητα, την αδράνεια, την ξεφτίλα, την αποξένωση και την αλλοτρίωση δεν έχει να υποσχεθεί τίποτα. Ένας κολασμένος της φυλακής δεν μπορεί βέβαια να φύγει απ' την φυλακή με συμβουλές και ηθικά κηρύγματα, γι' αυτό οι τεχνικοί της «αντικοινωνικής» συμπεριφοράς, θα κάνουν τα πάντα για να τον καταστήσουν αδύναμο και φοβισμένο μ' όλες εκείνες τις μεθόδους που τους παρέχει το επάγγελμά τους. Μόνο ένας κοινωνικά

Μια άλλη μέθοδος καταστολής και ελέγχου της ζωής στη φυλακή

λοβοτομημένος κρατούμενος είναι ακίνδυνος. Οι τεχνολογικές μέθοδοι στην καταστολή της ψυχής θα αποτελέσουν το Α και το Ω για την επαναπροσαρμογή των φυλακισμένων στον βαρβαρικό πολιτισμό της νόμιμης εξόντωσης όλων εκείνων των γνωρισμάτων που κάνουν τον άνθρωπο να διαφέρει απ' τα ζώα. Στο όνομα αυτής της νομιμότητας, θύματα της οποίας είναι οι φυλακισμένοι, το συμβούλιο της φυλακής θα αποτελεί τον απόλυτο κριτή της «αντικοινωνικής» συμπεριφοράς και συνάμα τον απόλυτο υπεύθυνο για την χορήγηση αδειών εξόδου ή για τις διάφορες μορφές ημιελεύθερης διαβίωσης.

ΖΗΤΩ Η ΡΟΥΦΙΑΝΙΑ! ΚΑΤΩ Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ!

Τα σημεία α) και β) είναι τα πιο επικίνδυνα σημεία του νομοσχεδίου. Είναι αυτά που θεμελιώνουν την ρουφιανιά, την καταστολή και τον έλεγχο των φυλακισμένων.

χο των φυλακισμένων. Η όλη τους φιλοσοφία στηρίζεται στον διαχωρισμό των φυλακισμένων σε βαθμό μάλιστα απόλυτο, αφού οι ανταμοιβές της υπακοής δεν βρίσκονται μέσα, αλλά έξω απ' τη φυλακή. Ενώ λοιπόν πρώτα η σχέση του φυλακισμένου με την υποταγή-ανταμοιβή βασίζεται πάνω σε μια οριζόντια κλίμακα προνομίων και εντός της φυλακής (ελεύθερα επισκεπτήρια, αναρρωτήριο, μείωση της ποινής με την εργασία, χάρες, κλπ), τώρα η κλίμακα αυτή γίνεται κάθετη και εκτός της φυλακής. Η δυνατότητα ορισμένων φυλακισμένων να βρίσκονται τακτικά ή μόνιμα εκτός της φυλακής, τους δίνει την ευκαιρία να εκπληρώσουν ανάγκες που η στέρησή τους μέχρι τώρα ήταν απόλυτη. Η αλλαγή παραστάσεων, η σεξουαλική επαφή, η συζήτηση με φίλικα και συγγενικά πρόσωπα για δύο ή και περισσότερες μέρες είναι προνόμια τελείως διαφορετικά από τα ήδη ισχύοντα. Παίρνοντας υπ' όψιν πως αυτά τα προνόμια θα χορηγούνται από το συμβούλιο της φυλακής, δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε τις βρώμικες προθέσεις αυτών που συνέταξαν το νομοσχέδιο. Στην προσπάθειά τους να δώσουν ένα τέλος στις συνεχείς εξεγέρσεις των φυλακισμένων, στις διαμαρτυρίες και στις καταγγελίες για τις βαναυσότητες των ανθρωποφυλάκων προμηδοτούν την ρουφιανιά και την υποταγή, προκειμένου να αμβλυθούν οι αγώνες και να απομονωθούν οι ασυμβίβαστοι, αυτοί που βάλλαν την αξιοπρέπεια και την αλληλεγγύη πάνω απ' την λογική του προσωπικού βολέματος και του «να την βγάλουμε καθαρή».

Το συμβούλιο της φυλακής προκειμένου να αποφασίσει για το ποιος είναι επικίνδυνος για δραπέτευση ή υποτροπή και ποιος όχι, θα έχει σαν οδηγό του φάκελο του κρατούμενου όπου θα είναι καταχωρημένα τόσο η στάση του όσο και οι απόψεις του μέσα κι έξω απ' την φυλακή. Οι «εργοτιμής» που μέχρι τώρα ήταν στην Τύριθα τώρα θα εγκατασταθούν σ' όλες τις φυλακές. Κι ένας «εργοτιμής» πρέπει νάχει μεγάλη γλώσσα και καλή μέση για να μπορεί να σκύβει χαμηλά. Πίσω απ' το προσωπείο του εφάνθρωπου της φυλακής κρύβεται το πιο εδεδεγμένο σχέδιο καταστολής ελέγχου και υποταγής των φυλακισμένων.

“ARBEIT MACHT FREI”

Τέλος τα σημεία γ) και δ) προτείνουν σαν ουσιαστική «εξέλιξη» της «αντικοινωνικής» συμπεριφοράς την εργασιοθεραπεία. Το υπουργείο Δικαιοσύνης αναλαμβάνει την «προστασία» των αποφυλακισμένων, μεθυσμένων την εξάρτησή τους από το κράτος και δη του ελέγχου τους, αφού ως γνωστόν η φυλακή επιδρά δευτερογενώς στην παρανομία (δηλ. ένας ποινικός επιστρέφει στην ζωή που έκανε και μάλιστα με όρους χειρότερους).

Η μεγάλη αγία κρατική οικογένεια ανοίγει τις αγκάλες της στους αποφυλακισμένους και έχει κάθε λόγο να το κάνει, αφού είναι αυτή η ίδια που πατρώνει ιδιαίτερα εδώ στην Ελλάδα αυτό που αποκαλείται «εργαζόμενο έγκλημα». Η κοινωνική εργασιοθεραπεία, που θα βρει σύμφωνους πολλούς ευαλακτικούς, δεν αποτελεί παρά το μέσον εκείνο με το οποίο ο διωκόμενος μαθαίνει να αγαπάει τον δίκτυο του.

«Αν ήθελε μπορούσε να τη λυώσει»

(Από Δήλωση των γονέων του Κοσμίδη)

Σάββατο, μίμηση το βράδυ στη στοά (Ιπποκράτους και Πανεπιστημίου). Μια νέα κοπέλα, η Ελένη Τόλια, αγνοώντας το καθέστώς της απαγόρευσης της κυκλοφορίας που ισχύει τέτοια ώρα στη πόλη για τις γυναίκες, κάνει περίπατο. Ο Αριστέλης Κοσμίδης νομιμοποιημένος από την ισχύ που του δίνει το φύλο του σ' αυτές τις συνθήκες της κάνει προτάσεις. Όταν αποτυγχάνει της επιτίθεται. Εκείνη απαντώντας στην επίθεση του επιδίδεται βιαστική της αμύνεται με μαχαίρι. Διερχόμενο περιπολικό τη συλλάμβανει. Η Ελένη Τόλια μόνο και μόνο επειδή έκανε μια βόλτα και χαλαρότηκε να αμυνθεί, βρίσκεται ξαφνικά κατηγορούμενη για σπλοχαφία — σπλοχαφία και επικίνδυνη σωματική βλάβη χωρίς κανένα ελαφρονομο. Η υπόθεση πέρασε στα φύλα των εφημερίδων την πρώτη μέρα.

Η αρμοδιότητα της έκτακτης συνεθροισμένης απόπειρας βιασμού στήριξε από τον τύπο τις εξαιρετικές φωτογραφίες που συνήθως δίνουν ενδιάμεσο σε τέτοιες υποθέσεις. Η οφθαλμομαλαγνεία των αναγνώστών αυτή τη φορά δεν τροφωδοτήθηκε από τη θεά του γυμνού και κακοποιημένου σώματος ενός ακόμα θύματος βιασμού, ή σε περίπτωση που επιζούσε από τον διασυρμό του μέσω λεπτομερών περιγραφών. Έτσι η δημοσιογράφοι ξεφορτώθηκαν την υπόθεση με ένα μικρό μονόστηλο.

Η Ελένη Τόλια θα είχε κάπως ξεχαστεί, αν δεν υπήρχαν μερικές γυναίκες, που πήγαν στα δικαστήρια, θέροντας να ερμηνεύουν από προσωπική πείρα τέτοιες ειδήσεις. Εκεί είδαν από κοντά τι ήταν αυτό που ο Τύπος είχε χαρακτηρίσει σαν καλοπροαίρετο καμάνι. Η κοπέλα με φανερά στο λαιμό της τα σημάδια μιας άγριας επίθεσης, ψυχικά ράκος βρισκόταν αναπεράσπιση τώρα απέναντι στους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Αν κατάφερε χάρη στο θάρος της να αποφύγει το σωματικό βιασμό από το Κοσμίδη δεν μπόρεσε όμως να αποφύγει τον βιασμό της στο δικαστήριο. Εν μέσω των ορυσμένων συγγενών που την έβριζαν περιλαμβάνοντας στις απελές τους και τις γυναίκες που είχαν έλθει να την υπερασπιστούν, βρέθηκε αναγκασμένη να υποστεί και την απίστητη βλακεία και βαρβαρότητα των ερωτήσεων των δικαστών της. Το όλο κλίμα, ήδη γνώριμο από την περίπτωση της δικής της Κολιτσπούλου, ήταν για άλλη μια

φορά ευδεικτικό του πως αντιμετωπίζονται οι γυναίκες όταν βρίσκονται στα δικαστήρια με κατηγορία σχετική με το φύλο τους. Ερωτήσεις του είδους: «Υπερασπίζομαι τη τιμή σου ή τη ζωή σου;», «Γιατί δεν ζήτησες βοήθεια από τους περαστικούς;», «Πως και κυκλοφορούσες τόσο αργά;» έγιναν και απαντήθηκαν χωρίς τίποτα να διασαλεύσει την τάξη, ενισχυμένη από την παρουσία των συγγενών, την εθελοδοφία των δημοσιογράφων, και τέλος την ανεπάρκεια των παραβρισκομένων γυναικών να έχουν μια πιο δυναμική επέμβαση στην υπόθεση. Αυτό το τελευταίο μας υπενθύμισε για άλλη μια φορά το ερώτημα γιατί οι γυναίκες ομάδες, που έχουν εντοπίσει άπειρες φορές ότι η βία ενάντια στις γυναίκες είναι καθημερινή υπόθεση, δεν παρεμβαίνουν παρά μόνο ευκαιριακά όταν συμβαίνουν τέτοια χτυπητά περιστατικά.

Η περίπτωση της Ελένης Τόλια κατάδειξε με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο την ανάγκη να οργανώσουν οι γυναίκες σε μόνιμη βάση τις άμυνες και τις αντιστάσεις τους απέναντι στην καθημερινή βία που τις απειλεί. (Ο φόβος της αντρικής βίας είναι διάχυτος στη ζωή όλων των γυναικών αν και δεν βιάζονται ή δεν φυλοκοπούνται όλες). Ζουν όμως διαρκώς κάτω από τον φόβο ότι θα τους συμβεί που στην προκειμένη περίπτωση προστέθηκε και ο φόβος ότι αν δοκιμάσουν να αμυνθούν θα βρεθούν στη φυλακή.

Η λύση που έχουν επιλέξει οι περισσότερες για να αποφύγουν αυτή την διαρκή απειλή, να κυκλοφορούν συνοδευόμενες — βλέπε κατοχυρωμένη ιδιοκτησία κάποιου — δυναμώνει ακόμα περισσότερο το φαύλο κύκλο της εξάρτησης από τον άντρα που έχει καθορίσει την διαπαιδαγώγηση τους.

Το γεγονός ότι όσο περισσότερο μια γυναίκα παρεκλίνει από την κοινωνικά αποδεκτή συμπεριφορά, κυκλοφορεί μόνη της, αρνείται το πρότυπο της «αδύναμης» ύπαρξης, δεν θέλει να ετεροκαθορίζεται, τόσο περισσότερο κινδυνεύει, μας υπενθυμίζει ότι βρίσκεται παγιδευμένη σ' ένα κόσμο ξένο προς αυτήν διαμορφωμένο έτσι ώστε να την εξουσιάζει και να την εκμεταλλεύεται. Η καταχώρηση της αυτόνομης οντότητας παρνάει μέσα από την ανατροπή αυτού του κόσμου. Για την Ελένη Τόλια που έκανε μια πράξη βίας, δηλαδή μια πράξη ασυμβίβαστη με το παθητικό και υποταγμένο γυναικείο πρότυπο που της είχαν επιβάλει, δεν υπάρχει κανένα ελαφρονομο, στις δοσμένες κοινωνικές συνθήκες. Η ίδια η δομή της κοινωνίας φπαγμένη για να καταδικάζει οποιονδήποτε ξεφεύγει από το ρόλο του, καταρρίπτει αυτόματα όλα τα επιχειρήματα που μπορούν να υπάρξουν υπέρ της. Και με αυτό το σκεπτικό η ενεργεία της μπορεί να οριστεί σαν πράξη εξεγερσιακής βίας — άσχετα από το αν η ίδια είναι ή όχι «επαναστάτρια» — γιατί έστω και ασιγνεία προϋπαθέτει το ξεπερασμένο τον φόβο απέναντι στην κατασταλτική βία που στην συγκεκριμένη περίπτωση είχε τη μορφή της ασυμμετρίας.

Και αν χρειάζονταν να επιστρατεύσουμε ποτέ ένα επιχειρήμα, που να μας πείθει ότι ενέργησε σωστά, θα αρκούσε απλώς να παρουσιάσουμε τον μακρύ κατάλογο των θυμάτων του δράκου, του Παπαχρόνη και των κάθε λογής γνωστών και άγνωστων βιαστών. Αυτές δεν αντιστάθηκαν.

URSULA RIBBE

Ο αγώνας εναντία στην ηρωίνη είναι αγώνας εναντία στο κράτος

Όσες συνεντεύξεις και αν δώσει ο στρατηγός Δροσογιάννης δεν θα μπορέσει να αλλάξει την εικόνα γι αυτούς που είδαν και την αίσθηση γι' αυτούς που αντιλαμβάνονται ότι για άλλη μια φορά οι δυνάμεις της τάξης αν όχι καλύπτουν τουλάχιστον αντιδρούν βίαια σε κάθε οργανωμένη αντίσταση στο κύκλωμα της ηρωίνης.

Καταλαβαίνουμε πολύ καλά το δίλημά τους:

«Ή θα φανεί ότι προστατεύουμε το κύκλωμα της ηρωίνης και με δεδομένο ότι δεν ήμαστε και τόσο καθαροί στο ζήτημα αυτό ή θα σηκώσουν κεφάλι πάλι οι αναρχικοί στο χώρο των Εξαρχείων σ' ένα θέμα που την ευαισθησία του κόσμου έδειξε και η τελευταία βομβιστική επίθεση του ΕΛΛ».

Όπως καταλαβαίνουμε πολύ καλά και την απόφαση τους. «Πίσω θυσία να μην γίνει το δεύτερο». Η συνεχιζόμενη παρουσία των ΜΑΤ

ακόμα και με με εκτοξευτήρες δακρυγόνων το στήσιμο των πανών και των αφισών αυτό μαρτυρούν.

Η διείσδυση της εξάρτησης στους χώρους της νεολαίας είναι αποτέλεσμα σχεδιασμών που ξεφεύγουν απ' την νοημοσύνη του κάθε στρατηγού και του κάθε μπάτσου ακόμα κι εκείνων που βλέπουν στα ναρκωτικά ένα μέσο για την αύξηση του μισθού τους. Το κύκλωμα είναι διεθνές και οι στόχοι στρατηγικοί. Απ' την άλλη οι λόγοι εξάρτησης του κάθε νέου κυρίως, πολύ απλοί. Το αδιέξοδο της καθημερινής τους ζωής. (Δεν είναι καθόλου εύκολο για παράδειγμα να απαντήσει κανείς στο αν σέβεται λιγότερο τον εαυτό του αυτός που κρατάει την σύρυγγα απ' αυτόν που κουνάει πλαστικές σημαιές κάτω απ' τα μαλακόνια των πολιτικών αρχηγών). Για τους αναρχικούς και όλους αυτούς που συνειδητά αρνούνται αυτή την κοινωνική

πραγματικότητα, η μεθόδευσή της εξάρτησης είναι κάτι που γίνεται πολύ κοντά τους με αποτέλεσμα τον περιορισμό του ζωτικού τους χώρου, την περιστολή και καταστολή ενός κινήματος.

Η δημοσίευση με αφορμή τα τελευταία γεγονότα ενός άρθρου γραμμένου ένα σχεδόν χρόνο πριν από αυτά και ένα χρόνο μετά την προηγούμενη απόπειρα να διωχθεί το κύκλωμα της ηρωίνης απ' τα Εξάρχεια δηλαδή σε μια που δεν κουνιόταν φύλο για το πρόβλημα αυτό δείχνει και την μελλοντική ανακάλυψη του προβλήματος αυτού τουλάχιστον στον χώρο των Εξαρχείων και την πολυπλοκότητα του γενικότερα. Το κύκλωμα της ηρωίνης τελικά σαν μέθοδος κοινωνικού ελέγχου θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ποιο ολοκληρωμένα.

«Πιστεύω ακράδαντα ότι η παρουσία πεζών περιπόλων αστυνομικών οργάνων στις προβληματικές, από την άποψη της εγκληματικότητας, περιοχές της πρωτεύουσας, αποτελεί μια αναντικατάστατη δύναμη αποτροπής». Δροσογιάννης

Τα παραπάνω αποτελούν την δημόσια άποψη του κομμουνιστοφάγου στρατηγού σχετικά με την παρουσία περιπόλων στα Εξάρχεια. Από την άποψη της ουσίας της καταστολής θέβαια ο Δροσογιάννης ή απλά δηλώνει την πλήρη άγνοιά του για τις σύγχρονες μεθόδους αστυνόμευσης σε συνθήκες μεγαλουπόλης, ή απλά δηλώνει την κουτοπονηριά του θέλοντας να δουλεύει σε δύο επίπεδα: (α) αυτό των δημοσίων σχέσεων της αστυνομίας, το να καθυστερεί τους μικροαστούς μαγαζάτορες. (β) αυτό της αθέατης καταστολής μέσα από διάβρωση των κοινωνικών χώρων αντίστασης με την δοκιμασμένη στρατηγική της πρέζας.

Βέβαια, υπάρχει το ενδεχόμενο να αποδίδουμε στον στρατηγό ποσοστά ευφύιας που δεν διαθέτει. Στην περίπτωση αυτή ισχύει η κλασική κατάσταση ουσιαστικού ελέγχου της καταστολής από τα ανώτερα κλιμάκια των καθαρά εκτελεστικών μηχανισμών καταστολής. Πράγματι είναι διεθνώς καταχωρωμένη η μεγάλη πρωτοβουλία κινήσεων ορισμένων μηχανισμών καταστολής. Αυτό οφείλεται στην ίδια την φύση της δουλειάς τους στην αναγκαιότητα γρήγορης, θρόμικης, έκνομης συμπεριφοράς. Η Δίωξη είναι σαφώς ένας τέτοιος μηχανισμός, μαζί με την υπηρεσία αντικατασκοπείας και αντιτρομοκρατικής δίωξης, που είναι σε θέση να «δουλέψει», να «τουμπάρει», να φέρει προ-τετελεσμένων» ακόμα και πολύ ικανούς υπουργούς με μεγάλη κατάρτιση. Είναι απόλυτα βέβαιο ότι τα ανώτερα κλιμάκια της Δίωξης ναρκωτικών γελάει και κοροϊδεύουν πολλά από τα λεγόμενα του Δροσογιάννη. Αυτή είναι η πρώτη διαπίστωση για την κατάσταση στα Εξάρχεια. Η περίπτωση των ανήσυχων και αγχωμένων μπάτσων που θιαστικά κάνουν τον γύρο της πλατείας δεν αποτελούν περισσότερη καταστολή από την ίδια την ύπαρξη της αστυνομίας και του κράτους.

Σε μια εποχή όπου αυτό που φαίνεται, περνιέται και για αληθινό, σε μια εποχή που στιγματίζεται από τον αλλοτριωμένο και άκριτο τρόπο σκέψης, αυτό που φαίνεται, δηλαδή η στολή, θα θεωρηθεί από την ευσεβή συνωμοταξία των καθώς πρέπει, που διαν δεν σκέφτονται πώς να κάνουν την κομπίνια για να τα πιάσουν είναι νομοταγείς, σάν αποτροπή της εγκληματικότητας. Αλλά όμως βρίσκεται η απειλή που αντιμετωπίζουμε στην συγκεκριμένη καμπί, όχι πάντως στους ένοπλους. Πρόκειται για μια γρήγορη ανανέωση του ανθρώπινου δυναμικού των Εξαρχείων σε συνδυασμό με την επανεμφάνιση του κυκλώματος της πρέζας, δειλά-δειλά, στην περιφέρεια εν αναμονή εξελίξεων και «έμμεσων εντολών-πιέσεων».

Η εικόνα των Εξαρχείων είναι πράγματι ειδυλλιακή: Οι συννενοήσεις του προζοκυκλώματος έξω από τον όμιλο των χορτοφάγων, η περίπολος την δόλτα της, η Δίωξη που και που να ρωτήσει αν όλα πάνε καλά και αν έσκασε μύτη κανένας «ανεξέλεγκτος», και μέσα σε γενικό κλίμα κατανόησης το δόγμα Δροσογιάννη λειτουργεί ομαλά.

Το ανησυχητικό για μας είναι η ελαστικότητα και η διάβρωση των αισθητηρίων, και η χαμηλή δυνατότητα αντίληψης του χώρου, που χαρακτηρίζει τους όλο και περισσότερους νέους ανθρώπους που αρχίζουν να συχνάζουν στην πλατεία. Αυτοί, αν μιν δεν είναι υποχρεωμένοι να γνωρίζουν πρόσωπα και καταστάσεις, ούτε να γνωρίζουν το κυρίαρχο κίνητρο της προσωπικής εμπάθειας κάποιων λασπολόγων και καλοθελητών, αλλά, που αυτή ακριβώς η άγνοια τους καθιστά εύκολα θύματα επιτήδειων χειραγωγών, που επιδέχονται μπορούν να εκμεταλλευτούν την ιδιόμορφη λειτουργία του Οιδιπόδειου συμπλέγματος των νέων αναρχικών στρέφοντάς τους ενάντια σε κάποιους που τους ταμπελώνουν «αναρχομαμπάδες», «αυταρχικούς», «σταλινικούς». Επειδή η αναρχομαμπάδεια διαδικασία προλεταριοποίησης της νεολαίας σε όλα τα επίπεδα, θα συνεχίσει να γεμίζει το χώρο των Εξαρχείων, αλλά και άλλους αντίστοιχους στην Ελλάδα, είναι επιτακτικό ζήτημα να οριοθετήσουμε την αντίληψή μας, την στάση μας, την πρότασή μας, τις ιδέες μας. Η σύγχυση ιδεών και αντιλήψεων ωφελεί μόνο τους εχθρούς μας και θρέφει μόνο τους παρανοϊκούς ιδεολόγους του «γουςτάρω» και της περιθωριοποίησης.

Ένας πολύ σημαντικός τομέας δράσης, εκεί όπου και η απλή επαφή και μόνο θέλει κόπια, είναι αυτός του προζοκυκλώματος. Η εναντίωση στο κύκλωμα σχέσεων και τις αντιλήψεις της πρέζας, σφυρηλατεί την διάθεση για εξέγερση, επαναστατική πρακτική και θεωρία, πλάθει ανθρώπους αγωνιστές και στην επιδίωξη και στη ζωή. Τα χρόνια που έρχονται θα αποδείξουν περίτρανα την σημασία απάντησης στην Στρατηγική καταστολής του Κράτους που λέγεται προζοκυκλώμα.

Όταν οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ καταγγέλλουν στη βουλή ότι οι «μπάτσοι πουλάει ναρκωτικά» λένε ψέμματα. Το θέμα δεν είναι οι αγροφύλακες, οι πρώην ΤΕΑτζήδες, τα δεντρίλια και οι γραφικοί χωροφύλακες του Έδρου, που ποζάρουν με τα αυτόματα προτεινόμενα προς χάρη της τηλεόρασης, ακοίμητοι φρουροί, που μόλις φύγει το συνεργείο της τηλεόρασης θα επιστρέ-

ψουν στο λαθρεμπόριο ή στην κατάσχεση ηρωίνης για μεταπώληση. Το θέμα δεν είναι καν αυτά τα θύματα που λύνουν και δένουν αμάξια, πιάζουν ήδη καρφωμένους «ανεξέλεγκτους» εμπόρους και στέλνουν την πρέζα στο κρατικό μονοπώλιο διακίνησης, πιστεύοντας ότι επιτελούν έργο εθνοσωτήριο.

Το θέμα είναι ολόκληρη η δομή της δίωξης, οι σχέσεις της με το οργανωμένο έγκλημα και η στρατηγική διέγερσης κοινωνικών χώρων που αντιστέκονται στην παγκόσμια αναδιάρθρωση του Κεφαλαίου. Όταν λέμε Δίωξη εννοούμε μια «Αγορανομική», στην ουσία, υπηρεσία που συνεργάζεται με το οργανωμένο έγκλημα, που χτυπά τους ανεξέλεγκτους και αυτούς που χαλάει την πιάτσα, που χρηματίζονται οι ίδιοι, που αφήνουν 3 φορτία και πίνουν το ένα για να δείξουν έργο, που εξοντώνουν χρήστες που δεν πειθαρχούν και δεν γίνονται χαφιέδες, που σπρώχνουν έμμεσα την πιάτσα εκεί όπου εντοπίζουν κινητικότητα, όξυνση συγκρούσεων αλλά, πάνω απ' όλα, εκεί όπου διαπιστώνουν αναρχική δράση και αντιεξουσιαστική κοινωνική κριτική. Ο αναρχικός χώρος στην εξέλιξη του παρουσιάζει το θλιβερό πρόνομο να σέρνει από πίσω του, σε κάθε μετακίνησή του το προζοκυκλώμα, που πάντα διείσδυε αποκτώντας προσβάσεις στις εσωτερικές αδυναμίες, τις αντιφάσεις, τις ιδεολογικοποιήσεις ελευθεριακού και φιλελεύθερου τύπου.

Όταν μια ομάδα αναρχικών συντρόφων επιτέθηκε στο κύκλωμα της πρέζας και της τσογλανιάς στα Εξάρχεια, δεν το έκανε επειδή είχε ιδεολογικοποιήσει κάποιες αντιλήψεις περί βίας, ούτε επειδή διακατέχονταν από σταλινισμό, όπως κατηγορήθηκαν από κάποια ελεεινά απομεινάρια της αποσύνθεσης του χώρου των αναρχικών-αντιεξουσιαστών - αυτόνομων της περιόδου 80-84. Οι άνθρωποι αυτοί συνεπικουρούμενοι από δι-βλιοκύκλωρες και διάφορους παρανοϊκούς, που στο όνομα της εκτόνωσης και της ιδεολογίας του «γουςτάρω» συγχωρούν και ανέχονται κάθε τσογλανιά, έχουν μετατραπεί σε ιδεολογικούς εκπρόσωπους της αποχαύνωσης και της ελαστικής συνείδησης των περιθωρίων.

Οι σύντροφοι το έκαναν σε μια προσπάθεια επιδίωξης και διατήρησης μιας αναρχικής οντότητας που παρέπαιε και σαν μια οριοθέτηση των αναρχικών του παρόντος και του μέλλοντος. Πρέπει να καταλάβουμε όλοι ότι η κρατική καταστολή έχει πολλούς άσους στο μανίκι. Ένας προληπτικός μηχανισμός καταστολής είναι το προζοκυκλώμα. Η καταστολή για να λειτουργήσει χρειάζεται ιδεολογική νομιμοποίηση. Αυτή η ιδεολογική νομιμοποίηση χρειάζεται εικόνες και δημιουργία στερεοτύπων που μέσο από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης θα περαστούν στη σκέψη των ανθρώπων και θα εγκαθιδρύουν την αντίληψη της πραγματικότητας αντιστρέφοντάς την. Η δίωξη στέλνει την πρέζα στα Εξάρχεια, αμέσως μετά το Χημείο, παράλληλα τα μέσα εγκαταδοδιαμόρφωσης πλάθουν την εικόνα του αναρχικού προζοκυκλώματος, του εξαθλιωμένου τσογλανού που διάζει μικρά παιδιά, των πρεζονιών που κάνουν πεζοδρόμιο. Ταυτόχρονα η πέμπτη φάλαγγα των πρασινοφρουρών μικροαστών μαγαζατόρων ξερνούν σχετούς μυθευμάτων για όργια βίας και ακολασίας. Είναι προφανές ότι επίκειται χτύπημα γιατί

το συνδυέλευμα της πρέζας που τρέχει πάνω κάτω στις γωνιές, που βρίσκονται, παίζουν μπαρμπούτι κυριαρχούν σαν εικόνα και προετοιμάζουν την κάθαρση που θα πάρει την μορφή των ΜΕΑ-ΜΑΤ και της ωμής βίας που θα σαρώσει ότι δεν εκμυθέ-νισε η πρέζα. Η αναρχία μετατρέπεται σε εικόνα χάους, άρα δικαιολογείται το Κράτος Λεδιάθαν.

Τι κάνουν λοιπόν οι συγκεκριμένοι αναρχικοί του κέντρου, αλλά και γενικά ο υποτιθέμενος αναρχικός χώρος;

Η πρέζα είναι συγκεκριμένη μορφή Κεφαλαίου που μάλιστα από άποψη δύναμης απαιτεί κυρίαρχη φράξια του Παγκοσμιοποιημένου συστήματος διευρυμένης αναπαραγωγής. Οι αναρχικοί αντιδρούν στα σχέδια της εξουσίας με το ποσοστό βίας που πηγάει από τη διαλλαχτική σχέση επαναστατικής και επαναστατικής βίας και που απαιτούν οι συνθήκες. Έτσι λοιπόν έκαναν.

Το αποτέλεσμα ήταν η βραχυκύκλωση των καταστατικών σχεδίων της περιόδου εκείνης, που εστιάζονταν σε εκκαθάριση των αναρχικών και επενδύσεις χωροταξικής αξιοποίησης του χώρου. Έκπληκτη η κοινή γνώμη- ξαφνικά μαθαίνει ότι η εικόνα του αναρχικού δεν ισχύει: οι αναρχικοί επιτέθηκαν βίαια στο προζοκυκλώμα και τα ΜΑΤ, εν ριπή οφθαλμού, επιτέθηκαν στους αναρχικούς. Η ιδεολογική νομιμοποίηση καιρώνει και ο Λεδιάθαν μένει εκτεθειμένος.

Ποιον ήρθαν να υποστηρίξουν τα ΜΑΤ; Αυτό το ερώτημα μέτρησε, καταγράφηκε στη συλλογική συνείδηση, ακόμη το θυμούνται. Το δικό μας το λάθος και αδυναμία, έστω, ήταν ότι δεν δώσαμε συνέχεια.

Η σημερινή κατάσταση του χώρου των Εξαρχείων καθορίζεται από τις εξής ιδιομορφίες.

α) Το κύκλωμα ξανακάνει την επανεμφάνισή του με όλο το γνωστό επιτελείο, δειλά-δειλά, στην περιφέρεια, εν αναμονή εξελίξεων και εντολών. Προζοκυκλώμα σημαίνει μια πυραμίδα χρήσης, διακίνησης εμπορίου με όλα τα γνωρίσματα της Ελληνικής υπανάπτυξης: όλοι τα κάνουν όλα. Άρα η στάση μας είναι η αυστηρή οριοθέτηση απέναντι σ' όλο το κύκλωμα ενώ παράλληλα επιδιώκουμε μια δύσκολη και καθαρή επαφή με εκείνα τα πρεζόνια ή πρώην πρεζόνια που μπορούν να διατηρούν μια διαύγεια συνείδησης και δεν υποκύπτουν σε πιέσεις της δίωξης για χαφιεδισμό.

β) Στο βαθμό που ο χώρος των αναρχικών δεν καλύπτει με συλλογική στάση απέναντι στο προζοκυκλώμα, τα διάφορα επιτελεία και στάσεις, όταν μάλιστα μέλη του κυκλώματος αυτού κινούνται με τρόπο απειλητικό εκμεταλλευόμενοι καταστάσεις όχλου.

γ) Τα νέα άτομα του χώρου δεν πρέπει να συμμετέχουν σε χαρακτηρισμούς, αποκηρύξεις και λασπολογίες ενάντια σε ανθρώπους και καταστάσεις που δεν γνωρίζουν. Η αναρχική παρουσία στην Ελλάδα δεν αρχίζει όποτε κάποιος νέος εμφανίζεται αποκηρύσσοντας κάθε παρελθόν. Υπάρχει συγκεκριμένο παρελθόν και καλά θα κάνουν να το μάθουν.

δ) Η ηρωίνη είναι κρατική στρατηγική καταστολής Διεθνώς

ΚΙΝΗΜΑ ΑΦΟΜΟΙΩΣΗΣ 'Η ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΥ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΩΡΑ

ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Το τέλος ΟΛΩΝ των ιδεολογιών σήμανε ταυτόχρονα και το τέλος της κοινωνίας που τις γέννησε: ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Η ραγδαία τεχνολογική εξέλιξη αλλοιώνει-μεταλλάσσει τις προϋπάρχουσες κοινωνικές δομές-εκυγχρονίζονται οι θεσμοί, δημιουργούνται νέες αξίες, σημασίες, καινούργιοι τρόποι οργανώνονται, για να δημιουργήσουν το ΣΥΣΤΗΜΑ-ΒΑΣΗ σαν κατάλληλο υπόστρωμα να υποδεχτεί αυτό που έρχεται και που πολλοί για να αποφύγουν τα δύσκολα την ονόμασαν: κοινωνία του 2000.

Όμως ενώ η νέα πραγματικότητα γίνεται αντιληπτή δια γυμνού οφθαλμού, η ΚΟΙΝΩΝΙΑ συνολικά υποβαθμίζει τη λειτουργία της μέσα από αλληλένδελες κρίσεις προσδιορισμού, μένοντας στο περιθώριο της νέας πραγματικότητας, που η ΕΞΟΥΣΙΑ επιβάλλει και που είναι η μόνη η οποία εναρμονίζεται με αυτή την πραγματικότητα. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που τα «εργατικά» ή «φοιτητικά» ή «αγροτικά» αιτήματα αφορούν την προηγούμενη κοινωνία και αφομοιώνονται σήμερα στο λεπτό. Το μόνο σ' αυτή τη φάση που μπορούμε να διαπιστώσουμε είναι η απουσία κοινωνικού ΛΟΓΟΥ.

Παράλληλα οι γνωστοί δεινόσαυροι της μαρξιστικής ιδεολογίας φοβισμένοι και δειλοί να ερευνηθούν την διαμόρφωση της νέας κοινωνικής πραγματικότητας — όσοι απ' αυτούς δεν κατόρθωσαν να διαχειρίζονται υπηρετώντας τό ΚΡΑΤΟΣ— ΕΚΕΙ από το πολιτικό και πολιτισμικό περιθώριο: Αφού ομολογήσουν με μετριοφροσύνη τον «ρεφορμισμό» τους, θα «σηκώσουν» ως επαγγελματικό καθήκον τα βάρη της πτώσης του «κινήματος» ανυπομονώντας να έρθει η στιγμή να ξανασηκώσουν τα λάβαρα της επανάστασης της εργατικής τάξης αναλαμβάνοντας την ΗΓΕΣΙΑ.

Για την ώρα όμως και για μερικούς αιώνες πρέπει να είναι σίγουροι ότι η ΑΡΙΣΤΕΡΑ, Η ΑΚΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, οι ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ, οι ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ, οι ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΙ, θάναυοι καρφωμένοι στο πάσαλο της στασιμότητας και ούτε οι προσευχές όλων των παπάδων τους δεν θα μπορούν πλέον να τους λύσουν.

Για τους αναρχικούς τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Όσοι απ' αυτούς δεν έχουν εισαχθεί στα Μουσεία ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ είναι αναγκασμένοι να επιλέξουν εν τέλει αν είναι διατεθειμένοι να εισβάλλουν στην νέα πραγματικότητα. Βέβαια οι αναρχικοί χωρίς μνήμη, ιστορία, εκφράζονται σαν νεολαϊστικό κίνημα, κάτω από προϋποθέσεις που δυσκολεύουν τα πράγματα. Ο αγώνας ενάντια στο κράτος δεν θάναυο από δω και πέρα αμφισβήτηση εκ του ασφαλούς, ούτε ευκαιρία για εκτόνωση.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Είναι γνωστό ότι ο ΣΙΣΥΦΟΣ ήταν τιμωρημένος και έκανε αυτή τη δουλειά. Ο αγώνας όμως της κοινωνίας ενάντια στη κυριαρχία δεν πηγάζει από την θεϊκή τιμωρία γι' αυτό η επαναστατική διαδικασία δεν θα έπρεπε να μοιάζει με το μύθο του σισύφου.

Η προσπάθειά μας στο άρθρο είναι ακριβώς να καταδείξει ότι το επαναστατικό κίνημα εάν δεν επαναπροσδιορίσει στόχους, επιλογές, σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα, κινδυνεύει όχι σε αφανισμό (αυτό έχει ξανασυμβεί) αλλά σε διεκπεραιωτή κοινωνικών προβλημάτων που διαφεύγουν από την εξουσία λόγω της γοργής εξελικτικής πορείας της.

ΤΩΡΑ

Λοιπόν που η κυριαρχία αλλάζει χαρακτηριστικά, ως τα εντοπίζουμε, για να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από τα εθιμμένα.

Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Το πρώτο και ουσιαστικό χαρακτηριστικό της σύγχρονης πραγματικότητας είναι ο εναρμονισμός ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ-ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ.

Η εμφάνιση της σύγχρονης ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ έρχεται να προσδιορίσει και τη κοινωνία σε όλους τους θεσμούς της.

Η κλαστική παραγωγική διαδικασία ανατρέπεται και τη θέση παίρνει μια τεχνολογία που περιθωριοποιεί τις ως τώρα παραγωγικές σχέσεις της βιομηχανίας. Το γεγονός αυτό αλλάζει και το χαρακτήρα της κυριαρχίας. Ο αστός επιχειρηματίας της βιομηχανικής κοινωνίας περιθωριοποιείται και τη θέση του παίρνει ο τεχνοκράτης αστός. Γι' αυτό εξάλλου και ο όγκος των κεφαλαίων επενδύεται στην τεχνολογία. Αυτός που κατέχει την τεχνολογία κατέχει την κυριαρχία. Εδώ βρίσκεται όλη η ουσία της κοινωνίας που έρχεται. Όλοι οι θεσμοί εναρμονίζονται με την καινούργια πραγματικότητα. Η εκπαίδευση για παράδειγμα χαρακτηρίζεται από την προσπάθεια να αναπαράγει ανθρώπους για τη ρο-

μποτική, πληροφορική και τυποποιημένη λογική και πειθαρχημένη γνώση, προετοιμάζοντας τον άνθρωπο της μεταβιομηχανικής κοινωνίας.

Η κυριαρχία με το χαρακτήρα της σύγχρονης τεχνολογίας μετατρέπεται σε απόλυτη δημιουργώντας μια οργουελική κοινωνία.

Αυτό σημαίνει αλλαγή των σχέσεων κυριαρχίας και κατ' επέκταση αλλαγή της νοοτροπίας της αντιστάσεως. ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΑΙΤΗΜΑ, ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΦΟΜΟΙΩΣΙΜΟ ΚΑΙ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΤΟ ΒΑΘΜΟ ΠΟΥ ΠΗΓΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Εκείνο που η κυριαρχία μέσα από τη σύγχρονη τεχνολογία απαιτεί δεν είναι η ιδιοκτησία των Μέσων παραγωγής, δεν είναι το κράτος, δεν είναι η καταστολή. Αυτό που απαιτεί είναι ο ΕΛΕΓΧΟΣ.

Η καταστολή —η εξουσία— το κράτος από δω και πέρα θα συμπυκνώνεται στην έννοια «ΕΛΕΓΧΟΣ».

Η οργουελική εκδοχή της κυριαρχίας βασίζεται στον ΕΛΕΓΧΟ. Αυτή η έννοια όταν αποκτήσει κοινωνική σχέση τότε η κυριαρχία θάναυο ΚΑΘΟΛΙΚΗ. Μάλιστα μπορούμε να πούμε ότι ο ΕΛΕΓΧΟΣ μπορεί να λειτουργήσει ως κοινωνική σχέση (να γίνει κοινωνικά αποδεκτός) γιατί δεν θίγει κανένα ατομικό δικαίωμα. Τουναντίον ο ΕΛΕΓΧΟΣ επιβάλλεται μέσα από την διείσδυση των ατομικών δικαιωμάτων. Καμιά κοινωνική τάξη στην προκειμένη περίπτωση δεν θέτει ζήτημα στο βαθμό που η δοσμένη ταξική διαστρωμάτωση δημιουργήθηκε σ' άλλη κοινωνική βάση (βιομηχανική κοινωνία). Έτσι λοιπόν η αντίσταση στον ΕΛΕΓΧΟ απαιτεί συνειδητή πολύ μεγαλύτερη απ' όση απαιτούσε η αντίσταση στη καταπίεση των αστών, απαιτεί συνείδηση πολύ περισσότερη απ' όση απαιτούσε ο κομμουνισμός, η αυτοδιεύθυνση των μέσων παραγωγής.

Όλα αυτά τα οράματα, ή οι απαιτήσεις των εργαζομένων είχαν και ωφελμιστικό χαρακτήρα, ενώ η αντίσταση στον ΕΛΕΓΧΟ είναι θέμα συνειδητής επιλογής που δεν θα επιφέρει κερπήματα.

Ένα επαναστατικό κίνημα αν δεν θέσει επιτακτικά λοιπόν τα ζήτημα ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ—ΕΛΕΓΧΟΣ—ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ το μόνο που έχει να κάνει είναι να αποκλειστεί μ' όλους αυτούς που η αυριανή κυριαρχία θα πετάξει κατά την εφιαλτική της πορεία.

Να γιατί ο αγώνας ενάντια στον ΕΚΑΜ είναι αγώνας κ.λπ. ή θανάτου, που αν δεν αντιμετωπιστεί με αυτό το πνεύμα θάναυο το πρώτο θεσμοθέτημα της απόλυτης εξουσίας. Ας μην υποβαθμίζουμε τον αγώνα ενάντια στον ΕΚΑΜ σε αγώνα για τα ατομικά δικαιώματα. (γιατί η αστική τάξη τα σέβεται με το παραπάνω). Είναι αγώνας ενάντια στην ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ στην ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ στην απόλυτη εξουσία. Είναι αγώνας για τη καταστροφή του κράτους πριν επιβληθεί με τα καινούργια όπλα του:

Την τεχνολογία, τον έλεγχο. Τότε κάθε σκέψη για αντίσταση θάναυο μάταιη, και μόνο ό-σοι διαθέτουν προσαρμοστικότητα θα κατορθώσουν να δουν τα συρματοπλέγματα και τις κάμερες που θα χωρίζουν τους κυρίαρχους από τους κυριαρχούμενους.

ΚΙΝΗΜΑ ΑΦΟΜΟΙΩΣΗΣ

Με τη λογική που πιά πάνω προσπαθήσαμε να δομήσουμε και την οπτική που θα πρέπει να δούμε τη νέα πραγματικότητα γίνεται αντιληπτό ότι ο αγώνας αντίστασης πρέπει να ξεπεράσει τα ζητήματα που έβαζαν —βασικά οι αναρχικοί— την περασμένη δεκαετία και που αναμασάνε κάποιοι σήμερα ασκόπως (καταστολή —φυλακές— ναρκωτικά κ.λπ.). Εξάλλου έτσι θάναυο πάντα. Άλλοι θα τραγουδάνε αντάρτικα, θάναυο με το ΜΑΟ, το ΣΤΑΛΙΝ και άλλοι θα βλέπουν την νέα πραγματικότητα.

Το θετικό ξεπέρασμα σημαίνει μια απόφαση συνολική, για να μπορεί να καταστρέψει, να παρεμποδίσει κάθε νέο βήμα της εξουσίας προς την κυριαρχία.

Βλέπουμε όμως σήμερα διάφορα φαινόμενα που βέ-λουν να προσδιορίσουν δειλά-δειλά ένα κίνημα που ωστόσο όμως δεν μπορεί καν να λειτουργήσει κοινωνικά γιατί εκτός του ότι παρουσιάζονται σαν διεκπεραιωτής προβλημάτων, τα ζητήματα που μπαίνουν αφομοιώνονται αμέσως.

Σήμερα για παράδειγμα τα στοιχεία που προσδιορίζουν αυτό που λέμε κίνημα αφομοίωσης είναι τα ακό-λουθα, και βασίζονται όχι σε καμιά ανάλυση της πραγματικότητας αλλά στη βαριεστημένη λογική: ΟΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΑΝΟΥΜΕ

1ον: ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Στο ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΠΟΣΟΤΗΤΑΣ μερικοί «επαναστάτες» αγωνίζονται για την διείσδυση των ατομικών δικαιωμάτων, της αναδιανομής του προλό-

ντος. Το ΒΑΣΙΛΕΙΟ όμως προτίμησε να ρίξει τα κά-στρα του βγάζοντας από το στέμμα του την επιγραφή «δεν υπάρχει γη χωρίς αφέντη». Βάζοντας την επιγραφή «η τεχνολογία δεν έχει αφέντη». Αλλά πάλι, οι μερικοί (του επιμέρους) «επαναστάτες» εξακολουθούν να παλεύουν για τα ατομικά δικαιώματα, για την αναδιανομή του προϊόντος και το μόνο που κατάφεραν, οι πιά ακραίοι από αυτούς σ' όλα αυτά τα χρόνια ήταν να προσθέσουν τη δική τους εκδοχή στην κυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο (κόκκινο κράτος ολοκληρωτικό).

Η εμφάνιση του καπιταλιστικού κράτους ήταν προ-όν μιας διαδικασίας που η τρίτη τάξη ανέλαβε σχεδόν εργολαβικά. Ο καπιταλισμός δεν μπορούσε να θεμε-λιωθεί χωρίς την έρευνα και την επιστήμη. Δεν μπορού-σε να κυριαρχήσει στη δεισιδαιμονία και στο φεουδαρ-χικό σκότος αν δεν απελευθέρωνε τους ανθρώπους από τις προλήψεις και την θεοκρατία.

Η αστική τάξη απαιτούσε μία κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων με φυσικά δικαιώματα γιατί ο εσοπότης δεν θα μπορούσε να υπάρξει ως δουλοπάροικος.

Οι μεγάλες «αστικές» επαναστάσεις έγιναν αιφού προηγούμενης η τρίτη τάξη για αρκετούς αιώνες αγω-νιζόνταν μανιασμένοι να πείσει τον δουλοπάροικο ότι η ανθρώπινη φύση δεν είναι θεόδοτακτη αλλά φυσικά ελεύθερη. Ότι ο άνθρωπος έχει ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ Α-ΤΟΜΙΚΑ. Ότι ο θεός και ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ είναι τα εμπό-δια της πνευματικής του και οικονομικής του ανάπτυ-ξης.

Πράγματι όταν καταπορεύονταν τα κεφάλαι του Λου-δοβίκου έσπαζαν οι πάγοι της σκλαβιάς, της δουλοπα-ροικίας, ανέτειλε ο ήλιος των ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩ-ΜΑΤΩΝ και οι καμινάδες των εργοστασίων.

Μέχρι σήμερα η αστική τάξη δεν ξέφυγε ποτέ από τον όρκο της, από τη φύση της. ΟΧΙ ΜΟΝΟ διαφύλατ-τε τα ατομικά δικαιώματα αλλά τα διείσδυσε.

Η αντίσταση της κοινωνίας στη καπιταλιστική κυρι-αρχία αφομοιώνονταν στο λεπτό, αν αυτή εκφραζό-ταν ΠΟΣΟΤΙΚΑ. Βέβαια στο βασίλειο της ΠΟΣΟ-ΤΗΤΑΣ κάθε ποσοτική απαίτηση είναι μέσα στο κά-στρο του.

Έτσι λοιπόν μαρξιστές αλλά και μερικοί αναρχικοί προσπάθησαν να σηκώσουν επανάσταση με αιτήματα: ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ — ΑΝΑΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟ-ΙΟΝΤΟΣ — ΑΤΟΜΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ. Βέβαια οι επαναστάσεις βοήθησαν στο να καλυτερεύσουν οι συνθήκες εργασίας —από την αναδιανομή να περά-σουμε στον καταναλωτισμό— από τα ατομικά δικαιώ-ματα στη θεσμοθέτησή τους, κι ο συνδικαλισμός να μετατραπεί σε βασική δομή του κράτους κ.λπ.

— στέρηση ή αφθονία δικαιωμάτων;

Δύο έννοιες, δύο κοινωνικές σχέσεις που είναι άψιες ενός ίδιου νομίσματος: του καπιταλιστικού συστήμα-τος. Η συσσώρευση κεφαλαίου, το κέρδος είναι τα ση-μεία εκείνα από τα οποία εξαρτάται εν πολλοίς η στάση αυτών που διαχειρίζονται το καπιταλιστικό σύστημα.

Ενδίδουν στα οικονομικά αιτήματα των εργαζομέ-νων όταν τα κέρδη τους τους αφήνουν τα περιθώρια. Αυτή η απλή κίνηση ήταν που ανέπτυξε τον συνδικα-λισμό καθώς δημιουργούσε στους εργαζόμενους την ψευδαίσθηση μιάς επιμέρους νίκης.

Αυτό είναι έκδηλο μέχρι το 1950. Όταν το κεφάλαιο «είχε» δώσει, και χρήματα και δικαιώματα.

Μετά το 1980 θεσμοθετεί πλέον τα δικαιώματα, συν-δικαλιστικά κ.λπ. και οργανώνει (προγραμματισμός) την οικονομία. Δεν αφήνει πλέον τίποτα στους «άλ-λους». Θεσμοθετεί δικαιώματα πριν εκδηλωθούν ως «επικίνδυνες» απαιτήσεις. Σήμερα έχει δημιουργηθεί το πλαίσιο υπακοής στους κυρίαρχους κοινωνικούς κανό-νες με τέτοια ελαστικότητα, που όποιος παραβιάζει, να κινδυνεύει να σπινταριστεί ως τρελλός. Έχουν αλλά-ξει όλα. Οι ρόλοι και τα πρότυπα των μηχανισμών κ.λπ. που υπεραμύνονται, πλέον, αυτοί για τα δικαιώ-ματα της κοινωνίας ενάντια στους εχθρούς της κοινω-νίας.

2ον: ΚΙΝΗΜΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑ- ΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Επί «καπιταλισμού» είχε τεθεί —από τους αναρχι-κούς-αυτόνομους και ένα χώρο αμφισβήτησης της εξουσίας των κομμάτων— το πρόβλημα των φυλακι-σμένων. Η αυθόρμητη προσέγγιση στην αρχή του προβλήματος: φυλακές, γρήγορα έπρεπε να μεταβλη-θεί σε λόγο, σε συγκεκριμένη απαίτηση λόγω της α-σφυκτικής ανάγκης μιας επιτυχίας ανέλιξης. Η εαφ-τική διόγκωση του κινήματος για τις φυλακές δημι-ουργούσε ψευδαισθήσεις κάποιων κατακτητών. Οι ε-σωτερικές αντιφάσεις αυτού του κινήματος δεν ήταν δυνατόν να ξεπεραστούν θετικά (μέσα από το διάλογο) και η πορεία του διαγράφηκε σε ένα «σοβαρό» αίτημα —καλύτερευση των συνθηκών στις φυλακές— και σε ένα αίτημα που δεν πίστευε, ωστόσο χαρακτήριζε το κίνημα—για μία κοινωνία χωρίς φυλακές.

Το πρώτο σύνθημα εντάχθηκε στο εκσυγχρονιστικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, το δεύτερο σε λίγα χρόνια δεν θα αποτελέσει ουτοπία στο βαθμό που σε πολλές χώρες βρίσκεται σε πειραματικό στάδιο (φυλακή κατ' οίκον).

Οι αναρχικοί-αυτόνομοι αποσύρθηκαν γρήγορα και ενστικτώδους από το πρόβλημα φυλακές, διαπισθάνο-μενοι ότι παίζουν στο πλαίσιο της φιλοσοφίας της κυ-ριαρχίας. Δεν νομίζουμε επίσης ότι το πρόβλημα τίθε-ται από την άποψη των ατομικών δικαιωμάτων, στο βαθμό που τα δικαιώματα των φυλακισμένων διευρύνονται και θα διευρύνονται.

Ποέ είναι λοιπόν το πρόβλημα;

3ον: ΑΝΤΙΠΡΗΣΙΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Το ζήτημα των αντιπρήσιων ήταν ήδη πριν εμφανι-στεί ως πρόβλημα, λυμένο αίτημα για την εξου-σία. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν τίθεται το πρόβλημα του

15 ΜΑΗ 85

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

«Δεν είμ' εγώ, η γενιά η δική μου, που θα έπρεπε να μιλήσει σήμερα για τον Χρήστο Τσουτσουβή, για τη γενιά τη δική σας.

Η γενιά μου, λέει πως προσπαθεί, μα στην ουσία δεν θέλει να καταλάβει τη δική σας. Κι όταν προσπαθεί, έχει στο νου της πως θα σας επηρεάσει στις επιλογές σας. Να σας καθοδηγήσει.

Έχετε δίκιο που δεν μας δεχόσαστε. Που δεν θέλετε ν' ακούσετε ούτε και τα λίγα σωστά που καταρθώνουμε μερικές φορές ν' αρθρώσουμε.

Μην περιμένετε σήμερα, λοιπόν, δικαίωσή σας από μέρους μας. Εξ άλλου, είμαι βέβαιος, πως ούτε την περιμένετε ούτε τη ζητάτε.

Η περίπτωση, του Χρήστου Τσουτσουβή, δεν είναι για παροδοσιακά μνημόσυνα, όπου ηχούν παίδες και σάλπιγγες, όπου οι ρήτορες ξετυλίζουν πινδαρικούς διθύραμβους. Όλοι ξέρουμε πως όλα αυτά είναι για αριστοκράτες της πολιτικής. Ο Χρήστος ήταν ένας απλός μαχητής, όπως ήταν κι ένας απλός, σκεπτόμενος και όχι μόνο άνθρωπος.

Αυτό σημαίνει πως σήμερα — περισσότερο από άλλοτε — χρειάζεται να ακούσουμε με σοβαρότητα κι ευθύνη στον άνθρωπο, στο μαχητή και στις επιλογές του.

Η πρώτη παρατήρηση, ως προς αυτό το τελευταίο, είναι ότι ο Τσουτσουβής έκανε την ίδια επιλογή που έκανε η γενιά μου στον καιρό της. Βέβαια, μέσα σε άλλες συνθήκες, με άλλους άμεσους, αλλά με τους ίδιους στρατηγικούς, μακρόχρονα, στόχους. Και με βάση την ίδια — σε μεγάλο βαθμό — ιδεολογία.

Αυτό το γεγονός πρέπει να το συγκρατήσουμε όλες οι ηλικίες. Πρέπει ν' αποτελέσει αντικείμενο σκέψης για εκείνα που συνέβησαν τότε. Για όσα συμβαίνουν και θα συμβούν σήμερα. Είναι σημαντικό για τους νέους να ξέρουν τι έγινε παλιότερα, πως και γιατί έγινε ανεξάρτητα, όμως, για το πως το βλέπουν αυτό οι παλιοί. Οι επιλογές, αν έχουν αυτό το ή εκείνο το αποτέλεσμα, δεν ευθύνονται οι ίδιες, όποιες κι αν είναι.

Το αποτέλεσμα — πέρα από τ' άλλα στοιχεία — είναι συνάρτηση της συνέπειας και της δράσης που διαθέτουν αυτές οι κοινωνικές ομάδες και τα άτομα που τις προωθούν.

Μπορεί κανείς να συμφωνεί ή να μην συμφωνεί με τις ιδεολογικο-πολιτικές επιλογές και τη δράση για την πραγμάτωσή τους που έκανε ο Χρ. Τσουτσουβής. Δικαίωμά του.

Όμως, κανείς δεν θα του αμφισβητήσει τη σταθερότητα και τη συνέπεια που έδειξε με όλες τις επιπτώσεις που είχαν αυτές στη συνολική ζωή του. Αυτό είναι ένα από τα ουσιαστικά στοιχεία που πρέπει να εκτιμηθεί στην αξία του.

Κι αξίζει περισσότερο, όταν οι επιλογές αυτές είχαν φέρει σε αντίθεση με φίλους, συντρόφους, συναγωνιστές του στο αντιδικτατορικό αγώνα. Όταν τον οδήγησαν να δρα σχεδόν στη μοναξιά. Σ' ένα κλίμα γενικής αδιαφορίας, ασυνέπειας, προσαρμογής. Ακόμα κι εθνικό.

Όταν το μεγάλο μέρος της «επαναστατικής Αριστεράς» έτρεχε για να γίνει σύμβουλος υπουργείων και Υπηρεσιών. Όταν αγωνιζόταν να ενταχθεί στο πολιτικό παιχνίδι με τους όρους που ήθελε η κυρίαρχη ιδεολογία των ηγετικών ομάδων όχι μόνο της αστικής τάξης.

Δεν θα μνημόσουμε τον Τσουτσουβή — Άνθρωπο. Δεν χρειάζεται. Δεν θα ειπώμε ότι ήταν ωραίος σαν «Άγγελος με δυό φτερούγες ανοιχτές» του ποιητή. Ότι έκρυβε μέσα του θησαυρούς από αισθήματα και συναισθήματα. Αυτά είναι κοινά εγκώμια που λέγονται, κυρίως, κατά σύμβαση. Είναι έννοιες, απλές λέξεις που λένε πολλά.

Η συνολική μνήμη, η συνολική εικόνα του που μπορούμε να έχουμε δεν πρέπει να προβάλλεται σαν θεάμα, όποιου τύπου, τέχνης και τεχνικής. Δεν μας επιτρέπει να τον κάνουμε ήρωα. Ήρωες δεν υπάρχουν. Κατασκευάζονται. Όχι, όμως, κι από μας.

Η τιμή στον Τσουτσουβή δεν είναι θέμα αφίσσας, επιγραφής στους τοίχους. Δεν είναι σύνθημα.

Αν τον τιμάς υποχρεώνεται να σκύψει στα προβλήματα του κινήματος σ' αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο που ζεις και να δωθείς ανυστερόβουλα, σταθερά, με συνέπεια και μυαλό στην υλοποίηση, στον αγώνα υλοποίησης των επιλογών σου.

Μόνο έτσι τιμάμε τη μνήμη του.

(Το κείμενο του Γ. Γαλανόπουλου).

Μ' αυτό το σύνθημα τέλειωσε το πολιτικό μνημόσυνο που οργανώθηκε στις 19 Μάη στο «αίθριο» του Πολυτεχνείου και όπου βρέθηκαν διακόσια περίπου άτομα, για τα 3 χρόνια από το θάνατό του. Την εκδήλωση οργανώσαν οι «φίλοι του χρ. Τσουτσουβή» που κάλλησαν και σχετική αφίσσα, η οποία δημιούργησε με την εμφάνισή της ανησυχία στην Ασφάλεια, και κινητοποίησε δεκάδες ασφάλτες για να δουν ποιοι τις κολλούσαν. Στην εκδήλωση διαβάστηκε ένα κείμενο του Γιάννη Γαλανόπουλου (δημοσιεύεται εδώ) και δυό ακόμα κείμενα όπου τονίστηκαν τα εξής.

«Δεν ήξερα ότι είχα τόσο κοντά μου ένα πολύ καλό φίλο. Κρίμα που δεν τον γνωρίζω. Τώρα ξέρω ότι δεν είμαι μόνος» με αυτά τα λόγια ένα νεαρό άτομο απευθύνθηκε με γράμμα στους γονείς του Χρήστου πριν 3 χρόνια και έτσι ήταν. Όσοι έτυχε να τον γνωρίσουν ξέρανε ότι είχαν να κάνουν με έναν καλό φίλο, με έναν καλό σύντροφο.

Έναν άνθρωπο που ζυμώθηκε από νωρίς μέσα στην καθημερινότητα. Που η στάση του η κατανόηση του τι συμβαίνει γύρω του δεν στηρίχτηκε στο κλέψιμο κάποιων ιδεών από τα βιβλία, αλλά βασικά από την εμπειρία του μέσα από την καθημερινή δραστηριότητα του.

Έζησε μικρό παιδί την αθλιότητα του χωριού και τη μιζέρια του χωραφιού. Είδε τον κομματάρχη (με τη βοήθεια του χωροφύλακα) να κυνηγάει τον κάθε διαφορετικό σκεπτόμενο και τον έμπυρο — μεσάζοντα (με τη βοήθεια του δικαστή και του κλητήρα) να κλέβει τον ιδρώτα του γεωργού. Ένυψε πως οι γερμανοτσολιάδες (που σκοτώσαν στην κατοχή και τον αδερφό του πατέρα του) έλυναν και έδεναν. Βίωσε το δόσκαλο και τον καθηγητή, που θέλανε με το ζόρι να τον πείσουν «... πως πνίξαμε τους κίτρινους στο αίμα για να μάθουν τη θα ηγει ελευθερία...» και κάτω από τη σκιά της ΕΣΑ και μέσα στο πατριωτικό των χουντικών έπρεπε να δώσει πλέον την απάντηση στο ερώτημα του: Πως θα ζήσω χωρίς να μου κλέβουν τον αέρα που αναπνέω; Στα εργοστάσια και στα γραπτά της Γερμανίας και της Σουηδίας κατανόησε και βίωσε πως η στέρηση της λευτεριάς και η καταπίεση δεν είναι χαρακτηριστικά μιας υπανάπτυκτης οικονομικά και καθυστερημένης οργανωτικά χώρας, αλλά πως είναι ΤΑ χαρακτηριστικά της οργανωμένης κοινωνίας του κράτους.

Κάπως έτσι σμιζαμε σ' εκείνα τα χρόνια με αιχμή τον αντιδικτατορικό αγώνα. Και μέσα από τη σύνθλιψη των εκκολαπόμενων ηγετών και αντιστασιακών και την αγωνιώδη προσπάθεια επικράτησης των γνήσιων πατριωτών ή των συνεπών εργατοπατέρων προσπαθήσε να προσδιορίσει τον εαυτό του και να καθορίσει τον αγώνα του.

Με την αντικατάσταση του χουντικού στην εξάσκηση της πολιτικής

«Μαζεύομαστε εδώ σήμερα για να τιμήσουμε τη μνήμη του αγωνιστή Χρήστου Τσουτσουβή.

Είναι φυσικά φανερό πως αυτή μας η πρωτοβουλία δεν έχει τίποτα κοινό με τις νωποαλές και ρουτινιάρικες «τελετές» όσων δεν έχουν να παρουσιάσουν παρά χαμένους χθεσινούς αγώνες και προδομένες επαναστάσεις...

Ο Χρήστος Τσουτσουβής άλλωστε δεν προσφέρεται για κάτι τέτοιο.

Και δεν είναι βέβαια ο σχετικά πρόσφατος θάνατός του που δεν συνηγορεί σε κάτι τέτοιο, αλλά, κυρίως, αυτή η ίδια η δυναμική και η ποιότητα της στρατεύσής του στον αγώνα των αδυνάτων αυτής της κοινωνίας.

Μνήμη λοιπόν του Χρήστου Τσουτσουβή σημαίνει ΡΗΤΗ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΗ επιβεβαίωση του γεγονότος ότι κάθε προσπάθεια «κοινωνικής ειρήνευσης» — σ' αυτή την κοινωνία — είναι εκ των

«ΕΚΕΙΝΟ ΟΜΩΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΕΤΕ ΠΟΤΕ ΝΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΤΕ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ. ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΒΑΘΕΙΕΣ. ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΣΩΡΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΩΜΑ. ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΒΙΑΙΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΗ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΕΙ ΤΙΣ ΒΛΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΣΥΝΤΡΙΒΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ. ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΟΛΟΓΥΡΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΤΟΝ ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ»

E. APHY-1894

εξουσίας από τις κομματικές ηγετικές ομάδες ενεργοποιείται για την κατοχύρωση και προώθηση του εργοστασιακού σωματείου σε αντιπαράθεση με τις κεντριστικές αντιλαϊκές καθοδηγήσεις των συνδικαλιστικών εργατοπατέρων.

Παράλληλα προσπαθεί να γίνει αποτελεσματική και να διευρυνθεί η κοινωνική αντίσταση όπου είναι δυνατό. Έχει άμεση γνώση της φασιστικοποίησης της Γερμανίας και της προσπάθειας των Γερμανών σοσιαλδημοκρατών να εξαγουν, και να επβάλλουν το κράτος — μοντέλο των λευκών κελιών.

Στην Ελλάδα η ευφορία της «επανάστασης» από τη χούντα εξαλειφίστηκε σύντομα. Η προσπάθεια όλων των κοινοβουλευτικών ηγετικών ομάδων για έλεγχο του κοινωνικού συνόλου και η χειραγώγηση του κινήματος γίνεται ολοφάνερη.

Η κρατική καταστολή και τρομοκρατία θα προσαρμοστεί στα πλαίσια της διεθνούς κρατικής τρομοκρατίας.

Αυτό θα τον οδηγήσει στην απόφαση να αντισταθεί, να αρνηθεί την υποταγή του, να διεκδικήσει το δικαίωμα στη ζωή.

Θα παλέψει για τον άνθρωπο, για το άτομο. Και τον τρόπο που θα παλέψει θα τον καθορίσει ο ίδιος. Δεν θα ζητήσει από κανέναν πιστοποιητικό αντιστασιακό. Και δεν θα καθορίσει σε κανέναν τον τρόπο της πάλης του.

Αυτός ήταν ο Χρήστος. Ένας σύντροφος. Ένας απλός αγωνιστής. Και οι αγωνιστές δεν έχουν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ή χαρίσματα. Ήταν ένας από μας.

Η δολοφονία του στον Γκότζι δεν σηματοδοτεί τίποτε καινούργιο. Παρά μόνο πως η κοινωνική σύγκρουση είναι δοσμένη, είναι διαρκής.

Πως την σύγκρουση δεν την επέλεξε αυτός Πως ο αγώνας συνεχίζεται».

προτέρων καταδικασμένη...

... Και δεν ανήκει φυσικά σε μας ο στενόκαρδος ρόλος του «συνδικαλιστικού» απολογισμού της ζωής και της δράσης του Χρήστου. Σ' άλλα χωράφια έσπερνε εκείνος...

Στα χωράφια της ριζικής ανατροπής αυτού του κοινωνικο-πολιτικού συστήματος που σήμερα πα μη μπορώντας να παρακολουθήσει της ζωντανές διαδικασίες της ζωής έχει από καιρό αποφασίσει την συνειδητή παραγωγή του θανάτου!!

Ο θάνατος του Χ.Τ. λοιπόν είναι μια απέραντη κατάφαση ζωής. Όπως ζωή είναι και η πίστη για μια άλλη κοινωνία, για την επανάσταση. Σε μια κοινωνία που θριαμβεύει ο ρεαλισμός, το βόλεμα, η παραίτηση, η ατομικοποίηση, η ΜΝΗΜΗ του Χ.Τ. σημαίνει την ανανέωση της ελπίδας και της ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑΣ για την ανατροπή αυτής της κοινωνίας.

από σελ. 6

στρατού, αλλά της στάσης απέναντι στο στρατό. Ο στρατός θεωρείται δεδομένος.

Για τη στάση απέναντι στο στρατό υπήρχε μια κοινωνική απάντηση που εκφράζε και δομήθηκε από τη νεολαία των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων που το επαγγελματικό τους μέλλον έτσι κι αλλιώς ήταν εφιαλτικό.

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ 'Η ΥΠΟΤΑΓΗ

Ο αγώνας ενάντια στην εξουσία γίνεται και πρέπει να γίνεται παντού και πάντα. Όπου η εξουσία εκδηλώνει το απαίσιο και βάρβαρο προσωπίο της. Κανένα θέμα κανένα πρόβλημα δεν είναι έξω από την «ατζέντα» του επαναστα-

τη. Εκείνο όμως που αποτελεί την ειδοποιό διαφορά μιας ανατρεπτικής δράσης και μιάς δράσης «για τα μάτια του κόσμου» είναι πρώτα απ' όλα το περιεχόμενο της παρέμβασης, πως, γιατί παρεμβαίνουμε, με ποιούς σκοπούς και προθέσεις. Το περιεχόμενο προσδιορίζεται από την ανεξαρτησία και αυτονομία της λογικής μας.

Κατά δεύτερο λόγο ο τρόπος παρέμβασης. Σήμερα που η εξουσία προβάλλει μιά κυριαρχία προς το απόλυτο οι τρόποι παρέμβασης δεν μπορεί να είναι οι εθισμένοι. Εδώ χρειάζεται η φαντασία και η τόλμη που στο σημερινό «ρεαλισμό», αυτοί που τον απαρνούνται είναι σε θέση να τον ανατρέψουν.

Τέλος για μας δεν υπάρχει περίπτωση να κάνουμε βήμα πίσω ούτε για λόγους «τακτικής», ούτε για λόγους ψυχικών αναστολών.

Σ' αυτή την πορεία αντίστασης χωράνε όλοι όσοι επιλέγουν την εφιαλτική καταστροφή της εφιαλτικής κυριαρχίας

που έρχεται.

Για τους άλλους γιαυτούς που έχουν επιλέξει και το «σκύλο χορτάτο και το ταψί γιομάτο» σε τα ξεχάσουν αυτά που ήξεραν μέχρι τώρα.

ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΦΟΙΜΟΙΩΘΕΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΦΟΙΜΟΙΩΘΕΙ ΝΕΚΡΟ Ή ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ «ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ» ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ (ΚΑΛΤΕΖΑΣ — ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ — ΠΡΕΚΑΣ), ΑΠ' ΤΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ, «ΕΝ ΕΥΘΕΤΩ ΧΡΟΝΩ» (ΟΔΟΣ ΚΟΥΜΗΣ- ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ):

Η ΑΠΟΤΡΟΠΗ ΜΙΑΣ ΤΕΤΟΙΑΣ ΣΚΥΛΕΥΣΗΣ ΕΠΙΦΟΡΤΙΖΕΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΜΕ ΤΗΝ «ΕΠ' ΑΟΡΙΣΤΩ ΧΡΟΝΩ» ΖΩΝΤΑΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ

«Πίσω απ' τα τείχη.

Μέσα στο άγχος πόλεως πολιορκημένης.

Στα σπίτια, οι οικοδέσποινες και οι υπηρέτριες, μετά την περιουλογή, τροφοδοτούσαν με μεγάλη φειδώ τις φωτιές με τα έσχατα ξύλα των αποθηκών, προσθέτοντας εις αυτά, παλαιά ράφια, κουτιά, διάφορα σκουπίδια, ακόμη και πλαίσια ΖΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΙΝΑΚΩΝ. Τα εδωδιμοσυλφεία, οι αγορές, τα αρτοποιεία, ήσαν κατόντιστα και ανικαπεστάθησαν από ολίγα κρατικά πράτηρια, που τα φρουρούσαν αποσπάσματα με πολυβόλα. Τα ελάχιστα τρόφιμα εχρηγοούντο στον πεινασμένο πληθυσμό δια δελτίων και σε πολύ μικρές ποσότητες. Πλήν ολίγων στρατιωτικών αυτοκινήτων και ακόμη ολιγωτέρων τροχιοδρόμων, δεν κυκλοφορούσαν στους δρόμους, παρά ελάχιστα λεωφορεία, ολίγοι πεζοί ισχυροί και ένας ποδηλάτης. Ο άνθρωπος αυτός ήτο μεσήλιξ και φορούσε ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΠΟΛΙΤΟΥ. Τελείως άγνωστος προ της πολιορκίας, κατέστη πασίγνωστος, αφού συνεπληρώθει ο πρώτος μην. Καίτοι η όψις του εφθίβε τους κατοίκους, καίτοι δεν έγινε ούτε πρως στιγμήν καιν δημοφιλής, κατόρθωσε, εν τούτοις, να γίνει ΑΓΙΑΡΑΠΗΤΟΣ, όχι μόνο στα μάτια του λαού, μα και στην ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ, και όλοι τον θεωρούσαν, τρόπον τινά, ως εμψυχή της ΑΠΕΙΓΝΟΣΜΕΝΗΣ ΑΜΥΝΑΣ.

Καθισμένος στην σέλα του, περιήρχετο την πόλιν, ποδηλατών νυχθημερόν, με απαρύμιλλη ψυχραιμία, και κατά τις σφοδρότερες στιγμές του βομβαρδισμού. Κανείς δεν εγνώριζε από που ήρχετο κανείς δέν εγνώριζε ποιος ήτο. Κανείς δεν ημπορούσε να καυχηθεί ότι είχε εισδύσει, έστω και σε μια πτυχή του μυστηρίου, που τον περιέβαλε και τον ακολουθούσε παντού. Μόνον αυτός έμοιαζε να γνωρίζει τα πάντα εισδύων με απόλυτη άνεση σε όλες τις συνοικίες (όπως εισδύει το χέρι ενός βιαστικού ανθρώπου που θέλει να πληρώσει, ή το χέρι επιτηδείου λωποδύτου, στην τσέπη του πορτοφολιού), ετρέμαζε τους κατοίκους.

Ωστόσο εμψυσούσε συνάμα νέας δυνάμεις στις ψυχές των, και πίστη στον καθένα, για την αγαθή έκβαση του πολέμου. Όχι με λόγια, μα έτσι, με το άμεντο και απάραχο ύφος του, με την σταθερή περιστροφή της αναπνύξεως του ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ του, με την σθεναρά σιωπή του, κατά τις απειράριθμες διελύσεις του. Καμμία επίδειξη εύκολης δεξιότηνίας, κανένα ΤΣΑΛΙΜΙ ΑΚΡΟΑΤΟΥ Ή ΔΗΜΕΙΡΤΟΥ, δεν συνετελούσε στην δημιουργία της βαθείας εντυπώσεως που ενεποίει στους κατοίκους, κάθε φορά που τους αντίκρυζε. Κάποτε, κατά τις πρώτες ημέρες της εμφανίσεώς του, τότε που ήρχιζε να υποθωύσκει ότι κατήντησε μέσα σε λίγες εβδομάδες θρύλος, ένας ΜΑΝΑΒΗΣ εξεσφενδύνησε κατά της κεφαλής του ένα καλάθι. Πάραυτα το μεγαλύτερο ΠΣΤΩΤΙΚΟΝ ίδρυμα της πόλεως κατέρρευσε. Ολίγες ημέρες αργότερα, μια ΓΡΑΙΑ επεχείρησε να τον σπαθίσει με την ομπρέλλα της. Την ίδια στιγμή, εξερόαγη πυρκαϊά εις τον ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ναόν και τον απετέφρωσε. Έκτοτε κανείς δεν εσκέφθει πλέον να επιτεθεί κατά του ποδηλατιστού, ή να εναντιωθεί στο πέρασμά του. Η αλήθεια είναι πως ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΗΓΑΓΗΘΕΙ από τους κατοίκους. Αλλ' ενώ, κατ' αρχάς, όλοι τον εθεωρούσαν ως κακόν δαίμονα, ολίγον κατ' ολίγον και χωρίς να ξέρει κανείς γιατί, ανεξαιρέτως, ήρχισαν να τον θεωρούν ως ΣΥΜΒΟΛΟ της νίκης, και, αναγκαστικά, ως πνεύμα αγαθόν. Κατά την τελευταία μάλιστα εβδομάδα, ο πληθυσμός είχε συνταύσισει τελείως την τύχη του με την τύχη του ποδηλατιστού. Άλλοι του πρόσφεραν άνθη, άλλοι ολίγα τρόφιμα και άλλοι αεροθαλάμους, ή άλλα εξαρτήματα για το πεπαλαιωμένο ποδηλάτό του. Αυτός όμως απειποίητο τα πάντα και εξακολουθούσε τον δρόμο του νυχθημερόν, αναπαυόμενος δύο περίπου ώρες κατά εικοσιτετράωρον, επί ενός πάγκου, σε μίαν ήσυχη γωνιά του δημοσίου κήπου. Τον τρίτον όμως μήνα της πολιορκίας, ο άνθρωπος αυτός, διετύπωσε μίαν επιθυμίαν που ήτο και αξιωσις. Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ του είχε καλέσει ένα πρωί, για να του προσφέρει, εκ μέρους των κατοίκων, ένα ποδηλάτο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ο ποδηλατιστής δεν εδέχθη τα δώρα, αλλά εξήγησε να λάβει την νεαρά και ωραία γυναίκα του δημάρχου εις γάμον. Ο δήμαρχος προσβληθείς, εκτύπησε ταν άνδρα. Ο ποδηλατιστής κατέπεσε και πάπυν τραυματίσθαι σοβαρά. Μετ' ολίγον, ο πληθυσμός της πόλεως εμάθυσε πως ο άνθρωπος αυτός έπνεε τα λείσθια εις το νοσοκομείον, παρά την περίθαλψιν των ιατρών.

Την ίδια ημέρα, ο δήμαρχος ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΙ. Οι κάτοικοι, έντρομοι, εδέοντο στα σπίτια, στις εκκλησίας και εις τον προ του νοσοκομείου χώρον, και παρεκάλουν ΝΑ ΣΩΘΕΙ Ο ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ. Αλλά καμμία ελπίς δεν εφάνετο να ροδίξει ηουθενά. Τουναντίον, νέφη πυκνά συνεσσωρεύθησαν επάνω από την πόλιν, και το βρόδυ της ιδίας μέρας, ο εχθρός, καταρρίπτων τα τείχη, εισέδυε σε μια μακρινή συνοικία, μεταφέρον την μάχη από τα περὶχωρα εις τας οδούς της πόλεως. Την επομένη απέθανε ο ποδηλατιστής. Οι άνδρες εσφάγησαν, τα γυναικόπαιδα εξωγήθησαν, η ΠΟΛΙΣ ΕΚΑΕΙ και επί των ερειπίων της οι ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ ίδρυσαν το ποδηλατοδρόμιον, όπου διεξάγονται ΣΗΜΕΡΟΝ οι μεγαλύτεροι και σπληνότεροι αγώνες ποδηλάτων.»

Ανδρέας Εμπειρίκος: «Τα κείμενα»
Γραμμένο κάπου μεταξύ 1936-1946

από σελ. 5

και στην Ελλάδα. Γι αυτό απαιτείται μονιμότητα και διάρκεια στην οριοθέτηση από την πρέζα και την ιδεολογία της αλλά και από τις Ιθάκες και την ιδεολογία τους που στηρίζει τον κοινωνικό εκφασισμό. Η στάση μας είναι θετική, είναι πρόταση για γνήσια επικοινωνία ανθρώπων και για το τέλος των διαχωρισμών και της εξατομίκευσης. Παράλληλα με γρηγοράδα και ευελιξία ανατρέπουμε τις προπαρασκευαστικές ενέργειες του Κράτους για νομιμοποίηση της καταστολής.

Μια απλή αναφορά στην Διεθνή σκηνή θα μας κάνει να αναληφθούμε τις πολλές διαστάσεις της Κατασταλακής στρατηγικής της Ηρωίνης.

1) Η ΣΙΑ προωθεί την λογική της αυτοχρηματοδότησης των Κόντρας από την πώληση κοκαίνης στο Μαϊάμι κατά τα πρότυπα των ανακομμουνιστών φυλάρχων και των στρατών της ηρωίνης στο τρίγωνο Βιρμανία - Ταϊλάνδη - Λάος.

2) Το οργανωμένο έγκλημα σε μια σχέση συνδιαλλαγής και ανταλλαγής με τους μηχανισμούς καταστολής, αναλαμβάνει να κρατά σε φυτοποιημένη κατάσταση το ε-κρηκτικό δυναμικό των πολυάριθμων γκέττο των σύγχρονων μεγαλουπόλεων κατακερματίζοντας το εν δυνάμει ιστορικό υποκείμενο του κοινωνικού προλεταριάτου. Μέσα σε κυκεώνα εμπορευματικών σχέσεων πορνείας, κλοπών, πρέζας, νταβατζηλικιού, στοιχημάτων, κ.λ.π. Η κοινωνία των στεγανών είναι ήδη γεγονός.

Τι κάνουν οι άνθρωποι; Δεν ανταδρά κανέναν; Η ιστορία των «νεαρών ντίλιγκερ» μιλάει εύγλωττα.

Αυτή η συμμορία νεαρών απασχόλησαν έντονα την «κοινή γνώμη» στις ΗΠΑ, τα ανώτατα κλιμάκια των μηχανισμών καταστολής, ακόμα και τα ομοσπονδιακά όρ-

γανα FBI-CIA. Πολλά από τα μέλη αυτής της συμμορίας έχουν δολοφονηθεί και πολλά αλλά έχουν περάσει εντελώς στην παρανομία. Γιατί όλα αυτά; Τι το ιδιαίτερο έχει μια συμμορία; Η Αμερική είναι γεμάτη από αυτές.

Πώς αυτοί οι νεαροί-ές έφτιασαν να γίνουν κινούμενοι στόχοι των επαγγελματιών δολοφόνων που δουλεύουν με «συμβόλαια» που τους αναθέτουν οι μυστικές υπηρεσίες και το οργανωμένο έγκλημα;

Η απάντηση είναι ότι υπέπεσαν σε σοβαρά αμαρτήματα ενάντια στην Ιερά συμμαχία του εγκληματικού κεφάλαιου και του Κράτους:

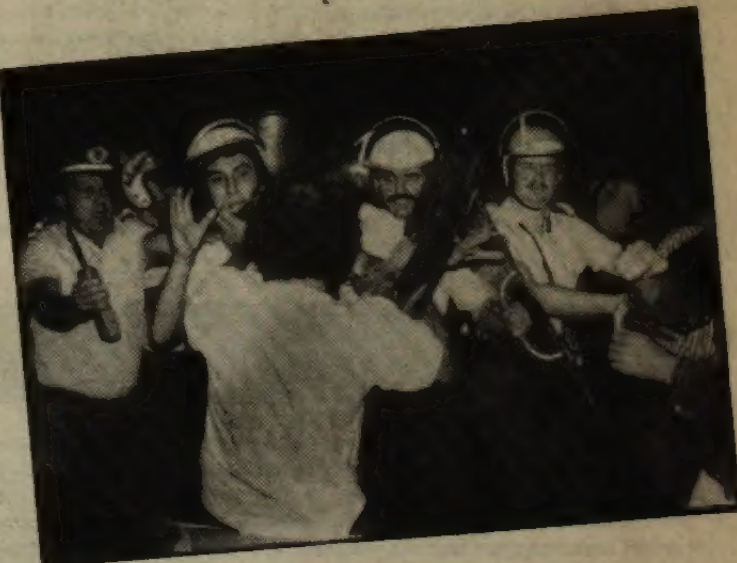
Αμάρτημα 1ον: Το όνομα «νεαροί Ντίλιγκερ» αρκεί σαν κόκκινο πανί για τον FBI, μα και ο κοινωνικός ληστής τραπεζών Ντίλιγκερ είχε ξεφύλλισει τους μηχανισμούς καταστολής την εποχή του Μεσοπολέμου, μη χάνοντας ευκαιρία να τονίζει το μίσος του για τους πλουσίους και την ιστορική παράδοση των κοινωνικών ληστών της Αμερικής.

Αμάρτημα 2ον: Οι «νεαροί Ντίλιγκερ» ήταν φυλετικά μικτή συμμορία, έχοντας ξεπεράσει έναν σημαντικότερο παράγοντα κατακερματισμού της συνείδησης που λειτουργεί έντονα στις Η.Π.Α.

Αμάρτημα 3ον: Όντας η πιο ισχυρή συμμορία της Ουάσιγκτων, αρνήθηκαν την συνεργασία, την χειραγώγηση, την ανάληψη κοινοτικών ευθυνών και αρμοδιοτήτων, που πολύ έξυπνα δίνει η αστυνομία ώστε να ικανοποιεί τις αποβλακωμένες συμμορίες με μια αίσθηση κύρους και σημαντικότητας, ενώ παράλληλα πετυχαίνει τον στόχο της, αφομοίωση και δόθηθεια στην αστυνόμευση.

Αμάρτημα 4ον: Όταν το πρεζοκύκλωμα σε συνεργασία με την αστυνομία άλωσε δίχτυα στην περιοχή για να διαδρώσει και να αποχαυνώσει τις επικίνδυνα κοινωνικές αποστάσεις, οι «νεαροί Ντίλιγκερ» απάντησαν ξυλοφορντώντας εμπόρους και έφτιασαν, έπειτα από κλιμάκωση, στην εκτέλεση κάποιων από αυτούς.

Αμάρτημα 5ον: Μέσα τους οι «Ντίλιγκερ» είχαν εγκαθιδρύσει, όπως τόνισαν οι ίδιοι σε δημοσιογράφους του

περιοδικού «Time», μια διαδικασία λήψης αποφάσεων συλλογική με άμεση δημοκρατία, όπου συμμετείχαν και γυναίκες. Αυτό ήταν αρκετό για να ταξινομηθούν σαν «εμπρηείς στον κομμουνισμό».

Αμάρτημα 6ον: Όταν οι επαγγελματίες της Μαφίας χτύπησαν εκτελώντας μέλη τους, οι «νεαροί» δήλωσαν ότι «θα μάθουμε από τα λάθη μας». Έραθαν και απάντησαν ξεκινώντας ανοιχτό πόλεμο με την Μαφία κινούμενοι τώρα εντελώς συνωμοτικά.

Δυστυχώς τα στοιχεία μας από το περιοδικό «Time» σταματούν εδώ. Αυτά τα λίγα όμως είναι χρήσιμα για μια ενημέρωση και ανταλλαγή απόψεων. Θα επανέλθουμε με νέα στοιχεία.

Ανεργία: Η «ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ» της ΘΑΤΣΕΡ

Υπάρχουν δύο υποτιθέμενα ανεξάρτητα νομοσχέδια που τριανώνονται στους κυβερνητικούς κύκλους της Αγγλίας: και τα δύο, για όσους δεν βλέπουν ότι θίγονται από το καθένα, μπορούν να θεωρηθούν φαινομενικά αθώες μεταρρυθμίσεις. Αν όμως ειπωθούν από κοινού τότε αυτά αντιπροσωπεύουν μια εξέλιξη σ' όλες τις προηγούμενες μορφές καταστολής αλλά διατηρώντας ακόμη ένα πολιτισμένο προσωπείο.

Το «εργασία για όλους» είναι το ένα και για την ηλεκτρονική παρακολούθηση των επί λόγω τιμής προσωρινά ελευθέρων ή με αστυνομική επιτήρηση ή ακόμη και των προφυλακισμένων είναι το άλλο. Και τα δύο όχι μόνο φαίνεται να γοητεύουν τους φιλελεύθερους αλλά είναι ολοκληρωτικός φιλελευθερισμός με κοινοβουλευτικά διακοσμητικά στολίσια και συνταγματική συναίνεση.

Δεν είναι «ευλογοφανές» ότι αυτοί που αποφεύγουν την δουλειά θα πρέπει να κάνουν κάτι για να κερδίσουν τα προς το ζην έστω και αν ακόμη πρόκειται να σκάβουν και υ' ανοίγουν τρύπες και μετά να τις ξαναγεμίζουν; Σίγουρα αυτοί δεν περιμένουν κάτι για το τίποτε;

Οι ηλεκτρονικές παρακολουθήσεις εξάλλου έγιναν γνωστές κατά την διάρκεια των επαφών του Black Cross στην Φλόριντα όπου και πρωτοεμφανίστηκαν. Τώρα μια εξεταστική επιτροπή της Βουλής των Κοινοτήτων συστήσας την χρησιμοποίησή τους στην Αγγλία «για να μειωθεί ο πληθυσμός των φυλακών» επιτρέποντας στους φυλακισμένους να μένουν σπίτι τους αλλά να παρακολουθούνται από ηλεκτρονικές συσκευές. Οι φυλακές γεμίζουν ολοένα και πιο ασφυκτικά γιατί όλο και περισσότεροι κάποιος ποινικοποιείται — ένα αποτέλεσμα που φαίνεται καλύτερα στις φασιστικές χώρες, όπου όταν οι φυλακές γέμισαν χρησιμοποιήθηκαν στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Η κράτηση στο σπίτι γίνεται λιγότερο για την πρόληψη του εγκλήματος και περισσότερο για να συμπεριλάβει όλο και πιο πολύ κόσμο σε μια ελεγχόμενη κατάσταση.

Η πρόταση αυτή πρέπει να ειπωθεί στο γενικό πλαίσιο του Νόμου για την Δημόσια Τάξη, που είναι το πρώτο στάδιο ενός δρομολογηθέντος σχεδίου που φέρνει όλη την κοινωνία σε μια κατάσταση ελεγχόμενης υποταγής. Ιατρικές συγκεντρώσεις θα οδηγούν σε μαζικές συλλήψεις ατόμων, μεταξύ των οποίων ελάχιστα πιθανόν να έχουν διαπράξει κάτι από ό,τι κανονικά ονομάζεται «εγκληματική» πράξη κι από τα οποία κανένας δεν προσποιείται ότι η φυλακή μπορεί να έχει την οποιαδήποτε αναμορφωτική επίδραση.

Με τις σε μεγάλη κλίμακα προφυλακίσεις διαδηλωτών, τα κινήματά τους — και έμμεσα και οι σύντροφοί τους — θα παρακολουθούνται ηλεκτρονικά. Με ένα προσωπικό σήμα (π.χ. του αριθμού Εθνικής Ασφάλισης) και προστιθέμενα όλα τα στοιχεία σ' ένα κεντρικό φάκελλο, η εξουσία της κυβέρνησης αυξάνει τεράστια, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι μερικά χρόνια πριν θα ήταν αδύνατο να θεωρηθεί η δράση των αγγλικών εργατικών σωματείων σαν παράνομη.

Οι ηλεκτρονικές παρακολουθήσεις στο σπίτι δεν μειώνουν τον πληθυσμό των φυλακών αλλά τους δίνει την δυνατότητα να επεκταθούν σαν θεσμός στο υπόλοιπο του πληθυσμού. Είναι φανερό ότι εκείνοι που έχουν κατά νου την ηλεκτρονική παρακολούθηση όσων έχουν καταδικαστεί που εκκρεμούν ή όσων βρίσκονται στο τέλος μιας ποινής, σκέφτονται επίσης και την ποινικοποίηση της «από πρόθεση» ανεργίας — που κάλλιστα θα μπορεί να σημαίνει το σκληρότατο ακριβώς σε εργασίες χωρίς κανένα μέλλον, προσφέροντας υπηρεσίες φθηνότερα από άλλους εργαζόμενους ή κάνοντας δουλειές που κανένας άλλος δεν θα αναλαμβάνει.

Με τις διαμαρτυρίες, τις δηλώσεις των σωματείων, την ανεργία, όλα συνδυασμένα με την ποινικοποίηση και την τιμωρία της ηλεκτρονικής παρακολούθησης, το Κράτος θα αποκτήσει εξουσία ισοδύναμη μιας τυραννίας αλλά θα διατηρεί ένα πολιτισμένο προσωπείο χωρίς τις αλυσίδες, τις μπάλιες και την σφραγίδα του δούλου στους υπηκόους του. «Δεν στέλλουμε τους ανθρώπους αυτούς σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων, αλλά και μόνο σιγουρευόμαστε έτσι ότι δεν θα κάνουν καμία αταξία» θα λένε οι δικτάτορες του κοινοβουλίου.

Αλλά σίγουρα δεν θα συγκεντρώνουν τους «παραβάτες» σε στρατόπεδα; Όπως αποκάλυψε η Black Flag περίπου τρία χρόνια πριν, υπήρχε μυστικό σχέδιο για την εγκατάσταση φυλακισμένων σε στρατιωτικά στρατόπεδα. Τώρα ο εθνικός τύπος της Αγγλίας βγάζοντάς το στην επιφάνεια το κάνει γνωστό. Όπως έγραψε τότε η Black Flag, το πρώτο στρατόπεδο που θα χρησιμοποιηθεί θα είναι το Ρολλερστόουν στο Σάλσμπερι Γλάντ. Σήμερα η κατάσταση έχει ως εξής: Τα στρατόπεδα θα χρησιμοποιηθούν για τους ελιγότερο επικίνδυνους φυλακισμένους ή για τους ακτιβιστές/απεργούς που συλλαμβάνονται κατά την διάρκεια αναταραχών. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που κανονικά θα αποφυλακίζονταν με εγγύηση αλλά τα στρατόπεδα θα προσθέσουν μια τρίτη, σημαντική ψυχολογική διάσταση στον εγκλεισμό. Η δημιουργία στρατόπεδων εργασίας για τους άνεργους θα είναι ένα συντηγμένο φαινόμενο του νέου κόσμου των σκλάβων.

Η παραπέρα επίδραση κάποιου νόμου της κατασταλτικής νομοθεσίας μετά από κάποιον άλλον πρέπει να ειπωθεί σαν μέρος ενός ολόκληρου σχεδίου. Αρχικά πλάνωνάτι κάποιες εξωφρενικές προτάσεις σαν ένα δείγμα «εξτρεμισμού» από τους φανατικούς ακροδεξιούς, μετά γίνονται

αντικείμενο σοβαρών συζητήσεων από τους λαϊκούς «επιδήμονες» και ένα αντισταθμιστικό μέτρο μπαίνει σ' εφαρμογή και τελικά η σύνθεση εμφανίζεται σαν πολιτική των Τόρυδων. Εξατίας της λαϊκίστικης έκκλησης καθενός τέτοιου νόμου ξεχωριστά (πχ. αυτός σταματά το εγκλημα, ο άλλος σταματά τους παράνομους μετανάστες, ο άλλος κτυπά το 'Επ' κλπ), σταδιακά καταγράφεται παραλογισμός το να τους ασκεί αντικολλητική — αυτά σύμφωνα με τους κεντρικούς. Τότε το SDP/Συμμαχία Φιλελεύθερων την αποδέχεται προσεκτικά και στο τέλος το εργατικό κόμμα λέει ότι αυτή ήταν ανέκαθεν η πολιτική του και ότι τόσο πολύ αντιπολίτευση θα το βλάψει εκλογικά. Αλλά η πραγματική αντίσταση δεν έχει τίποτε το σχετικό με την πολιτική των κομμάτων αλλά με μια πάλη ενάντια στο Κράτος.

Όπως σε κάθε μορφή τυραννίας, έτσι και εδώ η προώθηση του σχεδίου για ηλεκτρονική παρακολούθηση ή για τον εγκλεισμό σε στρατόπεδα ή για καταναγκαστική εργασία ή στρατολόγηση μπορεί σε τελική ανάλυση να πετύχει αν η κοινωνία συναινέσει σ' αυτό με την σιωπή της. Όπως μπορεί να δει κανείς από τους αχαιώτους πολέμους ή τους αχαιώτους σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων, αυτοί που ενέδωσαν στην καταπίεση που τους ασκούσαν, αυτοί πέθαναν εξατίας της, ήταν αυτοί που επέτρεψαν στον εαυτό τους να τους γίνει πλήρης γεφύλιση: αντίθετα αυτοί που αντιστάθηκαν είχαν καλύτερη ευκαιρία να επιβιώσουν. Αν υποχωρήσεις μια φορά σε έχουν ήδη πιάσει.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Εξετάζοντας τις δύο πολιτικές της κυβέρνησης φαίνεται ότι αυτές θα αυξήσουν τους τρόπους με τους οποίους είτε θα φυλακίζονται τα άτομα ή θα τοποθετούνται κάτω από επιτήρηση και θα θεσπίζουν νέα μέτρα που πραγματικά θα καθιερώσουν αμοιβές εργασίας στα όρια μισθωτής δουλειάς σαν μέρος του νέου προγράμματος που ξετυλίγεται του επανομαζόμενου «Εργασία για όλους».

Η σύγκριση μεταξύ των δύο πολιτικών πρέπει τώρα να αναχθεί σ' ένα παραπέρα στάδιο καθώς με τις αυξανόμενες κυβερνητικές αγγελίες είναι φανερό τώρα ότι η οικονομία στο σύνολό της κατευθύνεται προς έναν πλήρη μετασχηματισμό — έναν μετασχηματισμό που θα πραγματοποιηθεί οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα και αν αναλάβει την εξουσία. Ονομάζουμε αυτήν την νέα οικονομία σαν Οικονομία των Φυλακών για λόγους που θα γίνουν παρακάτω κατανοητοί.

Η ΤΑΣΗ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ

Αρχικά ως ρίχνουμε μια ματιά στο είδος της οικονομίας που υφίσταται σήμερα.

Ο πλούτος έχει ουσιαστικά μετακινηθεί από την βιομηχανική βάση και είναι σε γενικές γραμμές επικεντρωμένος σήμερα στη Δημοσιονομία, στο Τραπεζικό σύστημα και στις Επενδυτικές επιχειρήσεις όπου αυτός ο πλούτος παράγεται και όπου το Σίτυ έχει βασικά ανακτήσει τον ρόλο του σαν οικονομικός εκμεταλλευτής στο παγκόσμιο εμπόριο. Από τον πλούτο αυτό τίποτε δεν περνά κάτω προς τις εργαζόμενες τάξεις στην Βρετανία ή οπουδήποτε αλλού αλλά κρατείται στα όρια ενός μικρού κύκλου, με διεθνείς δισυνδέσεις, που χρησιμοποιεί το παραγόμενο κεφάλαιο για παραπέρα επενδύσεις κλπ.

Την ίδια περίοδο σημειώθηκε επίσης μια σημαντική ανάπτυξη στον επανομαζόμενο τομέα παροχής υπηρεσιών. Αυτό με τη σειρά του προκάλεσε μια τρομερή αύξηση στον αριθμό των χαμηλά αμοιβόμενων και περιστασιακά εργαζόμενων. Εξατίας της ανεργίας η οικονομία έκανε στροφή επιβάλλοντας χαμηλούς μισθούς και δημιούργησε μια νέα τάξη, την «τάξη των δούλων» — πολλοί από τους οποίους τώρα δεν γνωρίζουν τίποτε ή δεν έχουν μάθει ποτέ τι σημαίνει σωματείο ή βιομηχανική δράση και οι οποίοι δεν γνωρίζουν κανέναν είδος ασφάλειας εργασίας. Τα εργατικά σωματεία είναι σπάνια να τους βοηθήσουν (επειδή ακριβώς το έχουν επιλέξει) και έτσι όλοι αυτοί είτε βρίσκονται σε σωματεία είτε όχι

απομονώνονται σιγά-σιγά, δέχονται την κατάστασή τους ή ψάχνουν κάποιον άλλου για βοήθεια.

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Επίσημα η ανεργία στη Βρετανία ανέρχεται σε 3 εκατομμύρια περίπου παρόλο που ο αριθμός αυτός είναι παραποιημένος και ο πραγματικός αριθμός είναι πιθανόν πλησιέστερα στα 4 εκατομμύρια. Αν όμως προσθέσει κανείς και τους περιστασιακά εργαζόμενους και αυτούς που εργάζονται στο σπίτι τότε το νομικό αυτό αυξάνει στα 5 εκατ. περίπου.

Πρός το παρόν υπάρχει τάση σήμερα να μειωθεί ο αριθμός της επίσημης ανεργίας αναγκάζοντας νέα άτομα να πάρουν μέρος σε εκπαιδευτικά προγράμματα (στο μέλλον αυτά θα γίνουν υποχρεωτικά, σύμφωνα λέει με το νέο μανιφέστο των Τόρυδων) που δεν παρέχουν καμιά εγγύηση ενός πραγματικού επαγγέλματος. Αλλά και η κατάσταση αυτή επίσης αλλάζει. Ο περισσότερος κόσμος που εξωθήθηκε στα προγράμματα αυτά πρόκειται να αντιμετωπίσει την επέκτασή τους, με το σκεπτικό ότι το να εργάζεται κάποιος χωρίς πραγματική αμοιβή γρήγορα γίνεται απαδεκτό σαν κανόνας κύρια μεταξύ των νέων. Επιπλέον τα προγράμματα αυτά έχουν επεκταθεί ώστε να συμπεριλάβουν και ενήλικες που άρχισαν να συντηρίζουν και αυτοί στις χαμηλές αμοιβές εργασίας στα όρια μισθωτής δουλειάς. Το κακό είναι ότι αυτό είναι μόνο η αρχή του προγράμματος.

Ο σκοπός της κυβέρνησης είναι υ' αναπτύξει το πρόγραμμα παραπέρα και να καθιερώσει τα εκπαιδευτικά προγράμματα με το σκεπτικό να δουλεύεις για το επίδομα ανεργίας. Η κυβέρνηση σκοπεύει να φροντίσει γι' αυτό ώστε τα επόμενα 5 χρόνια, λέει, όποιος είναι άνεργος ή να τοποθετείται σ' ένα τέτοιο πρόγραμμα (με καθιερωμένες χαμηλές αμοιβές) ή να του βρισκεται δουλειά για να παίρνει το επίδομα ανεργίας ή άλλες παροχές κοινωνικής πρόνοιας. Το τελικό αποτέλεσμα θα είναι να εξαλειφθεί η επίσημη ανεργία στην ολότητά της. Η κυβέρνηση θα είναι σε θέση τότε να ισχυρίζεται ότι ο καθένας εργάζεται κατά τον όλο ή βήτα τρόπο και ότι έτσι όλοι αυτοί βοηθούν την εθνική οικονομία να προσαρμοσθεί στην ριζική αλλαγή που επιχειρεί για την δημιουργία «πραγματικών θέσεων εργασίας».

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Όπως το είδος της εργασίας που αναγκάζονται να κάνουν όσοι συμμετέχουν στα εκπαιδευτικά προγράμματα δεν είναι παραποιητική εργασία το ίδιο θα συμβαίνει και με το είδος της εργασίας που αναμένεται να κάνουν κάτω από το πρόγραμμα «εργασία για όλους». Και οι ενδείξεις είναι ότι αυτό θα εμφανισθεί μάλλον αρχικά σαν συμπληρωματικό των διαφόρων εκπαιδευτικών προγραμμάτων παρά ανοικτά από μόνο του. Είναι επίσης πιθανόν ότι αν χάσουν τις εκλογές οι Τόρυδες τότε τα άλλα πολιτικά κόμματα που θα είναι στην εξουσία θα επαναφέρουν το νομοσχέδιο αυτό αλλά με διαφορετικό όνομα και με την συνεργασία των εργατικών σωματείων.

Αλλά για πόσο χρονικό διάστημα αυτό τα μη πραγματικά επαγγέλματα (σαν υποαπασχόληση) θα παραμένουν μη πραγματικά; Τελικά η οικονομία θα προσαρμοσθεί στην κατάσταση αυτή.

Ο μακροπρόθεσμος στόχος λοιπόν δεν είναι η καθιέρωση απλά χαμηλών αμοιβών για την εργασία αλλά η θεσμοθέτηση και αποδοχή, μέσω των εκπαιδευτικών προγραμμάτων, εργασίας τύπου δουλειάς σαν κανόνα σε μια αναπτυσσόμενη κατώτερη τάξη.

Με άλλα λόγια, ό,τι σήμερα θεωρείται ότι είναι μη πραγματική εργασία θα γίνει στο μέλλον ένα σημαντικό μέρος του κύριου ρεύματος της οικονομίας.

Η ερωσία βέβαια βρίσκεται στο ότι το «δουλειά για όλους» που ήταν κάποτε ολόκληρη των κρατικοσοσιαλιστών θα γίνει πραγματικότητα σαν πολιτική της δεξιάς.

Αυτή η νέα οικονομία, κάτω τουλάχιστον από την κυβέρνηση των Τόρυδων, θα δημιουργήσει νέα στρώματα φτώχειας και μια φιλοσοφία που θα φτάσει ως την κατάργηση της πολιτικής στέγασης και της υπηρεσίας δημόσιας υγείας και θα υιοθετήσει αυστηρές ποινές για απεργιακή δράση.

ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙΣ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΟ ΣΑΠΙΖΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Αλλά τι σχέση μπορεί να έχουν όλα αυτά με τις φυλακές — εκτός ίσως από το γεγονός ότι μεγαλύτερη φτώχεια θα οδηγήσει σε περισσότερες παραβάσεις νόμου και συνεπώς σε περισσότερους εγκλεισμούς στις φυλακές;

Λοιπόν σε σχέση με την πολιτική στο ζήτημα της απασχόλησης που αναφέρθηκε πιο πάνω είναι η άλλη δηλωμένη πολιτική για την ιδιωτικοποίηση των φυλακών με την υπόδειξη ότι ακόμη και οι φυλακισμένοι, κάτω από την λογική της ιδιωτικοποίησης και του καπιταλισμού, θα πρέπει να πληρώνουν τα έξοδά τους.

Ίδρυση Δ.Ν.Τ.

Κατά το τέλος του 2ου παγκόσμιου πολέμου το αμερικάνικο κεφάλαιο είχε πια υποκαταστήσει το αγγλικό στο ρόλο του, ως η μεγαλύτερη οικονομική δύναμη στο κόσμο. Με την ανάμειξη των ΗΠΑ στον πόλεμο το αμερικάνικο κεφάλαιο κατάφερε ν' αυξήσει την παραγωγικότητά του σε σχέση με το ευρωπαϊκό μέσω μιας τεράστιας παραγωγής εξοπλισμών. Η εργατική τάξη των ΗΠΑ όπως και η ευρωπαϊκή και η γαπωνέζικη σφαγιάζονταν στα πεδία των μαχών ενώ στα εργοστάσια εντατικοποιήθηκε η εργασία και επιμηκύνθηκε η εργάσιμη μέρα. Για να σιγουρευτεί η θέση του αμερικάνικου κεφαλαίου ως πρώτη δύναμη, έπρεπε η καπιταλιστική παγκόσμια αγορά να προσαρμοστεί στις νέες απαιτήσεις της αυξανόμενης διεθνοποίησης του κεφαλαίου.

Έπρεπε δηλ. να κατοχυρωθεί η ελεύθερη κυκλοφορία εμπορευμάτων και κεφαλαίου. Οι εμπειρίες του κρατικού παρεμβατισμού, οι κυμαινόμενες τιμές συναλλάγματος και η αδυναμία μετατροπής του ήταν ακόμα υπαρκτές στους κόλπους των καπιταλιστών. Έτσι το αμερικάνικο κεφάλαιο καταπίεστηκε με την τοποθέτηση των ακρογωνιαίων λίθων μιας νέας παγκόσμιας οικονομικής τάξης.

Έτσι στο Bretton-Woods (ΗΠΑ) το 1944, συναντήθηκαν εκπρόσωποι από 44 χώρες (ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Γαλλία, Σοβ. Ένωση, Τσεχοσλοβακία, Ιταλία και τις περισσότερες λατινοαμερικάνικες χώρες). Εδώ σε συντομότητα χρονικό διάστημα κατοχυρώθηκε μια νέα τάξη παγκόσμιου εμπορίου και συναλλάγματος, κατάλληλη για την επεκτατική τάση του κεφαλαίου (ιδίως των ΗΠΑ). Δηλ. υιοθετήθηκε «σύστημα σταθερών και προσαρμοσμένων συναλλαγματικών ισοτιμιών» και συγκεκριμένα αποφασίστηκε ότι οι τιμές των συναλλαγματίων θα καθορίζονται επίσημα και θα διατηρούνται περίπου σταθερές. Παράλληλα το δολάριο των ΗΠΑ έγινε παγκόσμια νομισματική αξία του καπιταλιστικού κόσμου. Επιπλέον τα 3/4 των αποθεμάτων χρυσού βρίσκονταν σ' αμερικάνικα χέρια, αυτόν τον καιρό, οι ΗΠΑ σιγοούρπιζαν την αντιστοιχία του δολλαρίου με χρυσό σε 35 δολ. την ουγγιά και ανέλαβαν την υποχρέωση ν' αλλάζουν με χρυσό όλα τα δολάρια που θα τους πρόσφεραν ξένες κυβερνήσεις. Έτσι το δολάριο απέκτησε σταθερή απόλυτη τιμή πράγμα απόλυτα αναγκαίο για σταθερή αντιστοιχία με τ' άλλα νομίσματα στο διεθνές εμπόριο.

Η μετατρεψιμότητα και η σταθερότητα όμως που κατοχυρώθηκαν έτσι, ήταν μόνο μια προϋπόθεση για την εγγύηση της ελεύθερης διαιώνισης εμπορευμάτων - κεφαλαίου. Γιατί όπως είναι γνωστό σε περίπτωση εμφάνισης ελλειμμάτων στο ισοζύγιο πληρωμών ενός κράτους το πρώτο πράγμα που γίνεται είναι η λήψη προστατευτικών μέτρων για την μείωσή τους. Αλλά η διατήρηση του ελεύθερου εμπορίου ήταν απαραίτητη για να μπορεί να επιβληθεί η μεγαλύτερη παραγωγικότητα του αμερικ. κεφαλαίου απέναντι στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό στην διεθνή αγορά. Έτσι δημιουργήθηκαν 3 διεθνείς οργανισμοί που σκοπό τους είχαν την διατήρηση της λειτουργικότητας της καπιταλιστικής παγκόσμιας αγοράς.

Η συμφωνία GATT (General Agreement of tariffs and trade) είχε σαν σκοπό την κατάργηση των τελωνειακών και εμπορικών φραγμών. Οι όροι της όμως παραβιάζονταν συνεχώς και αποτελούσαν σημεία τριβής μεταξύ «αναπτυγμένων» και «αναπτυσσόμενων» χωρών καθώς και μεταξύ των «αναπτυγμένων» χωρών.

Το Δ.Ν.Τ. (Διεθνές νομισματικό ταμείο) — IMF ιδρύθηκε με στόχο να εμποδίσει την επανάληψη των οικονομικών προβλημάτων των '30 και να εξασφαλίσει συνθήκες σταθερότητας στις διεθνείς πληρωμές. Για λίγο ο τρόπος λειτουργίας του έγινε αντικείμενο αντιπαράθεσης. Ο Άγγλος οικονομολόγος Keynes πρότεινε ένα σχέδιο το οποίο απαρτιζόταν απ' τους αμερικάνους διαπραγματευτές, που τελικά κατάφεραν να περάσουν το σχέδιο White που προέβλεπε ότι για να μην καταφεύγουν οι χώρες μ' ελλείμματα ισοζυγίου πληρωμών στον κρατικό παρεμβατισμό θα παίρνονταν δάνεια για την κάλυψη των ελλειμμάτων, αλλά ο διεθνής οργανισμός που θα δώσει τα δάνεια θα διαθέτει τόσο την δύναμη όσο και τα όργανα για να επιβάλλει σκληρότατους όρους στην υπόχρεο χώρα δηλ. να αναμειγνύεται και να καθορίζει την οικονομική της πολιτική.

Η διεθνής τράπεζα για την ανασυγκρότηση και ανάπτυξη (IBRD) είχε σαν σκοπό της «την υποστήριξη της ανασυγκρότησης και ανάπτυξης των κρατών-μελών με την παροχή επενδύσεων κεφαλαίων με παραγωγικό αποτέλεσμα». Το οποίο σημαίνει όμως ότι η διεθνής τράπεζα υποστηρίζει μόνο προγράμματα που αποσκοπούν στην αξιοποίηση του κεφαλαίου καθώς και αυτά για την επέκταση των καπιταλιστικών συνθηκών παραγωγής. Στενά συνδεδεμένες με την διεθνή τράπεζα είναι η IFC (International finance corporation) και η IDA (International Development Agency). Σκοπός της τράπεζας, η αποδιάρθρωση των οικονομικών των χωρών της περιφέρειας και η ενσωμάτωσή τους στην καπιταλιστική παγκόσμια αγορά.

Τα συνολικά αποτελέσματα του Bretton-Woods αντικατοπτρίζουν την ηγεμονία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η καπιταλιστική παγκόσμια αγορά είχε πλέον διαρρυθμιστεί ιδανικά έτσι ώστε να μετατρέψει το προβάδισμα στην παραγωγικότητα του αμερικαν. κεφαλαίου σε επιπλέον κέρδος. Η ανοιχτή παγκόσμια αγορά είχε διαμορφωθεί έτσι ώστε οι επικρατούσες εθνικές και πολυεθνικές εταιρίες ν' έχουν πρόσβαση ανεμπόδιστα σ' όλες τις περιοχές και να εκμεταλλευθούν ιδανικά τα κατά τόπους πλεονεκτήματα στην παραγωγή. Ταυτόχρονα χώρες που κατά την διάρκεια της αποαποικιοποίησης έγιναν «ανεξάρτητες» κατά κύριο λόγο και θέλανε να συμμετάσχουν στο Δ.Ν.Τ ή την διεθνή τράπεζα αναγκάστηκαν να συμμαχιστούν και στους δύο οργανισμούς και έτσι ενσωματώθηκαν αμέσως στην καπιταλιστική παγκόσμια τάξη.

Η νέα τάξη στην παγκόσμια αγορά αναγνωρίστηκε απ' όλα τα κράτη, ακόμα και την Σοβ. Ένωση χωρίς μεγάλη αντίσταση.

Όλοι υποτάσσονταν στην κυριαρχία των ΗΠΑ. Με την αρχή ψυχρού πολέμου, ενσωμάτωση της Δυτ. Ευρώπης στην καπιταλιστική παγκόσμια αγορά επιταχύνθηκε μέσω ενός προγράμματος αξίας δις δολαρίων (μεταξύ άλλων σχέδιο Marshall). Ταυτόχρονα πάγωσαν όλα τα δάνεια του Δ.Ν.Τ και της Διεθνούς Τράπεζας προς την Σοβ. Ένωση. Τότε η τελευταία δεν επικύρωσε τις συμφωνίες του Bretton-Woods και αποχώρησε από το Δ.Ν.Τ και Διεθνή ακολουθούμενη απ' όλες τις ανατολικές χώρες. Παράλληλα τα εκτεινόμενα αντιιμπεριαλιστικά απελευθερωτικά κινήματα στην περιφέρεια στις δεκαετίες του 40-50 έθεσαν σε κίνδυνο την ανεμπόδιστη αξιοποίηση του κεφαλαίου και είχαν σαν συνέπεια μια συνεπή πολιτική απέναντι στην Σοβ. Ένωση με την δημιουργία του ΝΑΤΟ αφενός και αφετέρου ένα νέο τρόπο άσκησης επιρροής στις φτωχές χώρες που αποικιοποιήθηκαν κατά τις δεκαετίες 50-60 (δηλ. έγιναν τυπικά ανεξάρτητες αλλά οικονομικά ο ρόλος τους παρέμεινε αυτός της προφοράς πρώτων υλών και φτηνού εργατικού δυναμικού).

Η υποδούλωση των χωρών αυτών λειτουργούσε τώρα μέσω του διεθνούς «καταμερισμού εργασίας» και τις υπάρχουσες σχέσεις ιδιοκτησίας.

Ο ρόλος του Δ.Ν.Τ. στις δεκαετίες 50-60

Στη δεκαετία του 50 και ως τα μέσα της δεκαετίας του 60 το δολάριο ήταν αδιαμφισβήτητο ως διεθνής νομισματική μονάδα. Η τιμή του ήταν σταθερή. Αφού αποτελούσε διεθνές μέσο αγορών και πληρωμών, οι ΗΠΑ εδήγααν τεράστια κεφάλαια υπό μορφή δολλαρίων στον κόσμο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα το εμπορικό ισοζύγιο των ΗΠΑ ν' α'ιαι θετικό αλλά το ισοζύγιο πληρωμών ν' α'ιαι αρνητικό. Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου υπό την ηγεσία των ΗΠΑ οδήγησε στην ανάγκη δημιουργίας νέων παραγωγικών χωρών και αγορών. Η Δυτική Ευρώπη σύντομα δεν επαρκούσε ως πεδίο τοποθέτησης του αμερικανικού κεφαλαίου, πόσο μάλλον αφού το ευρωπαϊκό κεφάλαιο αναπτυσσόταν ισχυρά σε ενδο-ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Έτσι έπρεπε η περιφέ-

Η δημιουργία και ο ρόλος του Δ.Ν.Τ. και της Διεθνούς Τράπεζας

ρεια να γίνει προσθήκη για την αξιοποίηση του κεφαλαίου. Ο μοχλός γιαυτό ήταν εν πρώτοις στα 50-60 η Διεθνής Τράπεζα. Οι πιστώσεις της είχαν σαν σκοπό αποκλειστικά την ανάπτυξη της υποδομής και παροχής ενέργειας. Δηλ. κατασκευές λιμανιών, αεροδρομίων, φραγμάτων, δρόμων στην ουσία προετοιμασία για παραγωγικές επενδύσεις πολυεθνικών εταιριών. Βέβαια είναι πλεονασμός να αναφέρουμε ότι τα προσαναυφθέντα έργα πραγματοποιήθηκαν από τις πολυεθνικές και ότι στα χέρια τους επέστρεφαν τα δάνεια που παίρνονταν από την Διεθνή Τράπεζα.

Η επίθεση αυτή του κεφαλαίου στρέφονταν ενάντια στον λαό των χωρών της περιφέρειας που αναγκάστηκε να κινητοποιηθεί για την επερχόμενη βιομηχανοποίηση.

Όμως η συσσώρευση του κεφαλαίου στην περιφέρεια διακινδύνευσε (πέρα από τα οικονομικά αιτήματα της μικρής εργατικής τάξης των χωρών αυτών) πρωταρχικά από την άρνηση πολλών αγροτών να γίνουν αντικείμενο εκμετάλλευσης ως εργάτες γης ή βιομηχανίας. Δεν περίμεναν να επιβιώνουν ως μισθωτοί σκληρά αλλά να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους.

Μία αύξηση του προσφερόμενου εργατικού δυναμικού ήταν όμως αναγκαία για να καλυφθεί απ' τη μια η αυξανόμενη ζήτηση στην αγροτική βιομηχανία και την βιομηχανία πρώτων υλών, που εξαπλώθηκαν μετά την αποαποικιοποίηση και απ' την άλλη για να κρατηθούν χαμηλοί οι μισθοί μέσω μιας υπερπροσφοράς εργατικού δυναμικού. Αυτό οδήγησε στην προπαγάνδα της «πρώτης επανάστασης» εν μέρει (Μεξικό - Φιλιππίνες) ήδη από την δεκαετία του 40 και 50. Αυτή η στρατηγική του κεφαλαίου, μ' άλλα λόγια η κεφαλαιοποίηση του αγροτικού ταμέα σε συνδυασμό με την προσφορά φθηνών αγροτικών προϊόντων από τις μητροπόλεις στην περιφέρεια (που πατρωνόταν κυρία απ' την Διεθνή τράπεζα και τις πολυεθνικές) στρέφονταν ενάντια στους αγρότες και ταυτόχρονα παρείχε μια εναλλακτική πρόταση απέναντι στην εκόκληση επανάσταση. Είχε δηλ. σαν στόχο να πλῆξει τόσο την Κούβα όσο και να ειρηνώσει τα μαχόμενα κινήματα. Μέσω της παραγωγής τροφίμων με την εφαρμογή τεχνολογικών μέσων και χημικών λιπασμάτων, καθώς και την συστηματική υποστήριξη των μεγαλοκτηματιών σε συνδυασμό με ευρείας κλίμακας γαιοκλοπή και καταστροφή των δομών των χωριών, προσπάθησαν να εξαναγκάσουν τους αγρότες να δουλέψουν ως εργάτες γης ή να μεταναστεύσουν στις πόλεις, οπότε θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν απ' την βιομηχανία.

Αποτελέσματα των παραπάνω όμως ήταν κατά τα μέσα της δεκαετίας του 60 μια τέτοια «φυγή» απ' την ύπαιθρο, που σε συνδυασμό με την ταυτόχρονη εγκατάλειψη των εκβιομηχανιστικών προγραμμάτων σε πολλές χώρες της περιφέρειας, είχε σαν αποτέλεσμα μια τέτοια αύξηση πληθυσμού που ήταν αδύνατο να απορροφηθεί από την βιομηχανία και τις πολυεθνικές του αγροτικού τομέα. Έτσι οι μάζες οδηγήθηκαν στην φτώχεια και την εξαθλίωση τόσο στην πόλη όσο και στην ύπαιθρο (γκέτο - πείνα) αλλά και έθεσαν ένα κύμα εξεγέρσεων στην περιφέρεια κατά τα τέλη της δεκαετίας του 60.

Στις μητροπόλεις αξιούνταν ο ενδοιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, το προβάδισμα στην παραγωγικότητα του Αμερικανικού Κεφαλαίου καλύφθηκε από το γαπωνέζικο και ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Η εργατική τάξη των μητροπόλεων είχε καταφέρει να κερδίσει μεγάλες κοινωνικές παροχές και ψηλούς μισθούς. Κατά τα τέλη του 60 και στις μητροπόλεις ξεσπάσε ένα εξεγερσιακό κύμα. Συνεπώς οι στόχοι των ιμπεριαλιστών δεν πραγματοποιήθηκαν τόσο στις μητροπόλεις όσο και στην περιφέρεια.

Το τέλος του συστήματος του Bretton-Woods

Το αυξανόμενο παθητικό του προϋπολογισμού των Η.Π.Α., που προκλήθηκε από τον πόλεμο του Βιετνάμ και απ' την οικονομική πολιτική για την κάλυψη των «εκτεκτιμένων» απ' τους Αμερικάνους εργάτες κοινωνικών προγραμμάτων οδήγησε στην πτώση του δολλαρίου. Ο πληθωρισμός ανέβηκε. Το 1971 η αντιστοιχία του δολλαρίου με χρυσό έπαψε να ισχύει. Η υποχρέωση των ευρωπαϊκών εθνικών τραπεζών να στηρίζουν το δολάριο, εμεβαίνοντας και αγοράζοντας δολάρια, είχε σαν αποτέλεσμα να συσσωρευθούν τεράστια αποθέματα συναλλάγματος σε δολάρια καθώς και ν' αυξηθεί ο ρυθμός πληθωρισμού σ' Ευρώπη - Ιαπωνία. Όμως ο πληθωρισμός συντελούσε στο να ικανοποιούνται ευκολότερα τα οικονομικά αιτήματα της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης που κατά τα τέλη της δεκαετίας του 60 ήταν «εξιδανικευμένη» φηλά.

Η τεχνητά, μέσω της πληθωριστικής και ευρωπαϊκών και γαπωνέζικων νομισμάτων, φηλά συγκρατημένη τιμή του δολλαρίου, έκανε δυνατή μια έντονη εξαγωγική δραστηριότητα του ευρωπαϊκού και γαπωνέζικου κεφαλαίου. Μέχρι το 1973 οι ευρωπαϊκές τράπεζες στήριζαν το δολάριο. Μετά όμως αποφάσισαν τα ευρωπαϊκά κράτη να απελευθερώσουν τις τιμές των συναλλαγματίων τους και στη συνέχεια δημιούργησαν το «ευρωπαϊκό φίδι» (Δ. Γερμανία, Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο, Δανία, Νορβηγία, Σουηδία) 1976 με ηγετικό νόμισμα το μάρκο στο οποίο ήταν προσδεσμένα τ' άλλα νομίσματα. Το «ευρωπαϊκό φίδι» είναι ο πρόδρομος του ευρύτερου «Ευρωπαϊκού νομισματικού συστήματος» (1979). Πάντως το 1973 ήταν πλέον γεγονός ότι ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός δεν χρειαζόταν πλέον την ψηλή τιμή του δολλαρίου για να πετύχει την ικανοποίηση των εξαγωγικών συμφερόντων του, η παραγωγικότητα του αμερικανικού κεφαλαίου όχι μόνο είχε επιτευχθεί αλλά και ξεπεραστεί. Έτσι το σύστημα του Bretton-Woods, των σταθερών αντιστοιχιών με το δολάριο έφτασε το τέλος του και η θέση του τελευταίου ως διεθνής νομισματική αξία είχε κλονιστεί εξαιρετικά.

Η αρχή της υπερχρέωσης της περιφέρειας

Μετά το τέλος του συστήματος του Bretton-Woods και την αύξηση της τιμής του πετρελαίου το 1973, οι χώρες του ΟΡΕC επένδυσαν τα Πετροδολάρια τους στις ευρωπαϊκές οικονομικές και πιστωτικές αγορές. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα μια παγκόσμια άνοδο των αγορών κεφαλαίων και πιστώσεων. Δημιουργήθηκαν οι ονομαζόμενες ξένο-αγορές που κινούνταν έξω απ' τον έλεγχο των εθνικών τραπεζών. Τα χρήματα όμως δεν επενδύονταν παραγωγικά (παρατηρήθηκε παγκόσμια μείωση των ρυθμών ανάπτυξης) αλλά χρησιμοποιήθηκαν για την κάλυψη των ελλειμμάτων των ισοζυγίων πληρωμών των «αναπτυγμένων» κρατών και δόθηκαν μ' ευνοϊκούς όρους ως δάνεια στις χώρες της περιφέρειας (μ' επιτόκια εν μέρει κατώτερα απ' το ρυθμό πληθωρισμού).

Με την αυξανόμενη ενσωμάτωση της περιφέρειας στην καπιταλιστική διεθνή αγορά στις δεκαετίες 50-60, εντάχθηκαν οι αλληλεξαρτήσεις για την εξέλιξη της διεθνούς αγοράς. Η πολύκορη πτώση των τιμών των πρώτων υλών, από τα μέσα της δεκαετίας του '70, στην διεθνή αγορά και η άνοδος της τιμής του πετρελαίου (προκλήθηκε απ' τον ΟΡΕC και τις πολυεθνικές πετρελαιοειδών) καθώς και των τιμών των μέσων παραγωγής (που επιδεινώθηκε απ' τον πληθωρισμό του δολλαρίου) οδήγησαν στην περιφέρεια σε μεγάλες εξαγωγικές συναλλάγματος. Η ζήτηση πιστώσεων για την κάλυψη των αυξανόμενων ελλειμματικών ισοζυγίων πληρωμών, μεγάλωνε σταθερά. Οι ιδιωτικές οικονομικές αγορές έδωσαν πρόθυμα τα σωρευμένα τους πετροδολάρια για τον σκοπό αυτό. Η περιφέρεια τραβήχτηκε σ' έναν σπινόμενο κύκλο υπερχρέωσης. Για τις περισσότερες χώρες δεν υπήρχε πλέον λόγος για να μπουν στο Δ.Ν.Τ. γιατί υπήρχαν επίσης οι ιδιωτικοί πιστωτές.

Μετά το 70 και ως το 73-74, οι επενδύσεις των πολυεθνικών σε χώρες της περιφέρειας, γίνονταν με μικρούς ρυθμούς, γιατί τα ποσοστά κέρδους ήταν χαμηλά, λόγω εθνικών και διεθνών αγώνων της εργατικής τάξης (αιτήματα για μεγάλες αυξήσεις) ενώ παράλληλα ο ιμπεριαλισμός δέχονταν επίθεση από απελευθερωτικά κινήματα (Βιετνάμ κ.τ.λ.).

Μέσω της εφαρμογής των προγραμμάτων «βοήθειας» της Διεθνούς τράπεζας και των αποστολών «βοήθειας» από τις μητροπόλεις, τραβήχτηκε μια γραμμή αδιότητος έτσι ώστε να διατηρηθεί ένα μέρος της καλύτερης τάξης της περιφέρειας εκμεταλλεύσιμης, ενώ ταυτόχρονα ένα άλλο μέρος της καταδικάστηκε σε λιμοκτονία μέσω της «κρίσης» στο μέσο διατροφή, που λανσάρσε το αμερικάνικο κύμα κεφάλαιο.

Η υπερχρέωση της περιφέρειας που άρχισε έτσι, ήταν κατάληξη για να επανεγκατασταθεί το επικρατές των επενδύσεων στις παροχές αυτές. Οι στρατηγική είχε σκοπό να ξαναδημιουργήσει την εξάρτηση των χωρών της περιφέρειας απ' το διεθνές κεφάλαιο (οικονομικό - βιομηχανικό) και να οπώσει την αντίσταση της εργατικής τάξης της περιφέρειας μέσω της μαζικής εξοθλίωσης.

Η πό προοδευτική πλευρά της τεχνητής ευφυΐας είναι κατασκευασμένη από συστήματα γνώσης (Knowledge Based Systems - K.B.S.), τα οποία και είναι ικανά να λειτουργήσουν όπως η ανθρώπινη ευφυΐα (ή σχεδόν). Αυτά τα συστήματα αντιλαμβάνονται και εκπέμπουν σήματα, εμπεριέχουν μια μνημιακή γνωστική βάση, επεξεργάζονται διάφορες λειτουργίες (δηλ. αναγνωρίζουν, συσχετίζουν, απομνημονεύουν, ενθυμούνται, ελέγχουν, διδάσκουν κλπ). Έχουν όμως κάποια ανυπερβλήτα όρια, αυτά που έχουν όλες οι μηχανές. Έχουν ανάγκη από σήματα «καθαρά» δηλ. σήματα με απλή και άμεση μορφή. Το σχέδιο του ελέγχου και της διαχείρισης επεξεργασμένο από το κεφάλαιο, μη μπορώντας να προσαρμόσει τις μηχανές στους ανθρώπους, και όντας αναγκασμένο αργά ή γρήγορα να προβεί στην αντικατάσταση των ανθρώπων από τις μηχανές, προσαρμόζει τους ανθρώπους σε αυτές.

Η παλιά κατάσταση

Θα ήταν ποιά σωστό να μιλήσουμε για την γνώση σαν κεφάλαιο, μόνο μέσα στα όρια του παλιού βιομηχανικού κόσμου, όπου και χρησιμοποιήθηκε η γνώση από την πλευρά του κεφαλαίου προωθητικά στην καπιταλιστική παραγωγή του.

Τώρα μέσα στην προοπτική βαθιών αλλαγών που βρήσκονται σε εξέλιξη, αυτή η θέση αν και ακόμη δεν έχει γίνει εντελώς αναληθής, τελειώνει με το να είναι πιά μερική. Το κεφάλαιο συνεχίζει να χρησιμοποιεί την γνώση, μόνο που την κάνει τώρα ακριβώς το κέντρο της ανάπτυξης του, όμως με έναν τρόπο πιά έπτακτικό, και που με την ωρίμανση των βαθιών αλλαγών που συντελούνται στην εποχή μας — και που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε μετα-βιομηχανική — μεταμορφώνεται αυτό το ίδιο σε γνώση.

Αυτό εξηγεί ίσως και την προοδευτική ελάττωση της σπουδαιότητας που έχουν οι χρηματοδοτικές φυσιογνωμίες του κεφαλαίου σε σχέση με αυτές τις διαχειριστικές της γνώσης. Και εξηγεί επίσης την τροποποίηση της έννοιας της γνώσης που γίνεται κάτι ποσοτικό, συσσωρευόμενο, πωλητέο, αποκτήσιμο, εναλλάξιμο, υπηρεσία και εμπόρευμα με την στενή έννοια.

Η καινούργια κατάσταση

Η δημιουργία των συστημάτων γνώσης έγινε δυνατή χάρις στην ανάπτυξη της πληροφορικής. Αυτά τα συστήματα (Knowledge Based Systems - K.B.S.) είναι η πό βιομηχανοποιημένη πλευρά της τεχνητής ευφυΐας και αποτελούν τον πύο ενδοσφύοντα κλάδο ερευνών στην ηλεκτρονική. Λαμβάνοντας υπ' όψη πως, για την βιομηχανία δεν είναι τώρα τόσο σπουδαίο να βάλει κάποια τάξη στο εσωτερικό της, όσο να προσαρμόσει τις παραγωγικές της ικανότητες στην χαοτική πραγματικότητα (όχι μόνο κοινωνική αλλά περισσότερο οικονομική), φαίνεται πόσο αναγκαία είναι μια διαχείριση της γνώσης η οποία και να μπορεί να διατηρηθεί αλλά και να μην είναι κληροδοτημένη σε φυσικά πρόσωπα ικανά να δημιουργήσουν προβλήματα οποιουδήποτε είδους. Η ολοκληρωτική ευλυγισία στις αποφάσεις είναι απεναντίας πραγματοποιήσιμη μέσα από αυτά τα συστήματα γνώσης, σε αντίθεση με τις στρατιές των μεσάων στελεχών, τους παλιούς θεματοφύλακες της εφαρμοσμένης ενεργητικής γνώσης, οι οποίοι υπήρχε πάντα η πιθανότητα κάποια στιγμή να εξαπολύσουν οικονομικές και κοινωνικές συγκρούσεις.

Η ακαμψία του παλιού οικονομικού και συνδικαλιστικού χώρου φαίνεται εδώ σε όλη της την πραγματικότητα. Να ελευθερωθεί από αυτό το βάρος είναι ουσιώδες για την μεταβιομηχανική κοινωνία. Η επανάδιάρθρωση εργάζεται προς αυτή την κατεύθυνση κάνοντας άλματα σχετικά με την διαχείριση της γνώσης.

Τα επίπεδα των αποφάσεων

Η παραδοσιακή πληροφορική επεξεργαζόταν τα προβλήματα με γραμμικό τρόπο, θεωρώντας δηλ. τις ιδιαίτερες όψεις ενός προβλήματος σαν στοιχεία προσηπολογίστου, γνωστά. Το επίπεδο απόφασης δεν ήταν αυτονομημένο αλλά για να ενεργήσει είχε την ανάγκη από μια σειρά κατωτέρων επιπέδων, που θα μπορούσαν πολύ γενικά να οριστούν σαν επίπεδα «εκτελεστικών» όμως το μεγαλύτερο μέρος των σύγχρονων προβλημάτων ενός κάποιου επιπέδου δεν μπορεί να επιλυθεί με την προσφυγή στην γραμμική πληροφοριοποίηση. Είναι προβλήματα που μπορούν να επιλυθούν μόνο με λογικές «στατιστικές» που είναι ολοκληρωτικά διαφορετικές από τις «αλγοριθμικές» του γραμμικού τρόπου επεξεργασίας.

Η παράλληλη λύση

Πρόκειται για ένα πρόβλημα ταχύτητας. Η παλιά ηλεκτρονική αρχιτεκτονική εν σειρά (Von Neumann) βρίσκεται στο στάδιο της αντικατάστασής της με μια αρχιτεκτονική που έχει την ικανότητα να χρησιμοποιεί συστήματα «εν παραλλήλω» και τα οποία είναι ικανά να ξεπερνούν την ταχύτητα του φωτός. Με αυτήν την έννοια τα σημερινά διαθέσιμα πληροφοριακά συστήματα είναι σε θέση να χρησιμοποιούν όλη την υπάρχουσα γνώση, μόνο που υπάρχουν μερικά εμπόδια ως προς την απεικόνιση αυτής της γνώσης.

Τι κάνει το «σύστημα γνώσης»

Αν πρόκειται να εμβαθύνουμε εδώ πάνω στο «ηθικό» πρόβλημα του εάν είναι σωστό ή όχι να κατασκευαστεί μια μηχανή που να μπορεί να

ΒΑΣΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΓΝΩΣΗΣ (ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ)

σκέπτεται, και έτσι δυνητικά να είναι σε θέση να αντικαταστήσει τον άνθρωπο. Μας φαίνεται πως είναι ένας λανθασμένος προβληματισμός, τουλάχιστον στην τωρινή κατάσταση πραγμάτων.

Τα συστήματα αυτά δεν «σκέπτονται» τουλάχιστον με τον ανθρώπινο τρόπο, δηλ. δεν συμπεριφέρονται με «έξυπνο τρόπο». Απεναντίας είναι «συστήματα ευφυΐας» δηλ. είναι συστήματα που τους έχει δοθεί τεχνική ευφυΐα, και τα οποία λειτουργούν όπως οποιαδήποτε ευφυΐα (και η ανθρώπινη) δηλ. έχουν ένα σκοπό, αντιλαμβάνονται σήματα, εμπεριέχουν μια μνημιακή βάση γνώσης, επεξεργάζονται λειτουργίες, αναγνωρίζουν, συσχετίζουν, απομνημονεύουν, διδάσκουν. Και είναι τόσο πύο ικανά όσο πύο μεγάλη είναι η γνωστική βάση που χρησιμοποιούν. Η ικανότητά τους να δημιουργούν καινούργια γνωστικά στοιχεία δια μέσου της αλληλουχίας της λήψης των σημάτων, είναι στοιχείο που προεκτείνει την αρχική τους γνώση. Μπορούμε να πούμε λοιπόν πως «μαθαίνουν» με έναν εκθετικό τρόπο, αναπτύσσονται δηλ. αυξάνοντας την έκταση της γνωστικής τους βάσης, αυξάνοντας έτσι τις ικανότητες επεξεργασίας.

Είμαστε λοιπόν μπροστά σε ευφυή συστήματα ικανά να δυσχετίζουν με δημιουργικότητα, δημιουργώντας νέες υποθέσεις δεδομένων που προσθέτονται στην αρχική τους γνωστική βάση. Με αυτό τον τρόπο δεν έχουμε μόνο «διαδικασίες» ή «προγραμματισμούς» κατασκευασμένους από μακρές σειρές πράξεων, αλλά απαναντίας έχουμε ένα οργανικό σύστημα από γνώσεις, ικανό να δώσει λύσεις με τις σχετικές επεξηγήσεις, υπολογίζοντας δηλ. τις πιθανότητες, το κόστος, τα οφέλη, τις εναλλακτικές λύσεις κλπ.

Τα όρια της μηχανής

Ένα «σύστημα γνώσης» μπορεί να έχει μια υψηλή ευφυΐα στο επίπεδο

όμοιων λειτουργιών. (με όρους ταχύτητας, αλληλουχίας, εδρους της μνήμης κλπ), αλλά μπορεί να αποδειχθεί πολύ λίγο έξυπνο όταν λειτουργεί σε πολύπλοκα και πολλαπλά επίπεδα. Σε αυτή την περίπτωση λέγεται ότι του λείπει «η ισορροπία» ή με διαφορετικούς όρους, δεν έχει μεταξύ των μερών του ικανοποιητικό βαθμό συντονισμού.

Έτσι δημιουργούνται μεγάλα προβλήματα στην πύο ευδιαφέρουσα ίσως χρήση αυτών των συστημάτων, δηλ. στην ενεργό χρησιμοποίηση τους για την αντικατάσταση της ανθρώπινης δραστηριότητας, προβλήματα από τα οποία μερικά είναι: (και τα οποία βρίσκονται στον δρόμο του να ξεπεραστούν), η αναγνώριση και αναπαραγωγή της φωνής, η κατανόηση του νοήματος, η αναγνώριση των σχημάτων και της προοπτικής των, ο χειρισμός των αντικειμένων και ο έλεγχος των κινήσεων, τα προβλήματα τα σχετικά με την εξαγωγή συμπερασμάτων, επιχειρημάτων, επιλογών, σχεδίων κλπ.

Διάφορα προβλήματα ξεπεράστηκαν με ευφυή τρόπο όπως π.χ. τα σχετικά με την ρομπωτική, αλλά αυτές οι «διαδικασίες ξεπεράσματος» από την στιγμή που εισχωρούν σε κάποιο σύστημα γνώσης, υποβαθμίζονται, δηλ. από την στιγμή που αυτό αρχίζει να απλώνεται για να κωδικοποιηθεί κάποιες άλλες κινήσεις. Με λόγια πύο απλά: είναι εύκολη η κατασκευή ενός ρομπότ, αλλά που γίνεται δύσκολη όταν σε αυτό συνδεθεί ένα σύστημα γνώσης: τότε το ρομπότ αρχίζει να τσαυλίζει.

Έτσι το εμπόδιο που φαίνεται πως είναι το πύο δύσκολο στο να ξεπεραστεί, είναι εκείνο που αποκαλείται «ο τοίχος της κοινής αίσθησης». Και εδώ η σύγκριση γίνεται σε σχέση με την ανθρώπινη ευφυΐα. Αυτή έχει ένα δικό της ειδικό χαρακτηριστικό: επεξεργάζεται και υποβάλλει σε κρίση τα δεδομένα, όχι μόνο πύο στην βάση της κωδικοποιημένης γνώσης αλλά και σε σχέση με την «κοινή αίσθηση» δηλ. αυτής των μικρών και απειροελάχιστων γνώσεων που χρησιμεύουν για φίλτρο, που διορθώνουν, επικυρώνουν τις ευδεχόμενες ανακρίβειες του σήματος.

Γίνεται λοιπόν κατανοητό το που βρίσκεται το θεμελιώδες πρόβλημα αυτών των μηχανών: πρακτικά η πύο συνηθισμένη δυνατότητα του ανθρώπου να σκέπτεται, να κινείται, να ομιλεί, να γράφει, να κατασκευάζει αντικείμενα κλπ. στις περισσότερες περιπτώσεις είναι παραλογισμοί που όμως λειτουργούν πολύ καλά, και που απεναντίας συχνά είναι ένα στοιχείο εξαιρετικό της ζωής και της ανθρώπινης δημιουργικότητας. Και αυτό το «περίπου» το «κατά προσέγγιση» το οποίο αντιλαμβανόμαστε όλα είναι αυτό που μπλοκάρει σθεράρευτα την μηχανή.

Η στρατηγική του κεφαλαίου

Το κεφάλαιο μη μπορώντας να «εξανθρωπίσει» την μηχανή οποσθεθεί να μηχανοποιήσει τον άνθρωπο, δηλ. να τον κατασκευάσει ελαστικό, προσαρμόσιμο, χωρίς πρωτοβουλία, διαθέσιμο στο να δώσει τις επιρροές ενός κατασκευασμένου περιβάλλοντος, κάνοντας τον ικανό στο να επεξεργάζεται μόνο σήματα ελάχιστα διαφορετικά μεταξύ τους. Με άλλα λόγια το κεφάλαιο οφώνει σιγά-σιγά έναν τοίχο, αυτόν της αδιαφορίας. Η ελάττωση των αντιδράσεων και των αντιστάσεων από την πλευρά των μη-προνομιούχων γίνεται το πύο θεμελιακό στοιχείο της αναδιάρθρωσης του.

Άρθρο μεταφρασμένο από το Ιταλικό περιοδικό «ANARCHISMO, IANUARIOS 1988»

ονομικής πληροφορίας και βρίσκονται σε μορφή νήματος σε κάθε κότταρο.

Τα χρωμοσώματα δημιουργούνται από κληρονομικό υλικό (DNA) και λευκώματα. Το γονίδιο εφ' αυτού, είναι η μονάδα σ' ένα διπλό νήμα DNA του χρωμοσώματος που περιέχει την πληροφορία για ένα λευκωμα.

Η γενετική έρευνα παρουσιάζεται πάντα ωραία, όταν προβάλλεται για την αντιμετώπιση της πείνας στον τρίτο κόσμο.

Ήδη την δεκαετία του 60, με την βοήθεια της επράσινης επανάστασης η πείνα θα έπρεπε να είχε καταπολεμηθεί.

Μέσω της έρευνας στα αναπτυσσόμενα κράτη, «καλλιεργούνται» νέα ήδη φυτών, τα οποία έχουν εντελώς διαφορετικές ιδιότητες: ε-υάντια στα παράσιτα ή χρειάζο-

νται ελάχιστο νερό, αντέχουν σε πολύ ζέστη ή δέχονται θετικά συγκεκριμένα λιπάσματα.

Και εδώ είναι το αξιοσημείωτο.

Όλα αυτά τα φυτά-θαύματα των ερευνητών γενετικής αναπτύχθηκαν, για να βοηθήσουν στην επιβίωση του τρίτου κόσμου, αλλά για να δημιουργήσουν ακόμη μια μεγάλη εξάρτηση. Πρόκειται απλά για τον εκσυγχρονισμό της αποιοκρατίας.

Τα ανεπτυγμένα κράτη θέλουν να πουλήσουν τα ιδιαίτερα καλά παραγωγικά φυτά τους σε μεγάλες ποσότητες στον τρίτο κόσμο, έτσι συγχρόνως είναι αναγκαία και τα λιπάσματα: έτσι προωθούνται μαζί. Και για να καρπωθούν ακόμη μεγαλύτερο κέρδος χρησιμοποιούνται σε αιρικές περιπτώσεις ειδικά συν. στη σελ. 13

Ανθρώπινη ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ και μαζικές ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ, η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ εξεelίσσεται!

Για να περιγράψουμε και να κατανοήσουμε τον χώρο της γενετικής τεχνολογίας, θα πρέπει κατ' αρχήν να εξηγήσουμε κάποιες βασικές έννοιες.

Υπό τον όρο γενετική τεχνική κατανοούμε την έρευνα και επέμβαση στο κληρονομικό υλικό φυτών, ζώων και ανθρώπων. Με την βοήθεια της αναπα-

γωγικής τεχνικής είναι π.χ. δυνατόν, να επιτευχθεί τεχνητά ανθρώπινη και ζωική ζωή και να επηρεαστεί η αναπαραγωγή. Κάθε κώταρο ενός φυτού, ενός ζώου ή ενός

ανθρώπου έχει συγκεκριμένα για το είδος του χρωμοσώματα, τα οποία διαφοροποιούνται και σε αριθμό, τύπο και σύνθεση. Τα χρωμοσώματα είναι οι φορείς της κλη-

νομικής πληροφορίας και βρίσκονται σε μορφή νήματος σε κάθε κότταρο. Τα χρωμοσώματα δημιουργούνται από κληρονομικό υλικό (DNA) και λευκώματα. Το γονίδιο εφ' αυτού, είναι η μονάδα σ' ένα διπλό νήμα DNA του χρωμοσώματος που περιέχει την πληροφορία για ένα λευκωμα.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ! Η ΚΟΙΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ...

συνθηκών κράτησης του, ενώ αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα υγείας. Στις εκκλήσεις του προς τη διεύθυνση της φυλακής για να εισαχθεί στο νοσοκομείο αυτή έμεινε αδιάφορη. Έτσι σε κάποια στιγμή απελπισίας επιχειρεί να κρατήσει ένα δεσμοφύλακα όμηρο στο κελλί του αλλά την ίδια στιγμή τρεις άλλοι εφορμούν καταπάνω του ξυλοκοπώντας τον άγρια. Γι' αυτή του την ενέργεια καταδικάζεται σε έξι χρόνια φυλακή ενώ ταυτόχρονα βρίσκεται απομονωμένος 23 ώρες το 24ωρο, και λίγο μετά μεταφέρεται στη φυλακή όπου βρίσκεται τώρα. Τη πρώτη του Νοέμβρη κατεβαίνει σε απεργία πείνας για ένα μήνα, ενώ λίγο καιρό αργότερα καταπίνει μια μηχανή ξυρίσματος που απλώς του στοίχισε μια επιπλέον απομόνωση και α-

για λόγους υγείας, αφού εξετάστηκε από ψυχιάτρους, αγνοώντας την άρνηση του για ιδεολογικούς λόγους.

— Έξη μέλη της οργάνωσης «βορειοαμερικανοί Αντιιμπεριαλιστές»: Raymond Luc Levasseur, Jaan Laaman, Carol Manning, Barbara Curzi, Tom Manning και Richard Williams, κατηγορούνται για δυναμικές επιθέσεις ενάντια σε επιχειρήσεις της Νέας Υόρκης σε διαμαρτυρία για την κατάσταση στη Νότια Αφρική και την στήριξη του ρατσιστικού καθεστώτος απ' τον Αμερικανικό Ιμπεριαλισμό. Για κάθε έναν έχει προταθεί η καταδίκη τους σε 60 χρόνια φυλακή.

— Για τους πέντε του Βανκούβερ: Ο JULIE BELMAS βγήκε από τη φυλακή σαν μεταναστευμένος,

Το φαινόμενο Le Pen

Έκανε μεγάλη αίσθηση και σχολιάστηκε ποικιλοτρόπως, η άνοδος του φασισμού στη Γαλλία. Ο Le Pen πήρε 15% στις προεδρικές εκλογές. Για τις βουλευτικές τα διάφορα γκάλοπ του δίνουν ένα 8% που οφείλεται αυτό το φαινόμενο της ακρο-δεξιάς;

Δεν πρόκειται ούτε για θαύμα, ούτε για φαινόμενα των καιρών. Όσοι γνωρίζουν την γαλλική πραγματικότητα, δεν ξαφνιάστηκαν από το 15%. Η άνοδος του Le Pen είναι ένα φυσικό και αναμενόμενο στάδιο της εξέλιξης της Γαλλικής κοινωνίας.

Καταρχήν όλοι και όλα, στο γαλλικό σύστημα δουλεύουν για το Εθνικό Μέτωπο (το κόμμα του Le Pen). Ο κοινωνικός φασισμός και ρατσισμός είναι μια πραγματικότητα, σήμερα στη Γαλλία, ένα πλέγμα θεσμών κι ανθρώπων σχέσεων που βάσιζε την επιβολή του στο μολυσματικό κι επικίνδυνο πτώμα του γαλλικού σωβινισμού, του ρατσισμού, της από χρόνια περιορισμένης σε ρασιοναλιστικά πλαίσια αστικής σκέψης.

Όταν η κυρίαρχη ιδεολογία έχει κουτσουρέψει την επικοινωνία και μισερέψει την ανθρώπινη αλληλεγγύη και συντροφικότητα είναι φυσικό να τρέφει τα ζώμια του φασισμού.

Όταν οι γάλλοι πολιτικοί αποδεικνύουν έμπρακτα ότι είναι κουτοί δεινόσαυροι, και ο Le Pen δηλώνει από την Τ.Β. ότι δεν είναι πολιτικάντης αλλά «ταραξίας» και μιλάει για μαρσασμό του κράτους και «αναρχο-καπιταλισμό» αποδεικνύει ότι αυτός τουλάχιστον είναι ένας έξυπνος βροντόσαυρος.

Σε μια Γαλλία που διατηρεί ακόμα αποικίες (Ν. Καληδονία, νησιά Μαουρί κ.α.) και έχουμε καθημερινά ρατσιστικά εγκλήματα, είναι εύκολο να πιάσει η απάτη του Le Pen για τον συσχετισμό ανεργίας - εμigrέ-δων.

Όταν η αστική τάξη, στην κατοχή «απαλλάχτηκε από τον κόκκινο κίνδυνο» με μόνη θυσία τη μείωση των κρουσάν από 3 σε 2, όταν οι Γάλλοι έχουν να ζήσουν δικτατορία από τον καιρό του Ναπολέοντα, και τα φοιτητικά φωνάζουν στους δρόμους ότι τα CRS (γαλλικά MAT) είναι «αδέρφια τους», είναι φυσικό να καλοτρέφονται βρυκόλακες σαν τον Le Pen.

Το 15% δεν μας ξάφνιασε καθόλου! Άλλωστε στις τελευταίες δημοτικές εκλογές το Εθνικό Μέτωπο είχε πάρει μέχρι και 18%.

Πολλές ομάδες στη Γαλλία πριν τις εκλογές είχαν προγραμματίσει εκδηλώσεις, ενάντια στο Le Pen σαν συνέχιστη του αντιρατσιστικού αγώνα τους.

— Δύο Ιταλοί αναρχικοί σύντροφοι βρίσκονται εγκλεισμένοι σε στρατιωτικές φυλακές εξ αιτίας της άρνησής τους να υπηρετήσουν το σφαγείο του στρατού. Giuseppe Coniglio — 14 μήνες φυλακή και Agostino Manpi. Δυο ακόμη Ιταλοί αναρχικοί κατηγορούνται για συμμετοχή σε ένοπλη ομάδα και βομβιστικές επιθέσεις οι: Domani-co Trifilio και Domenico Salemmite. Διεύθυνση: MARIA CARMELA PACE via Mariano Sminglio 26 90100 PALERMO (ITALIA)

— Για την έμπρακτη αντικρατική — αντικαπιταλιστική του δράση βρίσκεται εγκλεισμένος στις αμερικανικές φυλακές ο σύντροφος John Perotti, αναρχοσυνδικαλιστής, μέλος της I.W.W. όπου υφίσταται έντονα τις προκλήσεις και τη βία των σωβινιστικών φυλακών.

— ANTONIO FERREIRA, φυλακισμένος αναρχικός στη φυλακή Vale de Judens της Πορτογαλίας. Τώρα βρίσκεται στην απομόνωση εξ αιτίας της αδιάλλακτης στάσης του απέναντι στους ανθρωποφύλακες και της εφειροδικής του προσωπικότητας, που ήταν κι η αιτία για μια σειρά στάσεις μέσα στο κότεργο. Χαρακτηριστικό της έντονης δραστηριοποίησής του μέσα στη φυλακή είναι το ότι πολλοί κρατούμενοι ποινικοί που τώρα είναι ελεύθεροι και συμμετείχαν σ' αυτές τις στάσεις, συμμετέχουν από κοινού με ελευθεριακές ομάδες στις κινητοποιήσεις που γίνονται για την απελευθέρωση του. Είναι καταδικασμένος σε 12 χρόνια κάθειρξη.

— Άμεσο κίνδυνο αντιμετωπίζει η ζωή του αναρχικού αγωνιστή Martin Foran φυλακισμένου στο Parkhurst. Ο Foran βρέθηκε στα καλά καθούμενα, στην κυριολεξία, κατηγορούμενος για μια κλοπή για την οποία καταδικάστηκε σε πολλά χρόνια φυλάκισης, όχι μόνο χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο αλλά και παρά την ομολογία του δράστη αυτής της κλοπής λίγο καιρό αργότερα! Η απόφαση βγήκε με μόνο αποδεικτικό στοιχείο το λόγο της Μπασκινάρας. Το τελευταίο καιρό η υγεία του έχει επιδεινωθεί εξ αιτίας των ανηρώων

παγύρευσή επικοινωνίας μέχρι τα τέλη του Απριλίου του '88. Εξ αιτίας όλων αυτών, η υγεία του έχει επιδεινωθεί άσχημα με άμεσο κίνδυνο να πεθάνει. Μια μεγάλη καμπάνια για την απελευθέρωση του διεξάγεται από την BLACK FLAG.

— Δύο αναρχικοί αυστριακοί αρνήθηκαν να υπηρετήσουν τελευταία τη στρατιωτική θητεία με αποτέλεσμα ο μien ένας ο BAS-SAM-AL-TAHER να καταδικαστεί πρωτόδικα δύο χρόνια φυλακή, περιμένοντας τώρα το εφετείο ο δε άλλος ο Wolfgang Mubstein να ε-ξαιρεθεί της στρατιωτικής θητείας

αλλά ξανάδε σύντομα τα κάγκελα της φυλακής μετά από μια κλοπή σε ένα Σούπερ Μάρκετ. Ο Doug Stewart θα απελευθερωθεί αφού έ-κλεισε και τα 6 χρόνια της ποινής του μιας και οι απήσεις για αποφυλάκιση έπεσαν στο κενό, λόγω της συνεχούς άρνησής του κυβερνήτη. Ο Gerry Hannah καταδικασμένος σε 10 χρόνια φυλακή είναι ήδη ελεύθερος και οι Brent Taylor — Ann Hansen εκτίουν ποινές 22 και 25 χρόνων αντίστοιχα. [ΠΗΓΗ: LIBERTAD μέσω έκφρασης της C.A.S.P.A.]

Η CNT-AIT Κινδυνεύει

Η Ισπανική Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία CNT-AIT βρίσκεται ένα βήμα κοντινότερα στο να κηρυχθεί «εκτός νόμου» μετά από δικαστική απόφαση που πάρθηκε στις 2 Δεκεμβρίου του 87 και που θεωρεί πως η μικρότερη, ρεφορμιστική «CNT» είναι η μόνη ενόμιμη CNT.

Η υπόθεση ξαναδικάζεται στο Ανώτατο δικαστήριο την χρονιά που έρχεται και είναι πιθανόν η CNT-AIT να χάσει την δίκη.

Το 1979 μια ομάδα 53 αντιπροσώπων που αντιπροσώπευε το 10% των μελών της CNT αποχώρησαν επειδή απορρίφθηκε η προτασή τους να πάρει μέρος η CNT... στις συνδικαλιστικές εκλογές (!!!)

Η ομάδα αυτή που αυτοαποκαλείται CNT-Ενωτική (sic) έβαλε σκοπό όχι μόνο να γίνει η «επίσημη» CNT αλλά και να πάρει στην κατοχή της τα αρχεία και την περιουσία της CNT. Φυσικά έχει αφήσει κάθε πρόκληση ότι είναι αναρχοσυνδικαλιστική ή αναρχική οργάνωση. Ο Χοσέ Μάρς γενικός γραμματέας της CNT-U δήλωσε το 1986 ότι η οργάνωσή του: «δεν είναι ιδιοκτησία των αναρχικών».

Φυσικά το ισπανικό κράτος έχει ρίξει τα φώτα της δημοσύτητας στην ψευτο CNT ενώ ταυτόχρονα προχωράει στην ποινικοποίηση της CNT-AIT. Τουλάχιστον 40 μέλη της βρίσκονται στις φυλακές με βαριές κατηγορίες.

Έχοντας αποτύχει στις προσπάθειές της να διαλύσει την CNT, η «εοσ-αλιστική» κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να υποστηρίξει την ρεφορμιστική CNT αναγνωρίζοντας την σαν την μόνη ενόμιμη.

Μπροστά σ' αυτή την επίθεση όλοι οι αναρχικοί πρέπει να εκδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στην CNT-AIT για να μην περάσουν τα σχέδια του κράτους.

Πάντως οι Ισπανοί σύντροφοι δηλώνουν:

«Η CNT είναι έτοιμη για όλα. Νόμιμη ή παράνομη θα συνεχίσει να παλεύει για τα συμφέροντα της εργατιάς τάξης. Θα υπερασπιστούμε αυτό που μας ανήκει μέχρι το τέλος».

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 84

Απεργίες πείνας-Ενταση

Στην φυλακή FLEURY-MEROGIS, αρχές του Σεπτεμβρίου, έγιναν συμπλοκές, στο γυναικείο τμήμα, εξ αιτίας των απαίστων συνθηκών υγιεινής, και της γκετοποίησης (των πολιτικών κρατουμένων, των λεσβιών κτλ).

Τό κίνημα διαμαρτυρίας χτυπήθηκε άγρια από την καταστολή.

Στις 14 του Σεπτεμβρίου, η αναρχική αγωνίστρια HELYETE BESSE, καθώς και 4 άλλοι αγωνιστές που κατηγορούνται ότι ανήκαν στην ACTION DIRECTE, (CLAUDE HALFEN, NICOLAS HALFEN, REGIS SCHLEICHER, VINCENZO SPANO), άρρισαν απεργία πείνας αρνούμενοι κάθε ιατρικό έλεγχο, για να αναγνωριστούν σαν πολιτικοί κρατούμενοι και εκφράζοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στους Βάσκους αγωνιστές που τό Γαλλικό κράτος επρόκειτο να εκδώσει.

Στην Ρουέν η MARINA DA SILVA, φυλακισμένη κι αυτή για τις ιδέες της συμμετείχε στο κίνημα διαμαρτυρίας. Στο FLEURY-MEROGIS, 6 κρατούμενοι κάνουν απεργία πείνας συμπαρεστέκόμενες στην HELYETE BESSE που έχει στο μεταξύ μεταφερθεί στο νοσοκομείο των φυλακών FRESNES.

Στις αρχές Οκτώβρη πάνω από 600 φυλακισμένοι στο FLEURY MEROGIS, κατεβαίνουν σε απεργία

πείνας. Τό κίνημα ενάντια στις φυλακές φουντώνει εκδηλώνοντας όλη την ένταση που υπάρχει σ αυτές. Στο αντρικό τμήμα του FLEURY MEROGIS κυκλοφορεί ένα κείμενο διαμαρτυρίας.

Οι διεκδικήσεις που περιέχει και που χρησιμεύουν σαν πλατφόρμα στο κίνημα είναι: - Σταμάτημα των πειθαρχικών πινών. - Νά πάψει η εξουσία να εφευρίσκει υποκινητές και καθοδηγητές. - Νά αυξηθούν οι μισθοί των κρατουμένων που εργάζονται. - Νά εφαρμοστούν αληθινά διαδικασίες 'επανεισαγωγής' στην

κοινωνία'. - Δυό ώρες περίπατος, δυό φορές την μέρα. - Σταμάτημα των εξεταστικών ελέγχων των επισκεπτών. - Αναγνώριση του δικαιώματος ελεύθερων συνολιών και σεξουαλικών σχέσεων. - Νά σταματήσουν οι ρατσιστικές ενέργειες. - Νά γίνει ανάκριση για τις συνθήκες θανάτου των: AKIM TIEWCEN, JACQUES LEVY, CHASTENET. Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι τό κείμενο έχει τό χαρακτήρα της καταγγελίας των συνθηκών κράτησης και όχι της ρεφορμιστικής λίστας αιτημάτων.

5 ΜΑΗ 85 -ΕΚΡΗΞΗ ΟΡΓΗΣ

Κυριακή 5 Μάη, οι κρατούμενοι στην FLEURY MEROGIS, εξεγείρονται, καταλαμβάνουν την ιατρόα, ενώ οι ταραχές επεκτείνονται αλυσιστικά στις φυλακές BOIS-D' ARCY, FRESNES, NICE, BASTIA, AMIENS, METZ, κ.α.

Στην FRESNES, έχουμε έναν νεκρό και δεκάδες τραυματίες, οι φυλακισμένοι στην FLEURY MEROGIS βάζουν φωτιά στο κτήριο και μπροστά στην επερχόμενη καταστολή, άλλοι υπερκαταναλώνουν ψυ-

χοφάρμακα και κόβουν τις φλέβες τους, ενώ άλλοι προετοιμάζονται για άμυνα στη σκεπή.

Ο κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός, θρίσκειται απροετοίμαστος

και αντιδρά με καθυστέρηση. Χαρακτηριστικό είναι τό σχόλιο του FRANCE-INTER (κρατικός ραδιοφωνικός σταθμός) στις 9 Μάη: 'Ενώ πιστεύαμε ότι η τάξη ήταν καθιερωμένη στις γαλλικές φυλακές, μάθαμε ότι οι κρατούμενοι στην FLEURY MEROGIS είχαν κάνει κατάληψη της στέγης του κτηρίου. Μέχρι τώρα αγνοούσαμε τό αιτήματα... κλπ'.

Τό Γαλλικό κράτος, ξαφνιασμένο από την εξέγερση, έψαξε να βρει καθοδηγητές και σαν τέτοιους κατηγορήσε μέσω των μαζικών μέσων ενημέρωσης, την ACTION DIRECTE, το F.L.N.C. (AYTONOMISTIKO KINHMA KOPZIKH) τό RADIO-LIBERTAIRE και τό ASPF. Εχοντας καταστήσει την εξέγερση, μπορεί κανείς να ψευδοποιεί ασύστολα αυτό όμως δεν σημαίνει ότι γίνεται και πιστευτός.

Είναι ξεκάθαρο ότι τό Γαλλικό κίνημα ενάντια στις φυλακές είναι μαζικό και αυτόνομο και δεν έχει ανάγκη από καθοδήγηση και πατρωνίσματα. Τά φυλακισμένα μέλη της ACTION DIRECTE είναι φυσικό να συμμετέχουν σε τέτοιες διαδικασίες, αλλά η μέχρι τώρα πρακτική τους, κάθε άλλο παρά πατρωνίσματα δείχνει.

Ο κρατούμενος που παρουσιάστηκε από την εξουσία σαν καθοδηγητής του F.L.N.C. είναι ένας απλός κρατούμενος του ποινικού δικαίου από την Κορσική.

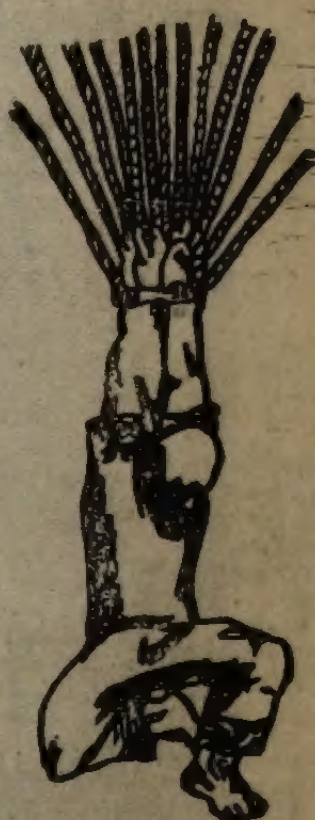
Τό A.S.P.F. (ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΓΑΛΛΙΑΣ) λειτουργεί μέσα στα πλαίσια του αντιεξουσιαστικού

συνδικαλισμού, και προάγει τον αγώνα ενάντια στις φυλακές χωρίς ρεφορμισμούς και καθοδηγήσεις.

Τό RADIO-LIBERTAIRE, σαν όργανο της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας, παλεύει εναντίον σε κάθε εγκλεισμό, έχει εβδομαδιαία εκπομπή για τις φυλακές, άρα είναι φυσικό να ενσχυει την εξέγερση. Αλλωστε, πριν από την εξέγερση, 73 κρατούμενοι στη FLEURY MEROGIS είχαν συντάξει ένα κείμενο - καταγγελίας των συνθηκών κράτησης, γεγονός που αποδεικνύει τη συλλογικότητα του αγώνα ενάντια στις φυλακές.

Αυτό τό κείμενο δεν παρουσιάστηκε από τα μαζικά μέσα ενημέρωσης και μόνο τό αναρχικό κίνημα τό έκανε γνωστό μέσα από τό μέσο αντιπληροφόρησης που διαθέτει. Οι κρατούμενοι στη FLEURY MEROGIS ούτε στο κείμενο τους, ούτε κατά τη διάρκεια της εξέγερσης έβαλαν αιτήματα μιας και τό μοναδικό τους πρόταγμα είναι μία συνολική άρνηση των φυλακών.

Τό Γαλλικό κράτος, στριμωγμένο ανάμεσα στις ενέργειες του κινήματος ενάντια στις φυλακές, από τη μία, και στο αίτημα των δευροφυλάκων από την άλλη για μεγαλύτερη καταστολή, δυσκολεύεται να ελέγξει την κατάσταση και να εξαρμολύνει τις κυρίαρχες κοινωνικές αντιθέσεις.

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΟΤΑΓΕΣ -Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΚΑΤΑΡΕΕΙ.

Στις 15 Νοέμβρη 1984, οι YVES DESCHAMPS 33 χρονών και 6 THIERY DESTRIES, 20 χρονών, εκδότες του περιοδικού ΟΤΑΓΕΣ (Ομηροι) που υπερασπίζονται τους φυλακισμένους, πιάστηκαν από την αστυνομία και κατηγορήθηκαν για 'πρόβλεψη εγκληματιών' και για 'κατοχή όπλων'.

Η υποστήριξη τους από τό κίνημα ενάντια στις φυλακές καθώς και οι ανακρίσεις του αστυνομικού σεναρίου ανάγκασαν τις δικαστικές αρχές, τό Μάη του 1985 να τους κρίνουν αποφυλακιστέους και να αναβάλουν την δίκη τους.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ENSISHEM

Τό Σάββατο 16 Απρίλη 1988, οι 241 κρατούμενοι του ENSISHEM, εξεγέρθηκαν, κατέλαβαν τό φυλακή τους και τις έβαλαν φωτιά.

Η εξέγερση καταστάθηκε την επόμενη μέρα, και τό Γαλλικό MAT, οδήγησαν τους κρατούμενους πίσω στα κελιά τους που ακόμα κάπνιζαν.

Παρότι τό κτήριο έχει πάσει σοδαρές ζημιές, έχουν και έπιπλα στρώματα, έχει κοπεί τό νερό και οι εγκαταστάσεις υγιεινής είναι σχεδόν ανυπαρξες, οι φυλακισμένοι κλεί-

στηκαν ανά τρεις σε κελιά και σφα από αυτούς κρατούνται στην απομόνωση.

Ο υπουργός δικαιοσύνης, αρνούμενος την μεταφορά τους σε άλλες φυλακές, δήλωσε ότι αφού έχουν πάνω στο κελιά που καθόντουσαν, θα μείνουν στο κτήριο ενώ αυτό θα επισκευάζεται.

Από την Δευτέρα 18 Απρίλη, οι κρατούμενοι άρρισαν απεργία πείνας, η ατμόσφαιρα είναι εκρηκτική και αναμένεται συνέχεια.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Τρεις διαδοχικές συναντήσεις έλαβαν χώρα κατά τα τέλη Γενάρη στη πόλη της Σαραγόσας με τη συμμετοχή περίπου 30 ελευθεριακών ομάδων - ανάμεσα στις οποίες οι ΚΑΟΣ και Α.Ν.Α. (Agencia de Noticias Alternativa) - μια συμμετοχή που ήταν η μεγαλύτερη απ' όσες συναντήσεις έχουν γίνει μέχρι τώρα.

Παρουσιάστηκαν πολλές εργασίες γύρω από θέματα όπως Αντιμιλιταρισμός, φυλακές, παιδεία, αθεϊσμός, μέσα επικοινωνίας κ.λ.π. με κυρίαρχα τα ζητήματα της πάλης ενάντια στη καταστολή και τη παιδεία.

Οι επόμενες συναντήσεις θα πραγματοποιηθούν στη Βαλένσια οργανωμένες απ' το ελευθεριακό κέντρο "ATENE".

18ο Συνέδριο AIT-IWA

68 εκπρόσωποι 13 τοίμων και περίπου 150 παρατηρητές και καλεσμένοι, συμμετείχαν στο 18ο συνέδριο της Διεθνούς 'Ενωσης Εργαζομένων (AIT-IWA).

Τις 24 ώρες και διαβάστηκαν στο συνέδριο μηνύματα αλληλεγγύης των οργανώσεων: Solidarnosc (Αλληλεγγύη Πολωνίας) περιοχή Basse Silésie (Κάτω Σιλεσία), 'Anarchist Black Cross' Λονδίνου, F.A.I. Διεθνής των Αναρχικών Ομοσπονδιών (I.F.A.), συντακτική επιτροπή της αναρχο-συνδικαλιστικής εφημερίδας 'A Batalha' (Πορτογαλία)

Χαιρετισμός της Solidarnosc

«Στο όνομα των μελών της Αλληλεγγύης, της περιοχής Basse Silésie, στέλνω στο συνέδριό σας τους εγκάρδιους μας χαιρετισμούς. Εδώ και 8 χρόνια, στην αρχή σαν νόμιμο συνδικάτο, και μετά το Δεκέμβριο του 81 μέσα απ την παρανομία, μαχόμεστε στη χώρα μας για τις ίδιες ιδέες που έχετε και στις την αλληλεγγύη, την ελευθερία και την αυτοδιεύθυνση.

Ακριβώς, όπως για σας έτσι και για μας ο συνδικαλισμός και η αυτοδιεύθυνση είναι τα κύρια μέσα για την ελευθέρωση των εργατών. Το εκφράσαμε καθαρά και ειλικρινά στο πρόγραμμα της Αλληλεγγύης που υιοθετήθηκε δημοκρατικά από το συνέδριό μας το 1981.

Τό Συνδικάτο μας έχει συμπαγείς καταβολές στην διπλή παράδοση του πολωνικού και του παγκόσμιου συνδικαλισμού. Ας θυμηθούμε την Z.Z.Z., την συνομοσπονδία που ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος εμπόδιζε να μπει στην Α.Ι.Τ. το 1939. Ας θυμηθούμε τον αγώνα, εδώ και 65 χρόνια, της οργανώσεως σας ενάντια στην αδικία, τον τρόμο και τις διώξεις των απόρων και των κοινωνικών ομάδων. Είμαστε σίγουροι ότι θα συνεχίσετε τον αγώνα σας και σας υποστηρίζουμε με όλη μας τη καρδιά.

Επίσης ελπίζουμε την υποστήριξη σας στην Solidarnosc και τον αγώνα της. Πιστεύουμε ότι το «Σιδηρούν Παραπέτασμα» δεν μπορεί να μας χωρίσει. Οχι, δεν μπορεί παρά να δυναμώσει την συνεργασία μας και την διεθνή αλληλεγγύη.

Πιστεύω ότι εκφράζω τα συναισθήματα όλων των μελών της Solidarnosc λέγοντάς σας:

- Ζήτω η αλληλεγγύη των εργατών όλου του κόσμου.
- Ζήτω η Α.Ι.Τ.
- Ζήτω η Solidarnosc.
- Τρόμος, αδικία και δικτατορία No Passarelli!

Στο όνομα της Solidarnosc, από την περιοχή Basse Silésie, Wladyslaw Frasyniuk, μέλος της εθνικής διεύθυνσης της Solidarnosc.

Σημείωση: Η Ν.Σ.Φ. (Νορβηγικές τομές της Α.Ι.Τ.) κάνει μια σημαντική δουλειά αλληλεγγύης προς τους πολωνούς εργάτες. (από το Le combat Sindicaliste, Μάης '88, Νο 79)

συν. από σελ. 11

κές θεριστικές μηχανές που θερμαίνουν τα φυτά αποδοτικά. Οι χώρες του τρίτου κόσμου που παραδόθηκαν ολοκληρωτικά σε μια τέτοια εξάρτηση (και τέτοιες είναι σχεδόν όλες), γνωρίζουν σήμερα, τι σημαίνει να προσφέρεις για αντάλλαγμα σε χαμηλότερες τιμές γι' αυτήν την «βοήθεια ανάπτυξης» στα ανεπτυγμένα κράτη πλούσιες πρώτες ύλες ή να συνηγορείς στην εκμετάλλευση της χώρας σου.

Αλλά όσο ακριβώς είναι δυνατόν να διαχειριστεί κανείς το γενετικό υλικό στα φυτά, είναι και στα ζώα και τους ανθρώπους. Με την βοήθεια γενετικοβιοχημικών πειραμάτων μπορεί ο άνθρωπος να προσαρμοστεί σε κάποια μέτρα, ώστε να ανταποκρίνεται σε ειδικές απαιτήσεις, να γίνει ανθεκτικός σε συγκεκριμένα δηλητήρια του περιβάλλοντος ή να ολοκληρώνει συγκεκριμένες επιδόσεις εργασίας γρηγορότερα και καλύτερα.

Αυτό βέβαια δεν αναφέρεται ποτέ από την έρευνα. Το μόνο που βγαίνει στην επιφάνεια, είναι ότι με την γενετική έρευνα είναι δυνατόν, να ανασυνιστούν και να καταστραφούν στο πρώτο τους στάδιο προβληματικά έμβρυα. Το ότι όμως πίσω από την γενετική τεχνολογία τελικά κρύβεται λαθετή πολιτική, σχεδιασμός οικογένειας και ανθρώπινη πειθαρχία αποσιωπάται. Με την βοήθεια της γενετικής και αναπαραγωγικής τεχνολογίας έχουν ήδη καταφέρει να συνθέσουν με τεχνητή γονιμοποίηση το επιθυμητό «ανθρώπινο υλικό».

Παραπέρα τρεπ καθιστούν την εγκυμοσύνη απόλυτα ελεγχόμενη και οδηγούν στο ότι θα πρέπει τα έμβρυα ενός φύλου να αποβάλλονται με έκτρωση. Στην Ινδία και στην Κίνα είναι για παράδειγμα θλιβικά.

Με την γενετική και αναπαραγωγική τεχνολογία έχουν δηλαδή οι κυρίαρχοι ένα όργανο στο χέρι, το οποίο δίνει την δυνατότητα, να ελέγχεται και να επηρεάζεται πολύτροπα η εγκυμοσύνη και η γέννηση. Σε σχέση μ' αυτό θα πρέπει να αντιμετωπιστούν και τα κοινωνικο-οικονομικά κέντρα ανθρωπιστικής γενετικής, τα οποία βέβαια προωθούνται και δυναμώνονται από το ίδιο το κράτος.

Τό ότι η γενετική τεχνολογία έχει και μια στρατιωτική σημασία στις Β-βιολογικές και C-χημικές ασκήσεις όπλων, αποκρύπτεται επίσης. Χαρακτηριστικό και δυστυχώς ξεχασμένο, είναι ότι η πρώτη φάση των ερευνών της γενετικής τεχνολογίας και τα πρακτικά συμπεράσματα λαμβάνονται πάνω σε ζώα. Σύμφωνα με την σημερινή κυρίαρχουσα πορεία της έρευνας, η γενετική τεχνολογία είναι αδύνατη δίχως πειράματα σε ζώα.

Και εδώ γίνεται για άλλη μια φορά ξεκάθαρο, η σύνδεση πειραμάτων σε ζώα και άνθρωπο και η παράλληλη έρευνα και εξέλιξή τους.

Μετάφραση από το Aktion Nr. 34 2-88

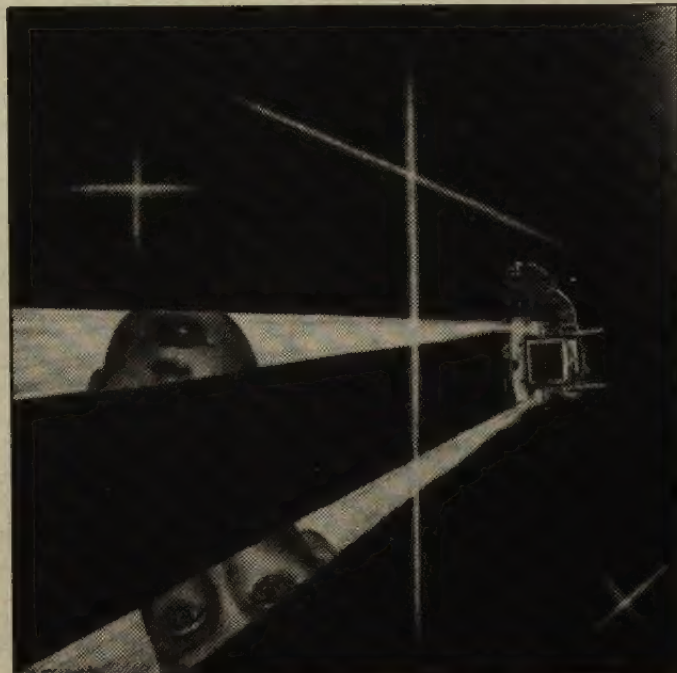
ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ

«Ένας μοναχικός ποιητής του κινηματογράφου»

Ισχυρισμός

Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το έργο των Δισκατομμυρίων.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το έργο Αστέρων.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το θέμα των πολυεθνικών.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ εγγραφή VIDEOTAPE.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το έργο της όμορφης φωτογραφίας, του
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ το έργο της όμορφης φωτογραφίας, του
τέλειου πλαισίου, της ηχητικής μπάντας καθαρής κατά συνθήκη, της
πλούσιας σκηνογραφίας.
Ο Κινηματογράφος ΔΕΝ υπάρχει χωρίς φίλμ.
Αλλά ένα φίλμ, υπάρχει μόνο όταν ξεκινά από την απόφαση στο βάθος
των σπλάχνων εκείνου που το κάνει, και ΟΧΙ από την ηλίθια αποφασί-
των σπλάχνων εκείνου που το κάνει, και ΟΧΙ από την ηλίθια αποφασί-
στικότητα των προγραμματιστών, Χειριστών της κουλούρας, Παραγω-
γών της ψυχής, Διευθυντών επιχειρήσεων, Λειτουργών διαφόρων, Τρα-
πεζιών, Γραφειοκρατών, Βοηθημάτων κ.λπ.
Ο Κινηματογράφος είναι τα φίλμ Μας.
Ο Κινηματογράφος είναι η άρνηση του τεχνικισμού και του σημειολογι-
σμού.
Ο Κινηματογράφος Είναι ο τόπος που Εσύ και Εγώ γνωρίζαμε, «Εγώ»
και «Άλλοι αγκαλιάζαμε».
Ο Κινηματογράφος Είναι όλα τα φίλμ που δεν έγιναν, αλλά θεωρήθηκαν
εκστατικά μέσα στην έκρηξη της Ύπαρξης.
Ο Κινηματογράφος Είναι η απελευθερωτική φόρτιση του Περιθωρίου
στην αναζήτηση του ιδιόμορφου κόσμου.
Ο Κινηματογράφος Είναι ο χώρος της Κατάρας και της Μέθης.
Ο Κινηματογράφος Είναι αιώνια αναλογία του Είναι.
Ο Κινηματογράφος Είναι η Κοινωνία που αναπαράγεται κάτω από μια
μοναδική συνθήκη: να αφήσει να διαφανεί το Είναι, το Κοσμικό, πίσω
από τις πλευρές του Λογαίου.
Ο Κινηματογράφος Είναι το σημείο συνάντησης-σύγκρουσης μεταξύ του
πραγματικού και του αδυνάτου, του φανταστικού και του αδυνάτου.
Ο Κινηματογράφος Είναι αυτή η Υπόθεση - Απειλή: η επιστροφή του
Αδυνάτου, η Θρασύτητα του Απρόβλεπτου.

Σταύρος Τόρνες

κυρίως με εκείνον τον μεγάλον Luis BUNUEL: όπως και ο αυτόν έτσι και δω η δεινότητα του ύφους ξεπερνάει τη δεινότητα της τεχνικής με την φαινομενική απλότητα που αποκτούν οι «χειρονομίες» μιας αποκαλύψης.

Από τον «Θηραϊκό όρθρο» (1967) που πραγματοποιήθηκε μαζί με τον Κώστα Σφήκα, ως και τον «Ερωδιό για την Γερμανία» 1987 μπορούμε να εντοπίσουμε στο έργο του ορισμένα σταθερά στοιχεία, αλλά και κάποιες διαφοροποιήσεις. Σταθερή είναι για παράδειγμα μια κάποια απόσταση που κρατά — μικρή ή μεγάλη — από την πραγματικότητα, ή ακόμα μια κάποια φανταστική διάσταση, μυθική ή αρχαϊκή που χαρακτηρίζει τις ταινίες του, ενώ αντιθέτως ποικίλουν από ταινία σε ταινία οι βαθμοί αφαίρεσης, απόσπασης από το πραγματικό και παραβολοποίησης.

Οι ταινίες του Τόρνες είναι εκφράσεις της αγάπης του για τα ζώα και τους ανθρώπους. Μια αγάπη που παίρνει υπόσταση μόνο ο «εφημέριος» στρατός και άγονες γραμμές. Μια αγάπη για ζωή, που ποδοπατείται καθημερινά στις λεωφόρους για σχήματα ταχείας κυκλοφορίας. Μια αγάπη που σπλιίζεται, βάζει σε κίνηση «εγείλ» σαράβαλα (σαν της Καρκαλούς) και απογειώνεται πάνω σε

Η κουβέντα

Την Τετάρτη 27 Απριλίου, έγινε μια συνάντηση-πρωσίαση με τον Σταύρο Τόρνη. Μετά από μια σύντομη εισήγηση στο μέχρι τώρα έργο του σκηνοθέτη, ακολούθησε κουβέντα με ερωτήσεις του κοινού:

Ερώτηση: Ο Κινηματογράφος εκτός από μέσο έκφρασης του σκηνοθέτη, αποτελεί και ένα μέσο επικοινωνίας. Αυτή η επικοινωνία όμως από κάποιους περιορίζεται, από ορισμένους καταστέλλεται και ωστόσο ο αγώνας για τη συντήρηση και το άπλωμά της συνεχίζεται. Σε σχέση μ' αυτά που 'χουν συμβεί, αλλά και το τωρινό αδιέξοδο, πως βλέπεις τα πράγματα Σταύρο;

Τόρνες: Πάντα κοίταγα προς το μέλλον, κι εδώ σήμερα δεν μαζεύτηκαμε για να συζητήσουμε για το «πως θα διώξουμε τους ξένους εργάτες» αλλά για να επικοινωνήσουμε και να γνωριστούμε.

Ερώτηση: Αυτό να το πάρουμε σαν σπόντα για τον Le Pen;
Τόρνες: Φυσικά! Άλλωστε δεν κατηγορήσα το Γαλλικό λαό.

Ακολούθησαν κάποιες ερωτήσεις που σχετίζονταν με την κινηματογραφική γλώσσα του σκηνοθέτη.

Όταν ζητήθηκε από τον Τόρνη, να προλογίσει την τελευταία του ταινία, αυτός είπε:

Τόρνες: Αντί για το θέμα της ταινίας, προτιμώ να μιλήσω για κάποιες άλλες πράγματα, που ίσως και να μην σας ενδιαφέρουν και να 'ναι κουραστικά.

Κοινό: Δεν πειράζει πέντα.

Τόρνες: Εντάξει, ποτέ δεν είχαμε λεφτά, αλλά σε τούτη την ταινία δεν είχαμε να φάμε. Βοήθησε πολύς κόσμος μόνο και μόνο από μεράκι. Ποτέ δεν ξέραμε αν θα κατορθώσουμε να τελειώσουμε τούτο το φίλμ. Και και που πεινάγαμε ερχόταν κάποιος με φράγκα και λέγαμε «τι ωραία θα φάμε».

Ο «Ερωδιός για τη Γερμανία» είναι μια πραγματικά συλλογική ταινία. Κι αυτό που πετύχαμε, δηλαδή αυτό το πνεύμα συντροφικότητας και αλληλεγγύης είναι αληθινά δικό μας και δεν μπορεί να μας το πάρει κανείς. Γι' αυτό δεν λέω «η ταινία μου» αλλά «η ταινία ΜΑΣ».

Αποδείξαμε ότι μπορεί να φτιαχτεί μια καλή ταινία και χωρίς τα λεφτά του κράτους. Εντάξει, αυτοί μπορεί να σου δώσουν κάποια χρήματα, αλλά θα πρέπει να κάνεις το φίλμ, όταν και όπως αυτοί θέλουν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που τούτη η ταινία έγινε τον ίδιο χρόνο με «Το δέντρο που πληγώναμε» του Δήμου Αβδελιώτη.

Είμαστε κάποιοι άνθρωποι που έχουμε μια «διαφορετική» αντίληψη για τον κινηματογράφο, κι είμαστε κοντά ο ένας στον άλλον. Ίσως να μπορούσαμε να μιλήσουμε και για κάποιο κίνημα που γεννιέται... Το μέλλον θα δείξει!

Ευχαριστώ.

Λίγα λόγια για τις ταινίες του

α) ΜΠΑΛΑΜΟΣ

Ο Μπαλαμός είναι ένας περιπλανώμενος που ζει ο' ένα φανταστικό κόσμο. Εραστής της ελευθερίας θέλει ν' αποκτήσει ένα όλογο και να ταξιδέψει μαζί του.

Ο Μπαλαμός, είναι μια κρουγή διαμορφωτής για την επιμεταλλισμό ανθρώπων και ζώων.

β) ΚΑΡΚΑΛΟΥ

Μια πολυδιάστατη ταινία, με αναρχική αντίληψη του θέματος, με πολλούς λαμπρούς άξονες δράσης και περάσματα στο χώρο και το χρόνο. Μια ταινία για το θάνατο που φέρει η εξουσία και για την ΖΩΗ της απελευθερωμένης δράσης και δημιουργικότητας.

γ) ΝΤΑΝΙΛΟ ΤΡΕΛΕΣ

Ένα ντανταϊστικό παιχνίδι, που οδηγεί ένας άνθρωπος-αλεπού προαυτοποίηση της πανουργίας, της αχρείστης, της εξουσίας και της σαρκωτικής. Έχουμε πρόσωπα ετερόκλητα, οι φίλες και οι γλάστρες συναντιούνται στα βουνά και τα ποτάμια της Ηπείρου. Μιλούν εδώ, τόσο τα λατινικά όσο και τις σφαιρικές διαλεκτικές μεταβιβάσεις γνώσης ή εμπειρίας τα κομμάτια και οι μαρφές μιλούν την ιδιόκτητη τους γλώσσα, ο' αρμονία ή αντίθεση με τη φύση, το νερό, το δέντρο, την πέτρα.

δ) Ένας Ερωδιός για τη Γερμανία

Ένα φίλμ για την απορρουστοποίηση των ανθρώπινων σχέσεων. Ζώα και «ποητές» που πουλιούνται, θυσιάζονται στο βωμό μιας επίβλεψης. Φυσικά η ζωή αντιδρά, το σκάει προς την αυτοπία, σπάζοντας το αρνητικό πλαίσιο της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Απ' την άλλη πλευρά το Πενταετές αυτό πρόγραμμα αντικατοπτρίζει την απουσία ενός μακροχρόνιου σχεδίου απ' όρους αντιπεριστοχίας στη τυραννία αυτή. Η αδυναμία αυτή μπορεί να ξεπεραστεί μόνο όταν όλοι αυτοί οργανωθούν σε μια μακροπρόθεσμη βάση, σαν κίνημα και με ένα πρόγραμμα δράσης.

1. Δοκιμή φύλλο 21: ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ.
2. SDF = Σοσιαλιστικό Κόμμα
3. Pay-as-you-Rot κατά το Pay-as-you-Earn (P.A.Y.E.) που είναι σύστημα πληρωμής του φόρου εισοδήματος επί των τρεχόντων κερδών, σύμφωνα με το οποίο οι εργοδότες ευθύνονται για την κατακράτηση του φόρου των μεσών.
4. National Insurance Number: Ο αντίστοιχος θα λέγαμε αριθμός ασφάλισης του ΙΚΑ αλλά που χρησιμοποιείται σαν τον δικό μας ΕΚΑΜ.

Δες Δοκιμή φύλλο 21: ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ.

συν. από σελ. 9

Να πληρώνεις δηλαδή εσύ ο ίδιος για την φυλακή σου; Διαλύστε κάθε αμφιβολία σας: αυτό ήδη είναι γεγονός στις ΗΠΑ υπό την αιγίδα του ανάλογου οργανισμού ιδιωτικών φυλακών που η Βρετανική κυβέρνηση επικαλείται σαν τον οργανισμό που θα ανοίξει τον δρόμο για την ιδιωτικοποίηση των φυλακών στο Ηνωμένο Βασίλειο (ΗΒ).

Ο οργανισμός αυτός είναι ο Σωφρονιστικός Σύλλογος Αμερικής. Σαν μέρος του προγράμματός του προσφέρει διαφορετικές βαθμίδες φυλάκισης που να ταιριάζουν στα οικονομικά μέσα των παραβατών-φυλακισμένων. Οι «πελάτες» μπορούν να ουσιαστικά να επιλέγουν τις συνθήκες φυλάκισης που θέλουν από τις πιο στοιχειώδεις ως τις σήγουρα συνδυασμένες. Πολλοί πελάτες είναι έτοιμοι για να πληρώσουν όχι μόνο για να αποφύγουν την αφώρευση και βαρβαρότητα των περισσότερων υποβαθμισμένων φυλακών αλλά επίσης και για την ασφάλεια που προσφέρει από μια έστρα αμοιβή. Πολλοί πληρώνουν για την φυλακή τους με δόσεις και άλλοι με δάνεια. Μερικοί πουλάνε την περυσία τους για να πληρώσουν ένα καλύτερο κελλί.

Στο ΗΒ το σχέδιο προβλέπει να εισάγει την ιδιωτικοποίηση αρχικά με νέα κέντρα προφυλάκισης, μετά με νέες φυλακές και τελικά στις παλιότερες φυλακές. Αν ακολουθήσουμε την λογική του συστήματος των ΗΠΑ στα όρια του τότε σήγουρα δεν θα αργήσει να αναγνωριστεί με νόμο και το επλήρωσε σύμφωνα με το πόσο σπίζεις μέσα στη φυλακή. Κι αν οδηγηθούμε τελικά στο στάδιο όπου οι εισφορές από τους πελάτες γίνουν υποχρεωτικές τότε σε περίπτωση που τα δάνεια ή άλλοι χρηματικοί πόροι δεν είναι διαθέσιμοι, πιθανόν να χρησιμοποιηθεί σαν πληρωμή ή κατάσχεση αγαθών.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Βέβαια είτε κανείς φυλακίζεται στις δημόσιες φυλακές είτε σε μια ιδιωτική δεν υπάρχει καμιά διαφορά. Στην Ισπανία για παράδειγμα υπάρχει ένα μικτό σύστημα που μερικές φορές λειτουργεί προς όφελος των φυλακισμένων. Αλλά το ζήτημα εδώ είναι ότι πληρώνοντας για την φυλακή

σου είναι σαν να φυλακίζεσαι ή να τιμωρείσαι δυο φορές. Όπως ακριβώς το να πουλάς την εργατική σου δύναμη για εργασία με αμοιβή σε επίπεδο δουλειάς-δουλειάς είναι έγκλημα με δύο επωφελομένους, του Εργοδότη και το Κράτος.

Έτσι την ίδια στιγμή, όσο αυξάνει η φτώχεια, όσο ο θεσμός των φυλακών γίνεται ανάρκτικος κι επιπλέον σαν επικερδής βιομηχανία (με τι προϊόν άραγε); μπορεί και αυτοσυντηρείται, τόσο και ο εγκλεισμός στη φυλακή, αυτός καθ'αυτόν, θα αποτελέσει ένα βασικό κομμάτι της παραγωγικής διαδικασίας ακόμη και της εθνικής οικονομίας. Οι ενδείξεις μέχρι στιγμής είναι ότι η είσοδος των ηλεκτρονικών συσκευών παρακολούθησης (η νέα εκδοχή — υψηλής τεχνολογίας — της φυλάκισης στο σπίτι) επίκειται γρήγορα και ότι αυτές θα περιέχουν μέσα στο ηλεκτρονικό τους σήμα τον προσωπικό αριθμό της Εθνικής Ασφάλισης⁴. Ο αριθμός αυτός ήδη χρησιμοποιείται για να ελέγχει την απασχόληση, την δημόσια ασφάλεια καθώς επίσης σαν αξιόπιστο στοιχείο για τον έλεγχο των φακέλων, των κατόχων. Αυτή είναι μια άμεση σύνδεση ανάμεσα στην τιμωρία και την εργασία: τόλμησε να βαδίσεις έξω από τα καθιερωμένα πρότυπα και γρήγορα θα δεις πως περικλύονται οι ελευθερίες σου.

Έτσι στην πραγματικότητα, δεν βλέπουμε μόνο την ανατολή ενός νέου οικονομικού συστήματος — την Οικονομία των Φυλακών — βασισμένο στη θεσμοθέτηση χαμηλών αμοιβών αλλά επίσης και την έναρξη της εποχής της Κοινωνίας των φυλακών, όπου η φυλακή γίνεται η πιθανότερη εκδοχή για τους κοινωνικά διαφωτισμένους και όπου αυτός ακριβώς ο εγκλεισμός θα αποτελεί βασικό στοιχείο στις προσωπικές εκτιμήσεις-αξιολογήσεις του καθενός.

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, το νέο πενταετές πρόγραμμα στη Βρετανία σκοπεύει να επεκτείνει το σύστημα των φυλακών — να το μετατρέψει σε μια υπό εξέλιξη βιομηχανία — και όχι να το περιορίσει όπως θα ήθελε να γίνει πιστευτό η κυβέρνηση. Η επέκταση αυτή θα γίνει σε 3 κατευθύνσεις: με την ιδιωτικοποίηση του μεγαλύτερου τμήματος των φυλακών, με την μετατροπή στρατοπέδων σε κέντρα προφυλάκισης και με την υιοθέτηση της κατακράτησης στο σπίτι που θα ελέγχεται με ηλεκτρονικές συσκευές. Ουσιαστικά το σχέδιο αυτό σκοπεύει σε μια αύξηση του εγκλεισμού και περαιτέρω στην ποινικοποίηση της πολιτικής και ποινικής διαφώνιας, έτσι θα αποτελεί βασικό στοιχείο στην διαδικασία του κοινωνικού ελέγχου για την επίτευξη στο μέγιστο ουσιαστικής υπακοής (πράγμα που μίλησε ισοδυναμεί με το μέγιστο στην δυναμική του καπιταλισμού).

Ο ALBERT CAMUS

Στο παρακάτω κείμενο θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μια σκιαγράφιση του πορτραίτου του Albert Camus, παρουσιάζοντας συνοπτικά, τους αγώνες του στο πλευρό των αναρχικών καθώς και τη ρήξη των με τους μαρξιστές, τόσο στο επίπεδο της πρακτικής όσο και της φιλοσοφικής σκέψης.

Το δέσιμο των αναρχικών, με τον δημιουργό του «επαναστατημένου ανθρώπου», είναι γνωστό σ' όλους. Η συμπάθεια, για έναν συγγραφέα, ξεκομμένο από την ιντελιγκέντσια που υπηρετούσε το κομμουνιστικό κόμμα, δεν πηγάζει μόνο από το λογοτεχνικό του έργο.

Ο Albert Camus, γράφοντας για τον άνθρωπο, για το άτομο και το πρόβλημα των συνθηκών ζωής του, καθώς και για την εξέγερσή του που στοχεύει στον ήλιο της κοινωνικής επανάστασης, δεν περιορίστηκε στην απλή καταγγελία των αυθαιρεσιών της εξουσίας και τα πολιτικά λεκτικά φλας, αλλά αγωνίστηκε στην καρδιά του εργατικού επαναστατικού κινήματος, μένοντας σταθερός στην πεποίθησή του ότι η απελευθέρωση του ανθρώπου περνάει μέσα απ' την κατάργηση κάθε ολοκληρωτισμού.

Υπερασπίστηκε Ισπανούς αγωνιστές μέσα στα κάτεργα του Φράνκο, τον Maurice Lissac που διώχθηκε για την διαμαρτυρία του στο όνομα των ελευθέρων δυνάμεων της ειρήνης ενάντια στον πόλεμο της Ινδοκίνας.

Συμμετείχε στην καμπάνια που είχαν ξεκινήσει οι Maurice Joyeux και Maurice Lemaître, για τον επαναπατρισμό του αντιμιλιταριστή Céline.

Πάλεψε μέσα σε μια αμερικανοευρωπαϊκή ένωση, που είχε σαν σκοπό της την αποτελεσματική προσφορά σ' όλα τα θύματα του ολοκληρωτισμού της Ανατολής και της Δύσης.

Πολύ πριν επικρατήσει η μόδα του διανοούμενου που «αγωνίζεται» μόνο και μόνο με το να βάζει αυτάρεσκα την τζιφρά του σε κείμενα διαμαρτυρίας, ο A. Camus αγωνιζόταν στην πράξη, στεκόμενος στο πλευρό άγνωστων αγωνιστών, που συνομαρτυρούνται από την ιντελιγκέντσια, αγωνιζόνταν, ενάντια σε κάθε φασισμό και για μια ελευθερία που κι ο ίδιος προσπαθούσε να προσδιορίσει μέσα από το λογοτεχνικό του έργο.

Στις διάφορες συγκεντρώσεις, δίκες αλλά και στα άρθρα που έστελνε στα le Libertaire, Le monde Libertaire, Témoins, La Revolution prolétarienne, υπερασπιζόταν τους αναρχικούς εκτιμώντας μάλιστα ότι «δεν ήταν παρά ένας διανοούμενος, που δεν είχε, έτσι, να δώσει μαθήματα στους εργάτες για το πως θα 'πρεπε να κάνουν την επανάσταση».

Η Ρήξη με τον Sartre και τους Μαρξιστές

Όταν εκδόθηκε «Ο επαναστατημένος άνθρωπος» τον Οκτώβριο του 1951, το Κομμουνιστικό κόμμα Γαλλίας και οι δορυφόροι του, του επεφύλαξαν μια ψυχροπολεμική υποδοχή.

Πράγματι, μέσα απ' ένα άρθρο με τίτλο «Albert Camus ή η ψυχή της επανάστασης» στο περιοδικό του J.P. Sartre «Μοντέρνοι Καιροί» ο Francis Jeanson κατηγορούσε τον Camus για αντικομμουνισμό και θλιψη ιστορικών προοπτικών.

Αργότερα και ενώ φλερτάρει με το Κ.Κ.Γ. τη στιγμή που το Σταλινικό σκιάχτρο σκίαζε τη Σοβιετική Ένωση, ο Sartre έγραψε στους Μοντέρνους Καιρούς του Ιούλη του 1952 «Ένας αντικομμουνιστής είναι ένας σκύλος επιμένει σ' αυτό...»

Η ρήξη, που μετά την έκδοση του «Επαναστατημένου Ανθρώπου...» έγινε πολεμική, προϋπήρχε μιας και ο Camus ήταν ανέκαθεν ενάντιος των μαρξιστών, σε πολιτικό αλλά και σε φιλοσοφικό επίπεδο.

Ο Camus εντόπιζε και σημείωνε το απρόοπτο για να βγάλει μέσ' απ' αυτό την αναγκαιότητα της εξέγερσης, ενώ ο Sartre κορόιδευε το απρόβλεπτο καθώς και τον αυθορμητισμό της εξέγερσης.

Για τον Sartre, η ύπαρξη έπαιρνε νόημα, μόνο μέσα από ιστορικές πράξεις, κι έτσι έβαζε το πρόβλημα της αποτελεσματικότητας και όχι της ηθικής. Μιας αποτελεσματικότητας με την έννοια της ιστορικής σημασίας βέβαια!

Από την άλλη ο Camus, χωρίς να αλλοτριώνει τις έννοιες όπως Ελευθερία, Δικαιοσύνη, Ισότητα... κ.α., κατάγγελλε την Μπουρζουαζία και τον Σταλινισμό, αγωνιζόμενος στο πλευρό των Αναρχικών.

Ο Albert Camus έμεινε αδιάλλακτος στις αρχές του και το έργο και η πρακτική του παραμένουν παραδείγματα κουράγιου κι ελπίδας.

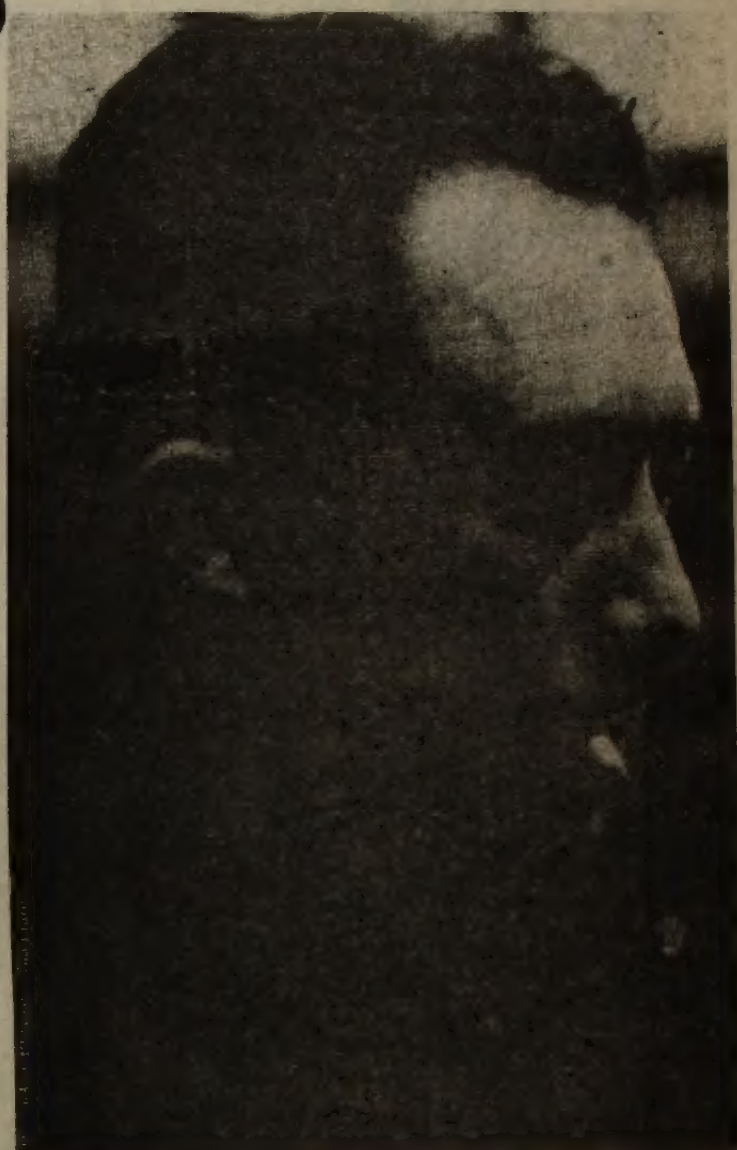
Ήταν φυσικό να διαχωρίσει τη θέση του από τους υπαρξιστές μαρξιστές. Έλεγε γι' αυτούς: «Κάτι μέσα τους, τους σπρώχνει στην δουλοπρέπεια».

Είχε δίκιο!!!

(Monde Libertaire No 568)

(*) Λίγο μετά τη δήλωσή του αυτή μπήκε στο Κομμουνιστικό Κόμμα.

και οι Αναρχικοί

Albert Camus, ο επαναστατημένος άνθρωπος.

— Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ «ο μήνας των παγωμένων σταφυλιών» της Κατερίνας Γώγου, όπου τα προσωπικά της βιώματα δένουν με τα βιώματα του χώρου και ειδικά της Πλατείας Εξαρχείων.

Αντιγράφουμε:

Κι ανυπόδετη κι άρρωστη γύρναγα
Κρύωνα.
Καί όπου έστρεψα
όξος καί πρέζα καί χολή

Και μέσα στα οραματά της ο Χρήστος ο Τσουτσουβής.

Στάθηκα πεσμένη έκει
ώρες... ώρα πολλή...

Τότε
μέσα από κεί
πνιγμένος στ' αναρριχητικά
βγήκε ένας φίλος χαμένος

Έτσι... του λέω, Χρίστο...

Ήσυχασε... Πήγαινε νά κοιμηθείς...

Είσαι καιρό σκοτωμένος.

Έτσι... μου λέει, Ρηνούλα, λυπημένος πολύ

Ήσυχασε... Πήγαινε νά ξαπλωθείς...

Από σφαίρα ή άσπρη

είσαι καιρό πεθαμένος

Πιερλεόνε Πόρκου

ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Από τη διαφωνία,
στον εξεγερτικό αγώνα

Εκδότης Γιώργος Συκιώτης
Βουλγαροκτόνου 27 Α

Πιερλεόνε Πόρκου

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ
Από τη διαφωνία στον εξεγερτικό αγώνα

Η σκέψη μας πρέπει να ξεκρίνει όλους τους χώρους των ιδεολογιών, έτσι ώστε το αντιπυρηνικό κίνημα και γενικότερα το κίνημα της προλεταριακής αυτοελευθέρωσης, να αντιληφθεί την αναγκαιότητα της ποιοτικά διαφορετικής επίθεσης που πρέπει να πραγματοποιηθεί σε όλες τις δομές της κυριαρχίας.

Η υπαρκτή αναγκαιότητα να δεχθούν επίθεση οι δομές του κράτους —είναι οι πυρηνικές, είναι οι παραρρηκτικές— προκύπτει από τα γεγονότα ότι αυτό που κρίνεται δυνατό να υποστεί επίθεση η ασφάλεια του ίδιου του κράτους, καθιστώντας έκδηλη τη διαδικασία αλέγχου και κυριαρχίας που ασκείται από μέρους του επάνω στην κοινωνική δομή.

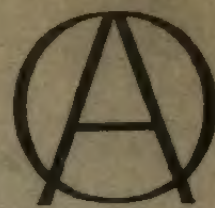
Είμαστε πεπεισμένοι ότι το αντιπυρηνικό κίνημα θα μπορεί να υποστηρίξει θέσεις πιο ριζοσπαστικές μόνο εάν κατορθώσει να αρνηθεί την πρακτική της υπεράσπισης μιας οικονομικής τάξης βασισμένης πάνω στην έρρινη ιναλλετακτών κτηνών εκμετάλλευσης, τοποθετώντας την επίθεσή του εκεί που στην κοινωνική υπόθεση.

Η μοναδική συνεπής συμπεριφορά που μπορεί να υιοθετήσει απέναντι στις κρατικές δομές είναι αυτή που βλέπει σημαντική, είτε ενάντια σ' αυτές τις δομές, είτε ενάντια στις διαδικασίες τους —που αλέγχουν και του κοινωνικού προγραμματισμού της ύπαιθρου— που υποβαθμίζουν τα άτομα σε ρομποτοποιημένες μηχανές.

Ενάντια στις πρακτικές της κοινωνικής λαθροτομής που πραγματοποιεί το κράτος, είναι ανάγκη να δοθεί απάντηση με την πρακτική των εξαγερτικών επεμβάσεων.

Ο αντιπυρηνικός αγώνας εάν δεν αναμειχθεί στο μύθο του ποσοτικού, αλλά αναπτυχθεί θέτοντας μεγαλύτερο βάρος στις ποιοτικές και δημοκρατικές πλευρές, θα είναι ένας αγώνας υπέρ της απελευθέρωσης και υπέρ της αναπρακτικής αυτοεκπληθέρωσης πάνω στη συγκεκριμένη πρακτική των πραγματικών επαναστατικών δυνατοτήτων.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ 2

— Η διεύθυνση των Γραφείων της Ένωσης Αναρχικών στην Θεσ/νίκη είναι: οδός Σπάρτης 41, Τ.Θ. 11251 Θεσ/νίκη 541 10

— Η διεύθυνση της Ένωσης Αναρχικών στο Αργίριο είναι: οδός 309ου Συντάγματος 8

— Η ένωση στα πλαίσια των εκδοτικών της δραστηριοτήτων κυκλοφόρησε δύο μπροσούρες:

1. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, από την διαφωνία στον εξεγερτικό αγώνα, του Πιερλεόνε Πόρκου και

2. Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ και Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ.

Η διάθεσή τους γίνεται από τα Γραφεία της Ένωσης και από βιβλιοπωλεία που διακινείται η «ΑΝΑΡΧΙΑ».

Εκδόσεις ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— Τα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών βρίσκονται Χαριλάου Τρικούπη και Βουλγαροκτόνου 27α, 2ος όροφος και είναι ανοιχτά κάθε μέρα 6 ως 9 μ.μ.

— Προηγούμενα φύλλα της ΑΝΑΡΧΙΑΣ διατίθενται στα γραφεία της εφημερίδας στην ίδια διεύθυνση στον 2ο όροφο. Στα γραφεία της εφημερίδας διατίθενται επίσης και τα φύλλα της αναρχικής εφημερίδας ΔΟΚΙΜΗ που έχει σταματήσει την έκδοσή της.

Νέα από το Δεύτερο συνέδριο της οργάνωσης ενάντια στο ρατσισμό

16 και 17 Γενάρη στο Παρίσι

σιδηροδρόμους, η πλειοψηφία των οποίων είναι υειονότητες.

— Μαζί με το Εθνικό Μέτωπο ένα μέρος της Γαλλίας ξαναγυρίζει πίσω

Αυτή είναι η Γαλλία του Vichy και του ΟΑΣ (Εθνικιστική τρομοκρατική οργάνωση).

Αυτοί που εξυμνούν τη Χριστιανική Δύση, το Στρατό, τη δουλειά, τις εξουσίες, τη Λειτουργία της Λατινικής παράδοσης την περασμένη και τωρινή αποικιοκρατία, την αμιγή φυλή.

Αυτοί είναι η ίδια η Γαλλία που

— Αριστεροί και δεξιοί μπροστά στο Εθνικό Μέτωπο

Οι εκλογικές ομοιότητες ανάμεσα στα Δεξιά Φιλελεύθερα κόμματα και το Εθνικό Μέτωπο στα συννοικιακά συμβούλια πόλεων έδειξαν τη σύγκληση απόψεων και συνθημάτων.

Η μετάβαση από την παραδοσιακή δεξιά στην Άκρα Δεξιά και αντίστροφα είναι λογική μέσα στη δημιουργία ενός συστήματος όλο και πιο ριζικά αντιδραστικού (πολιτική ενάντια στις μειονότητες, αντισοσιαλιστική προσπάθεια, καταστολή).

Το σοσιαλιστικό κόμμα θεσπίζοντας την αναλογική αντιπροσώπευση έδωσε μια εγκυρότατη έκφραση και άνοδο στο Εθνικό Μέτωπο, δίνοντάς του έτσι την ευκαιρία να γίνει κοινά παραδεκτό κόμμα.

Αν και το σοσιαλιστικό κόμμα χρησιμοποίησε το Εθνικό Μέτωπο για να χτυπήσει τα παραδοσιακά φιλελεύθερα κόμματα της δεξιάς, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι έκανε συγκεκριμένες ενέργειες για να σταματήσει την είσοδο ξένων στη Γαλλία και για τους ήδη υπάρχοντες προσπάθησε να δημιουργήσει το καθεστώς των «γκέτο».

Το κομμουνιστικό κόμμα δε με τη σωβινιστική του πολιτική και αρνούμενο να δεχτεί το πραγματικό φασιστικό κίνδυνο έδωσε την ευκαιρία για να αναπτυχθεί η εθνικιστική ιδεολογία.

— Οι αγώνες της Εθνικής οργάνωσης ενάντια στο Ρατσισμό. 1983 έως 1987

Η εμφάνιση του Εθνικού Μετώπου και η απουσία μαζικής αντιπαράθεσης στις εκδηλώσεις του Λεπέν μας υποχρεώνει να σας ενημερώσουμε για:

- 1) την ολική αντίθεση μας στην πραγματοποίηση οποιασδήποτε εκδήλωσης απ' τους φασίστες.
- 2) τον αγώνα μας ενάντια σε όλες τις ιδέες και τους νόμους που οδηγούν στο Φασισμό.
- 3) τους τρόπους δράσης: α) Με τις οργανωμένες ή αυθόρμητες διαδηλώσεις, πολλές φορές βίαιες (Εκδηλώσεις ενάντια στο Λεπέν Μάιος/Ιούνιος '83 στη Reims, Lille, Toulouse...) Με την εμφάνιση αυτόνομων αντιφασιστικών ομάδων.

β) Με τη συμμετοχή στους αγώνες ενάντια στα «γκέτο».

γ) Τους Αγώνες για τα δικαιώματα των μειονοτήτων (όπως π.χ. το δικαίωμα της οικογένειας κάποιου Αφρικανού που ζει στη Γαλλία, να έρθει να εγκατασταθεί κι αυτή στη Γαλλία).

δ) Με τους αγώνες για τα δικαιώματα των πολιτικών προσφύγων και ενάντια στη καταστολή των απελευθερωτικών κινήσεων και αγωνιστών (όπως Βάσκοι, Ιρλανδοί, κ.λπ.).

ε) Τους αγώνες ενάντια στους δολοφόνους μπάτσους και την ανύπαρκτη δικαιοσύνη.

στ) Τη συμμετοχή μας στην αντιπαράθεση με τις ακροδεξιές οργανώσεις όπως: (CIAN, CNIP, CHEVALIERS DE DOUBAIX, Nouvelle Acropole).

ζ) Με το να αγωνιστούμε μαζί με Νεολαία ενάντια στις ολοκληρωτικές ιδεολογίες στο σχολείο, και τη στρατικοποίηση του σχολείου.

η) Με το να αγωνιστούμε για τα ανθρώπινα δικαιώματα ανεξάρτητα απ' την Εθνικότητα. Και βέβαια με τη συμπαράσταση μας στους αυτονομιστές Κανείς.

Είναι απαραίτητο να φτιάξουμε ένα αυτόνομο αντιφασιστικό κίνημα που δεν θα έχει σχέση με εκλογικά οφέλη και θα είναι προετοιμασμένο για την εξαφάνιση της φασιστικής ιδεολογίας και του Ρατσισμού, όπως του Εθνικού Μετώπου.

— Ας παραμερίσουμε τον Λεπέν στο ντουλάπι της ιστορίας

Στόχος μας πρέπει να είναι η δημιουργία μιας στρατηγικής για την αντιμετώπιση του φαινομένου Λεπέν τόσο μέσα από τον Τύπο όσο και μέσα στους δρόμους.

Είναι βέβαια απαραίτητο να οργανώσουμε ριζικές και θεατρικές ενέργειες σε κάθε πόλη πριν και μετά απ' τις εκδηλώσεις του Εθνικού Μετώπου, ή άλλων ακροδεξιών οργανώσεων.

(από ενημερωτικό φυλλάδιο)

Το Radio-Libertaire σε δίκη

Το 1984, το T.D.F και η Ανώτατη Επιτροπή Τηλεοπτικών και Κατηγόρησαν το Radio-Libertaire καθώς και πέντε άλλα ράδιο ότι εξέπεμπαν με υπερβολική ισχύ.

Η διαμάχη τελείωσε μ' ένα πρωτόκολλο συμφωνίας που υπονομούσε απόλυτα το R.L.

Αλλά το T.D.F. έχασε να αποσύρει την αρχική του μήνυση! Ε λοιπόν, σ' αυτή τη χώρα όπου η Δίκη του Κάφκα δεν πρέπει να είναι το αγαπημένο βιβλίο των δικαστών, βρέθηκε ένας απ' αυτούς να σέρνει στα δικαστήρια το R.L. για μια υπόθεση τελειωμένη και ξεχασμένη, εδώ και τριάντα χρόνια.

Η δίκη θα γίνει στις 31 Μαΐου '88 στο Παρίσι.

Θα είναι ευκαιρία για τους υπεύθυνους του R.L. να ξεαναδηλώσουν την αποφασιστικότητα του σταθμού της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας, να συνεχίσει τον αγώνα του για την διατήρηση της ύπαρξής του.

(από Le Monde Libertaire 19 Μάη '88).

— Αίτια της δημιουργίας της Εθνικής οργάνωσης ενάντια στο Φασισμό

Το Εθνικό μέτωπο πρωτοεμφανίστηκε στις 5 Οκτώβρη του 1972, δημιουργημένο από άτομα που έφυγαν απ' την "Ligue Nationale". Σήμερα έχει 2 εκατομ. ψηφοφόρους, συσπειρώνει εκατοντάδες άτομα, έχει 10 Ευρωβουλευτές, 135 δημοτικούς συμβούλους και 33 βουλευτές στο Γαλλικό Κοινοβούλιο. Το Εθνικό Μέτωπο είναι ένα αποκαλυπτικό γεγονός στην πολιτική ζωή της Γαλλίας.

Το φαινόμενο — Λεπέν — Το παιδί της κρίσης

Μετά τη χρονιά 1981-82 η σοσιαλιστική κυβέρνηση άρχισε μια νέα αυστηρή καπιταλιστική πολι-

τική του Ιουνίου του '82.

Ένταση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης στην Οικονομία (Μεταλλουργία - Βιομηχανία), αύξηση της ανεργίας (2 εκατομ. άνεργοι το '82).

Συντηρητικό βήμα στο καθολικό σχολικό σύστημα. Εντατικοποίηση της πολιτικής ενάντια στις μειονότητες (κλεισίσιμο συνόρων, συλλήψεις «παράνομων» απόκρυπτων). Όλη αυτή η πολιτική έφερε εύκολα στην επικαιρότητα την «θεματολογία» του Εθνικού Μετώπου. Η δημιουργία άλλωστε αλόενα και περισσότερων νέων νομοθετικών ρυθμίσεων ενάντια στις μειονότητες (πολλές απειλές, άρνηση να έρχονται στη Γαλλία οικογένειες κάποιων ξένων μεταναστών) είναι ένα από τα πολιτικά στοιχεία της χρονιάς 1982-83 που επέτρεψαν στο Εθνικό Μέτωπο να εκθέσει τις χειρότερες και πιο ολοκληρωτικές ιδέες για τα θέματα αυτά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα άλλωστε αποτελεί η αναγγελία πολιτικής ενάντια στις μειονότητες από τη κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της απεργίας των εργαζόμενων στους

μισεί τα εργατικά συμβούλια, τις εκτρώσεις, την ομοφυλοφιλία, τους Εβραίους, τους Άραβες, τους Αφρικανούς.

Ακροδεξιά δεν είναι μόνο το Εθνικό Μέτωπο. Μαζί του στη προπαγάνδα βρίσκονταν εφημερίδες και περιοδικά (NATIONAL, ASPECT DE LA FRANCE και οι: CNMR, CLAN, ομάδες των SKINHEADS, SOS FRANCE και άλλοι). Οι φασίστες πέτυχαν να ενώσουν και να κινητοποιήσουν αδιάφορους ακροδεξιούς οργανώνοντας τους μέσα σε φιλικά σωματεία και κοινωνικο-επαγγελματικούς οργανισμούς. Όλοι αυτοί οι «Καλοί Γάλλοι».

Οι «Καλοί Γάλλοι» που κάνουν όλο και πιο πολλά εγκλήματα και ενέργειες ενάντια στις μειονότητες, σε απεργούς, αγωνιστές κ.λπ. Οι περισσότεροι απ' αυτούς βρίσκονται σε μια πειστική κοινωνική κατάσταση, όπως άνεργοι, χωρίς λεφτά και δικαιώματα, φτωχοί νεολαίοι και είναι οι πιο απλοί ιδεολόγοι του Εθνικού Μετώπου, καθώς ιδεολογία είναι να γυρίσουν οι μειονότητες στις πατρίδες τους.

Συναυτήθηκαν πολλές νέες ομάδες άλλες για να ενισχύσουν την οργανωτική επιτροπή και άλλες για να πληροφορήσουν και να πληροφωρηθούν.

Συγκρίθηκαν τα κοινά σημεία των κολλεκτίβων και των ομάδων που έδρασαν σε διάφορες περιοχές, σε αντιπαράθεση με τις εκεί τοπικές ομάδες Φασιστών, Ρατσιστών, Νεοναζί και SkinHeads, αλλά επίσης και τα κούφια λόγω των πολιτικών λόγων και ενεργειών σχετικά με την ασφάλεια, τις μειονότητες, την ανεργία, αστυνομία, και καταπολέμηση της τρομοκρατίας.

Στους επόμενους μήνες που οι εκδηλώσεις υπέρ του Λεπέν ακολουθούσαν η μία την άλλη, έγιναν κινητοποιήσεις από Αντιφασίστες σε κάθε περιοχή με συναυλίες, εκδηλώσεις, παρελές κ.λπ. Έτσι προετοιμάζεται ένα νέο σχήμα οργάνωσης που δηλώνει τη διαφωνία μας και την ολική μας άρνηση να συνυπάρξουμε με το Εθνικό Μέτωπο καθώς και με τα κόμματα που βρίσκονται κοντά στο Λεπέν.